

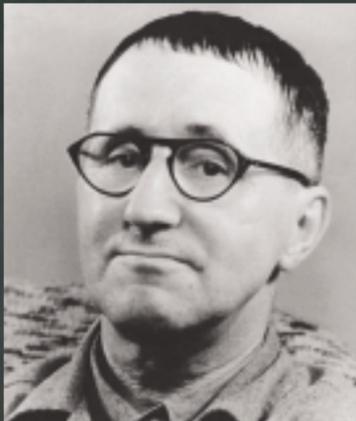
www.eksegersi.gr

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 744 - 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2013

1,30 ΕΥΡΩ

ΜΑΘΗΤΕΣ, ΓΟΝΕΙΣ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ
ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΤΩΡΑ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 9, 10

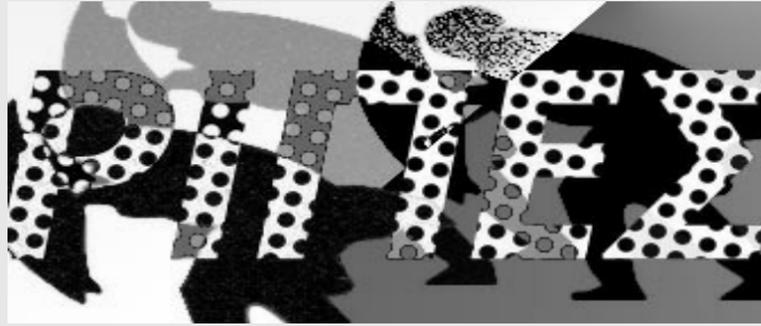
«Ο φασισμός δεν μπορεί να πολεμηθεί παρά σαν καπιταλισμός στην πιο ωμή και καταπιεστική του μορφή, σαν ο πιο θρασύς κι ο πιο δόλιος καπιταλισμός».

**Μαζί, μαζί,
να σβήσουν οι ναζί
και το σύστημα που τους γεννάει**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

22/9: Ημέρα για πόλεις χωρίς αυτοκίνητα, Μάλι: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 22/9/1499: Ανεξαρτησία Ελβετίας 22/9/1942: Βόμβα της ΠΕΑΝ σε εκδήλωση (Πατησιών και Γλάδστωνος) σκοτώνει 43 Γερμανούς και Ιταλούς και 29 στελέχη της φιλοβασιλικής ΕΣΠΟ 22/9/1948: Αντάρτες καταστρέφουν το εργοστάσιο ηλεκτροφωτισμού στη Νεμέα 22/9/1968: Κυκλοφορία πρώτου «Οδηγητή» (παράνομο) 22/9/1969: Εκρήξεις βομβών (ΚΕΑ) στον δεύτερο όροφο του δημαρχείου και μέσα στο κεντρικό ταχυδρομείο Αθήνας 22/9/1971: Η κηδεία του Γιώργου Σεφέρη μετατρέπεται σε αντιδικτατορική διαδήλωση 22/9/1976: Καθιερώνεται το βιβλιόριο υγείας για τα παιδιά 23/9: Σαουδική Αραβία: Ημέρα ενοποίησης (1932) 23/9/1939: Θάνατος Σίγκμουντ Φρόιντ 23/9/1973: Θάνατος Πάμπλο Νερούδα 23/9/1974: Νομιμοποίηση του ΚΚΕ μετά από 27 χρόνια παρανομίας 23/9/2003: Θανάσιμος πυροβολισμός του 18χρονου αλβανού Βούλντ Μπίτιτσι από συνοριοφύλακες στην Κρυσταλλοπηγή 24/9: Ημέρα καρδιάς 24/9/1828: Ίδρυση ελληνικών ταχυδρομικών υπηρεσιών 24/9/1939: Η Ιαπωνία απελευθερεί ένα εκατομμύριο Κινέζους 24/9/1943: Εκατόν πενήντα ταγματασφαλίτες επιτίθενται στο πανεπιστήμιο Αθηνών (δύο νεκροί φοιτητές και δέκα τραυματίες) 24/9/1945: Αυτοπυρπόληση ιάπωνα πρωθυπουργού Χινατέκι Τόγιο 25/9: Ρουάντα: Ημέρα κοινοβουλίου 25/9/1917: Ο Λέον Τρότσκι γίνεται πρόεδρος του σοβιέτ της Πετρούπολης 25/9/1943: Η Ιταλική μεραρχία Πινερόλο παραδίδεται στον ΕΛΑΣ 25/9/1972: Βόμβες (ΔΑ και ΔΑΣ) στα διυλιστήρια της Εσσο Πάππας και στα γραφεία της ΓΣΕΕ 26/9: Ημέρα γλωσσών, ημέρα ναυτιλίας, Υεμένη: Ημέρα επανάστασης (1962) 26/9/1936: Η CNT αποδέχεται τρεις υπουργικές θέσεις στην κυβέρνηση της Καταλονίας 26/9/1944: Συμφωνία της Καζέρτα 26/9/1945: Αιματηρές συμπλοκές ΕΑΜιτών και μοναρχικών σε Αθήνα και Πειραιά 26/9/1989: Εκτέλεση Παύλου Μπακογιάννη (17N) 26/9/1992: Σύλληψη Χριστόφορου Μαρίνου και Επαμεινώνδα Σκυφτούλη 27/9: Ημέρα τουρισμού, Ταϊβάν: Γιορτή φεγγαριού 27/9/1831: Δολοφονία Ιωάννη Καποδίστρια 27/9/1912: Το διοικητικό συμβούλιο του νοσοκομείου «Ευαγγελισμός» αποφασίζει τη διακοπή της λειτουργίας του, μετά την άρνηση του δημάρχου να προμηθεύσει νερό έστω και επί πληρωμή 27/9/1941: Ίδρυση του ΕΑΜ 27/9/1977: Βόμβα στο σπίτι του δημάρχου της χούντας Θ. Καφίρη (Καλλιθέα) 28/9: Ημέρα Ινδιάνων Αμερικής 28/9/1820: Γέννηση Φρίντριχ Ενγκελς 28/9/1864: Ίδρύεται η πρώτη Διεθνής 28/9/1876: Ίδρυση Ελληνικού Χρηματιστηρίου 28/9/1970: Αποχώρηση Αλβανίας από Σύμφωνο Βαρσοβίας 28/9/1989: Παραπέμπονται στο Ειδικό Δικαστήριο για το σκάνδαλο Κοσκωτά ο Ανδρέας Παπανδρέου και οι πρώην υπουργοί Κουτσόγιωργας, Τσοβόλας, Ρουμελιώτης και Πέτσος.

● Τι άλλο δ' ακούσουμε ακόμα; ●●● «Μπορούμε να διώξουμε το Μνημόνιο» λέει ο Σαμαράς! ●●● Λες κι είναι γάτα να της κάνει «τσιτ» ●●● Ο δε Σαχινίδης προτείνει και... σχετικό τεχνοκρατικό σχέδιο ●●● «Πουλάει» το θέμα, όπως καταλαβαίνετε, οπότε γιατί να μη διεμβολίσουν την προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ; ●●● Φυσικά, και οι μεν και ο δε λένε ψέματα ●●● Αλλά προβλέπει το Κοινοτικό Δίκαιο ●●● Η τακτική του Ναρεντίν Χότζα σε μορφή γιγάντιας προπαγανδιστικής εκστρατείας ●●● «Οχι νέα μέτρα» κραυγάζουν όλοι ●●● Από τον Σαμαρά μέχρι τον Πρετεντεράκο ●●● Δηλαδή, αν τα πράγματα μείνουν ως έχουν, θα πρέπει να αισθανόμαστε ευτυχημένοι και... ευγνώμονες ●●● «Είμαστε τυχεροί που μιλάμε τη γλώσσα του Ομήρου» δήλωσε ο αναπληρωτής υπουργός Μ. Χαρακόπουλος, κόβοντας κάποια κορδέλα εγκαινίων, κάπου στην εκλογική του περιφέρεια ●●● Αν του ζητούσε κάποιος να απαγγείλει τους δέκα πρώτους στίχους της Ιλιάδας, είναι σίγουρο ότι θα πάθαι-

νε γλωσσικό κλακάζ ●●● Αυτή τη φορά ο Τσίπρας ήταν διαβασμένος ●●● Η επαναφορά του βασικού μισθού στα προμνημονίου επίπεδα δεν έχει δημοσιονομικό κόστος, είπε στη Θεσσαλονίκη ●●● Οχι όπως την προηγούμενη φορά, που... επιχειρηματολόγησε ότι το κόστος θα το καλύψει ο κρατικός προϋπολογισμός ●●● Γιατί το Συγκρότημα Ψυχάρη συνεχίζει τις αποκαλύψεις για τα οικονομικά του «Ινστιτούτου» του ΛΑΟΣ; ●●● Θέλει να οδηγήσει κάπου τον πρόεδρο Χεριχέρη; ●●● Η δουλειά μου είναι πιο συναρπαστική από ποτέ, δήλωσε ο βασι-

λιάς της Σουηδίας, που γιόρτασε τα 40 χρόνια του στο θρόνο ●●● Ποιος μπορεί να του δώσει άδικο; ●●● Την έκανε τη «γουρουνιά» ο τραγουδοποιός Μάλαμας και τώρα βάζει διάφορα «κολλητάρια» ή «παπαγαλάκια» να τον δικαιολογήσουν ●●● Κατρακυλάνε οι Φιλελεύθεροι στη Γερμανία, γι' αυτό και επανήλθε από τον πολιτικό τάφο ακόμη και ο Γκένσερ ●●● Οπως έδειξαν, όμως, οι εκλογές στη Βαυαρία, μάλλον γκαντέμης σαν το φίλο του τον Μητσοτάκη αποδείχτηκε ●●● Οι Φιλελεύθεροι έχασαν πάνω από τη μισή τους δύναμη και δεν μπι-

καν στο βαυαρικό κοινοβούλιο ●●● Τα 'χωσε και πάλι σκληρά στην κυβέρνηση ο Μπαίρον, αμφισβητώντας το πλεόνασμα και δηλώνοντας με τον ποιητικό του οίστρο, ότι ο ίδιος έχει «πλεόνασμα απελπισίας» ●●● Σύμφωνα με τον Σαμαρά, βρίσκεται ένα βήμα πριν τη... δολιοφθορά ●●● Θα το κάνει ή από σαμουράι θα μετατραπεί σε κότα λειράτη; ●●● Εμείς, τώρα, γιατί έχουμε τη βεβαιότητα ότι θα συμβεί το δεύτερο; ●●● Μετά τον Αβραμό, τον ΓΑΠ, το ΥΠΕΚΑ και τον ΟΟΣΑ, τώρα Μπριμπίλη και στον ΟΗΕ ●●● Με απόφαση του Μπαν Κι Μουν, «υστερα από διεθνείς διαδικασίες επιλογής», τοποθετήθηκε Εκτελεστική Γραμματέας της Σύμβασης της Βιέννης ●●● Μήπως μπορεί να μας πει κάποιος σε τι ακριβώς συνίστανται οι «διεθνείς διαδικασίες επιλογής»; ●●● Μήπως να εξηγήσει κάποιος στον Αρβανιτόπουλο, ότι ο μεν Δελμούζος οδηγήθηκε σε δίκη για τα αρχαία ελληνικά, ο δε Βενιζέλος έκανε μετάφραση του Θουκυδίδη, δεν ζήτησε να διδάσκαται από το πρωτότυπο ●●● Ας διανεμάσει τίποτε άλλα παραδείγματα ●

◆ Ποιοι έμειναν εκτεθειμένοι μετά τις τελευταίες εξελίξεις στη Συρία; Ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο, που έσπευσαν από την αρχή να ταχθούν στο πλευρό των Αμερικανών και των συμμάχων τους, διακηρύσσοντας την προθυμία τους να προσφέρουν όποια βοήθεια αυτοί χρειαστούν για να υλοποιήσουν το σχέδιο της επίθεσης στη Συρία. Τώρα, με το γνωστό του ύφος, ο Βενιζέλος προσπαθεί να πείσει πως ποτέ δεν είχε ταχθεί υπέρ της επίθεσης, κάνοντας... γραμματολογικές αναλύσεις των δηλώσεών του, σα ν' απευθύνεται σε μαθητές Λυκείου. Αν είναι έτσι, τότε γιατί ακόμη και οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες ερμήνευαν τη στάση των Σαμαρά-Βενιζέλου ως στάση πλήρους ευθυγράμμισης με τους Αμερικανούς; ◆ «Δεν θα γίνουν απολύσεις. Θα γίνουν υποχρεωτικές αποχωρήσεις», δήλωσε ο Στουρνάρας. Τα σχόλια τ' αφήνουμε σε σας. ◆ Παπάρα ολκής από το (πάντοτε επιρρεπές στον εθνικισμό) «Ποντίκι»: «Η αρ-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

χαία ελληνική γλώσσα είναι ό,τι πιο ζωντανό, σύγχρονο, ονειρικό και μοντέρνο στον κόσμο αυτό, και μαζί με τα λατινικά συγκροτούν τα θεμέλια του "ανεκτικού" στις ανοησίες κυρίαρχου δυτικού πολιτισμού». Όταν σκόπιμα συγχέονται σώβρακα και γραβάτες, η αρχαιοελληνική γραμματεία (για την οποία ζήτημα είναι και το αν ισχύουν οι ενθουσιώδεις χαρακτηρισμοί με την αρχαιοελληνική γλώσσα.

◆ «Μόνο μία εθνική ηγεσία με πρωτοπόρο την Χρυσή Αυγή μπορεί να ξανακάνει το ελληνικό σχολείο ναό της γνώσης και της καλλιέργειας υγιών προτύπων και αξιών»,

ανακοίνωσαν οι νεοναζί, χάνοντας κάθε αίσθηση γελοιοτητας. Τα υγιή πρότυπα καλλιεργούνται από κάτι χοντροπατσές που τρέχουν με καρναβαλιστικές ασπίδες και δόρατα στις τραχανοπλαγιές (κατά την εύστοχη ανακοίνωση των ΠΑΟΚτζήδων), που τραβάνε τριχιές στην άμμο, εν ειδή διελκυστίνδας, και παίζουν μακριά γαϊδούρα το απόβραδο!

◆ Η καλύτερη διαφήμιση, χωρίς να ξοδέψει δραχμή, ήταν για την επιχείρησή του που διαχειρίζεται το Badminton η παράσταση στη Μακρόνησο με ένα έργο που είναι αφιερωμένο στη ζωή του Μ. Θεοδωράκη. Εξυπνη

κίνηση, που συνοδεύτηκε από μια εκκωφαντική διαφημιστική εκστρατεία, αφού βόλευε και πολιτικά, καθώς το μήνυμα ήταν καθαρά «εθνικοενωτικός». Το σημειώσαμε γιατί κανένας ανάλογος θόρυβος δεν έγινε για την ταινία «Σαν πέτρινα λιοντάρια στη μπασιά της νύχτας», του ελβετού Ολιβιέ Ζισούα, που παί-

χτηκε πριν από μερικούς μήνες. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά η ταινία απορρίφτηκε από το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (ενώ βραβεύεται σε ξένα φεστιβάλ). Βλέπετε, η ταινία ήταν ύμνος προς το αδούλωτο πνεύμα των κομμουνιστών πολιτικών κρατούμενων.

◆ Ακόμη και στο μέτρο της διαθεσιμότητας από το δημόσιο βλέπει κανείς την πιο σκληρή ταξική σφραγίδα. Οι εργαζόμενοι που διώχονται πρώτοι είναι τα πιο χαμηλόμισθα προλεταριακά στρώματα.

◆ Ω καιροί, ω ήθη! Εκαναν γραμματόσημα τον Νιάρχο, τον πρόεδρο της Dow Chemical, τον πρόεδρο της 20th Century Fox κα τον... Αλιγάα. Λίγη τσίππα, ρεεεε...

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η εναλλαγή στην κυβέρνηση που θα έχουμε το επόμενο διάστημα δε θα είναι μια απλή εναλλαγή. Εχω πει κατά καιρούς ότι στην πραγματικότητα θ' αλλάζουμε το καθεστώς της μεταπολίτευσης. Θα είναι δομική η αλλαγή. Συνεπώς τέτοιου είδους μεγάλες, βαθιές πολιτικές, ακόμα και συνταγματικές αλλαγές, θα τις προτάξουμε. Αλέξης Τσίπρας

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Το μόνο που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ που έχει συγκεκριμένο οικονομικό κόστος και άμεσο για την κυβέρνηση είναι η αύξηση του κατώτατου μισθού. Του ιδιωτικού τομέα. Που μόνο ως προς τη σύνταξη επιβαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό.

Γιάννης Μπαλάφρας

Η Ελλάδα δεν είναι πλέον μια ευτυχημένη χώρα. Σε κάθε περίπτωση είναι κλάσεις πιο δυστυχισμένη απ' ό,τι ήταν προτού βρεθεί στο επίκεντρο της

οικονομικής κρίσης – όπως και το σύνολο του ευρωπαϊκού Νότου (...) Αυτά είναι τα συμπεράσματα της Έκθεσης του ΟΗΕ για την Παγκόσμια Ευτυχία 2013...

Τα Νέα

Αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί πηγαίνουν όλα μας τα χρήματα στην Ελλάδα και όχι στους χαλασμένους δρόμους μας και γέφυρες;

Προεκλογικό σποτ AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία)

Αυτά που ακούτε, ότι η Ελλάδα μπορεί να χρειαστεί πρόσθετη χρηματοδότηση, είναι κάτι που ήδη προβλέφθηκε από πέρσι, αφορά μικρά σχετικά ποσά και έχουν δεσμευτεί να μας καλύψουν χωρίς νέους όρους και χωρίς νέα συμφωνία, φτάνει εμείς να πιάσουμε τους στόχους μας.

Αντώνης Σαμαράς

Είμαι πάντα ανοικτός στο διάλογο, όχι όμως υπό το κράτος προπηλακισμών και κατάληψης δημοσίων κτιρίων.

Κυριάκος Μητσοτάκης

Αυτή τη φορά δεν πρόκειται να κάνουμε τα λάθη των προηγούμενων εκλογών. Αυτή τη φορά, αν πάμε σε εκλογές, θα θάψουμε στην άσφαλτο την Κεντροδεξιά.

Ματέο Ρέντσι (υποψήφιος για την ηγεσία της Κεντροαριστεράς)

Προσωπικά πιστεύω ότι τα αρχαία ελληνικά, έστω και με τον ατελή τρόπο που μας διάδχθηκαν, καθώς και η εξοικείωσή μου από τα μαθητικά μου χρόνια με το ψαλτήρι και τα πατερικά κείμενα διαμόρφωσαν τον τρόπο που σκέπτομαι και

πολιτεύομαι. Θεωρώ ότι είμαστε τυχεροί μιλώντας τη γλώσσα του Ομήρου και του Σωκράτη, τη γλώσσα των ευαγγελίων και του Μεγάλου Βασιλείου, τη γλώσσα του Καβάφη και του Σεφέρη.

Μάξιμος Χαρακόπουλος

Εδώ και μια δεκαετία ο Μπίσης χτίζει γέφυρες μεταξύ ΠΑΣΟΚ και Αριστεράς. Η μαγκιά είναι ότι αυτές χρησιμεύουν κυρίως –ας μην πούμε: αποκλειστικά– για να πηγαίνονται ο ίδιος.

Δ. Μητρόπουλος (Νέα)

Σούζα μπροστά στην τρόικα

Όταν μιλάει η τρόικα έχει δίκιο, γι' αυτό και οι εντολές της πρέπει να εφαρμόζονται, γιατί είναι για το καλό σας. Αυτό είναι, σε ελεύθερη μετάφραση, το μήνυμα που εξέπεμψε δημοσίως ο Ζοζέ-Μανουέλ Μπαρόζο, καρφώνοντας κατάστηθα τον παρακαθήμενο «φιλο του» Αντώνη Σαμαρά, ο οποίος πήγε ως κέτης στις Βρυξέλλες, αναζητώντας κάποιες προπαγανδιστικά αξιοποιήσιμες δηλώσεις από τις δευτεράντζες της Ευρωέκδοσης, τον Μπαρόζο, τον Ρομπιά, τον Σουλτς και τον Αλμούνια, και γύρισε κυριολεκτικά με άδεια χέρια.

Το προπαγανδιστικό επιτελείο του Μαξίμου διέρρηξε (και τα παπαγαλάκια αναπαρήγαγαν), ότι ο Σαμαράς θα πάει στις Βρυξέλλες και θα θέσει πολιτικό ζήτημα: στηρίξτε μας, μαζεύοντας την τρόικα, γιατί η συγκυβέρνηση κρέμεται από μια κλωστή. Προφανώς, κάποιες δηλώσεις σε μια τέτοια κατεύθυνση περιέμενε, γιατί το τι θα γίνει δε θα τ' αποφασίσουν οι υπάλληλοι, ο Μπαρόζο, ο Ρομπιά, ο Αλμούνια, αλλά οι ηγέτες των ιμπεριαλιστικών χωρών, με πρώτους τη Μέρκελ και τον Ολάντ. Ως λοιπότες πήγε ο Σαμαράς στις Βρυξέλλες, αναζητώντας κάποια δήλωση από τους μεγαλοϋπάλληλους, και όχι ως πρωθυπουργός ανεξάρτητης χώρας, που συνομιλεί ισότιμα με τους ομολόγους του.

Ο Μπαρόζο, όμως, που ολοκληρώνει τη δεύτερη θητεία του στην Κομισιόν, θέλει να πάρει άλλο πόστο από τη Μέρκελ (στην Πορτογαλία δεν υπάρχει πλέον πολιτική καριέρα γι' αυτόν), γι' αυτό και έφτυσε μεγαλοπρεπέστατα τον Σαμαρά. Ο άνθρωπος που έχει καταγραφεί στην ευρωπαϊκή πολιτική ιστορία ως «ο καφετζής των Αζορών» (ως πρωθυπουργός της Πορτογαλίας φιλοξένησε τους Μπους-Μπλερ που συναποφάσισαν την εισβολή στο Ιράκ) έχει την πολιτική εμπειρία για να διαλέγει συμμάχους. Χωρίς να έχει την έγκριση από τα «μεγάλα αφεντικά», δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει ούτε ένα φραστικό δωράκι στον «αγαπητό φίλο του», όπως τον αποκαλούσε.

Από την εκτενή εισαγωγική δήλωσή του κιόλας ο Μπαρόζο, αφού είπε τα καθιερωμένα για τις θυσίες που έχει κάνει ο ελληνικός λαός και για την πρόοδο που έχει συντελεστεί, φρόντισε να χτυπήσει το καμπανάκι: «*Αλλά είναι απαραίτητη περαιτέρω δουλειά για να σταθεροποιηθούν αυτές οι επιτυχίες. Η οικονομική κατάσταση είναι ακόμη εύθραστη και δεν είναι η ώρα να τραβήξουμε τα χέρια μας από τον τροχό, αλλά να σηκώσουμε τα μα-*

νίκια μας. Η δημοσιονομική σταθεροποίηση είναι φυσικά απαραίτητη. Η πλήρης εφαρμογή του προγράμματος είναι ουσιώδης αυτή τη στιγμή για να υποστηρίξει την επιστροφή της εμπιστοσύνης και προς χάριν της ανάπτυξης και της δημιουργίας θέσεων εργασίας.»

Ο Σαμαράς, στη δική του σύντομη δήλωση είπε τις καθιερωμένες παπάρες, χωρίς να υπαινιχτεί έστω το «*όχι νέα μέτρα*», που διατυμπάνιζε τις προηγούμενες μέρες η κυβερνητική προπαγάνδα. Προφανώς, είχε προειδοποιηθεί από τον Μπαρόζο να μην δοκιμάσει να κάνει κάτι τέτοιο ενώπιόν του (το περιεχόμενο των δηλώσεων συμφωνείται πάντοτε εκ των προτέρων).

Το θέμα, όμως, το σκόλιασαν οι δημοσιογράφοι που δεν μάζησαν τα λόγια τους. Η πρώτη κιόλας ερώτηση προς τον Μπαρόζο ζητούσε να απαντήσει αν η Ελλάδα είναι υποχρεωμένη να πάρει πρόσθετα μέτρα, όπως περαιτέρω περικοπές μισθών και αύξηση φόρων. Ο ίδιος δημοσιογράφος ρώτησε και αν η Ελλάδα χρειάζεται ένα νέο πρόγραμμα οικονομικής βοήθειας και αν αυτό σημαίνει περαιτέρω επιτροπεία και ένα νέο Μνημόνιο.

Ο Μπαρόζο καταρχάς «ντριπλάρισε» το θέμα, απαντώντας ότι περιμένουν από την τρόικα να κάνει τον έλεγχο της και να τους δώσει την πλήρη εικόνα. Δεν μπορώ σ' αυτό το στάδιο να εικάσω ποια θα είναι τα επόμενα βήματα, είπε, αφήνοντας ανοιχτό το θέμα. Συμπλήρωσε, ακόμη, ότι δεν είναι μυστικό πως πρέπει να κοιτάξουμε πάλι τις ανάγκες χρηματοδότησης της Ελλάδας και όλα τα πιθανά κενά. Θα ξαναγυρίσουμε σ' αυτό όταν οι ειδικοί (η τρόικα) θα έχουν κάνει την οικονομική τους ανάλυση, κατέληξε.

Δεν έμεινε, όμως, μόνο σ' αυτό, αλλά περιέβαλε την τρόικα με απόλυτη εμπιστοσύνη, αναγορεύοντάς την στον μοναδικό κριτή και κρόνοντα σκόνη την κυβερνητική προπαγάνδα περί «πολιτικής λύσης» που τάχα θα ζητούσε ο Σαμαράς. Είπε: «*Νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό για τους Έλληνες πολίτες να καταλάβουν πως, όταν η τρόικα πηγαίνει εκεί -ακόμη και όταν μερικές φορές πηγαίνει με νέα που δεν είναι τόσο ευχάριστα- είναι εκεί για να υποστηρίξει την Ελλάδα. Το θέμα δεν είναι να γίνουμε περισσότερο ή λιγότερο ευγενικοί. Το θέμα είναι να σχεδιάσουμε μαζί με τις ελληνικές αρχές και, φυσικά, μετά να έχουμε την υποστήριξη των ευρωπαϊκών χωρών, ένα πρόγραμμα που είναι αξιόπιστο. [...] Είναι άσκοπο και θα ήταν στην πράξη αντιπαραγωγικό, εάν τώρα οι ειδ-*

κοί της τρόικας πηγαίνουν στην Αθήνα πουν "ΟΚ, τώρα όλα είναι ΟΚ, τίποτ' άλλο δεν χρειάζεται". Όχι, γιατί ακόμα κι αν έλεγαν κάτι τέτοιο, αν δεν έλυναν το πρόβλημα της εμπιστοσύνης, η Ελλάδα θα πρέπει να πληρώσει ψηλότερο τίμημα.»

Ο Σαμαράς, που πήρε αμέσως το λόγο, όχι μόνο δεν υπαινιχτηκε κάτι διαφορετικό, αλλά με τις πρώτες κιόλας λέξεις του έδειξε απόλυτη υποταγή: «*Λοιπόν, θέλω να συμφωνήσω πάρα πολύ με τον πρόεδρο!* Στο τέλος, αφού είπε ότι τον ακριβή αριθμό του δημοσιονομικού κενού θα τον συμφωνήσουν με την τρόικα, ψέλλισε ότι «*αυτό που πρέπει να κάνουμε δεν είναι πρόσθετα μέτρα λιτότητας, αλλά δομικές μεταρρυθμίσεις με θετική δημοσιονομική επίπτωση*».

Η επόμενη ερώτηση ήρθε στο καπάκι και ήταν σαφής και «κλειστή», απευθυνόμενη και ταρχάς προς τον Σαμαρά: Είναι η αίσθησή σας ότι δεν υπάρχει κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό έδαφος για πρόσθετες περικοπές επιπλέον αυτών που έχουν συμφωνηθεί, καθώς θα καταρτιζετε τον προϋπολογισμό του 2014 τον Οκτώβριο; Το συζητήσατε αυτό με τον πρόεδρο Μπαρόζο; Ενωώ για πρόσθετα δημοσιονομικά μέτρα γι' αυτή την περίοδο και το νέο έτος, πέραν των ήδη συμφωνηθέντων; Και προς τον Μπαρόζο: Βλέπτετε να υπάρχει βούληση από την Κομισιόν και ευρύτερα από τους εταίρους της Ευρωζώνης να διευκολύνουν λίγο τα πράγματα στην Ελλάδα, δίνοντάς της μια καλή λειτουργία στο δημοσιονομικό μέτωπο και εστιάζοντας, αντί γι' αυτό, στις δομικές μεταρρυθμίσεις; Θα προετοιμαζόσασταν, επομένως, να χαλαρώσετε λίγο τα δημοσιονομικά μέτρα και να εξασφαλίσετε ότι θα δοθεί μεγαλύτερη προσοχή ωθώντας προς μερικές δομικές μεταρρυθμίσεις;

Ζεματισμένος ο Σαμαράς, αρνήθηκε να απαντήσει: «*Δεν θέλω να προσθέσω τίποτα περισσότερο στα όσα είπα προηγουμένως απαντώντας στην ερώτησή σας!* Μόλις η ερώτηση έγινε «κλειστή», έπαθε αφωνία. Ο Μπαρόζο, όμως, άρχισε μια μακρόσυρτη απάντηση, στην οποία υπερασπίστηκε την ευρωπαϊκή πολιτική στις χώρες που εφαρμόζονται προγράμματα, ισχυριζόμενος ότι αυτή... δεν είναι πολιτική λιτότητας! «*Είναι καρικατούρα να παρουσιάσετε τις πολιτικές της ΕΕ ως επικεντρωμένες μόνο στη δημοσιονομική σταθεροποίηση. Είναι επίσης επικεντρωμένες στις δομικές μεταρρυθμίσεις και στις επενδύσεις*», είπε. Στη συνέχεια δικαιολόγησε τον εμπροσθοβαρή χαρα-

κτήρα αυτών των προγραμμάτων ως μονόδρομο και πέταξε τη μεγάλη ατάκα: «*Αυτό είναι που μερικές φορές ονομάζεται λιτότητα. Εγώ το ονομάζω αποτελεσματικότητα, όπως επίσης και κοινωνικό μέτρο!*»

Παραθέσαμε μεγάλα αποσπάσματα από τις δηλώσεις Μπαρόζο-Σαμαρά, επειδή στην Ελλάδα υπήρξαν μόνο ανταποκρίσεις, κομμένες και ραμμένες κυρίως στα μέτρα της κυβερνητικής προπαγάνδας, ενώ επισήμως τα κείμενα δημοσιεύτηκαν στην ιστοσελίδα του πρωθυπουργού μόνο στα Αγγλικά. Φαίνεται καθαρά πως η γραφειοκρατία των Βρυξελλών αναγορεύει την τρόικα σε μέγα ιεροεξεταστή, μπροστά στον οποίο ο Σαμαράς και οι υπουργοί του πρέπει να στέκονται σουζα. Ο Σαμαράς πήγε για μαλλί και βγήκε κουρεμένος, αφού ο Μπαρόζο όχι μόνο δεν του έκανε μια δήλωση που να μπορεί να την εκμεταλλευτεί προπαγανδιστικά, αλλά αντίθετα φλυαρίσε ακατάσχετα υπερασπιζόμενος και την πολιτική της σκληρής λιτότητας και το ρόλο της τρόικας.

Και ο Σαμαράς έσκυψε το κεφάλι και συμφώνησε με τον Μπαρόζο, ξεχνώντας αυτά που λέει στην Ελλάδα. Οτι δηλαδή «η συνταγή ήταν λάθος» και τα λάθη της υποτίθεται ότι διορθώθηκαν με το δεύτερο Μνημόνιο, επομένως αυτός είχε δίκιο που δεν ψήφισε το πρώτο Μνημόνιο. Αυτά, όμως, είναι μόνο για εσωτερική κατανάλωση στην Ελλάδα, όχι για τις Βρυξέλλες, όπου ό,τι πεις κάνει αμέσως το γύρο του κόσμου και μπορεί να εξοργίσει τη Μέρκελ και τον Σόιμπλε.

Επιστρέφοντας στην Αθήνα, πάντως, ο Σαμαράς δεν είχε κανένα πρόβλημα να ξαναρχίσει τα «*όχι νέα μέτρα*», παρέα με τον Βενιζέλο και τον Στουρνάρα. Θα υπάρξουν, όμως, νέα μέτρα, μετά την επιθεώρηση της τρόικας ή όχι; Το ερώτημα δεν έχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί τα ήδη αποφασισμένα μέτρα αρκούν για να γίνει χειρότερος ο εφιάλτης. Οι διαθέσιμότητες-απολύσεις, η αύξηση στην τιμή των εισιτηρίων, ο ενιαίος φόρος στα ακίνητα, ακόμη και στα κατοικώμενα, οι νέες ανατροπές στο ασφαλιστικό, είναι μόνο μερικά από τα νέα μέτρα που θα παρουσιαστούν σαν παλιά, επειδή έχουν ήδη αποφασιστεί. Και οι «δομικές μεταρρυθμίσεις με θετική δημοσιονομική επίπτωση», για τις οποίες μίλησε ο Σαμαράς, θα είναι χαδί για τον ελληνικό λαό; Ας μην κάνουμε παιχνίδια με τις λέξεις, λοιπόν. Η βαρβαρότητα θα κρατήσει πολλά χρόνια ακόμα, το ίδιο και η σκληρή επιτροπεία των Μνημονίων.

■ Καμμένος... από χέρι

Το πρόβλημα δεν είναι τι είπε ο Καμμένος, κάνοντας τον μάγκα σε μερικούς οπαδούς του από τη Χαλκιδική, αλλά το ποιος είναι ο Καμμένος. Ακροδεξιός, εθνικιστής, χώρια όλα τα άλλα (τα ευτράπελα). Δεν είναι κάποιος χτεσινός στην πολιτική πιάτσα, όλοι γνώριζαν το ποιόν του. Όμως, χώρεσε κι αυτός στον «αντιμνημονιακό» χυλό, που άρχισε να μαγειρεύεται την εποχή του κινήματος των «αγανακτισμένων».

Κάποιοι του προσέφεραν στήριγμα και δημοκρατικά διαπιστευτήρια. Δεν αναφερόμαστε μόνο σε διάφορους πολιτικούς τυχοδιώκτες που άδραξαν την ευκαιρία να χτίσουν πολιτικές καριέρες, από εκεί που ήταν πασοκικά στελέχη που απλώς παρασιτούσαν στον κρατικό μηχανισμό. Αναφερόμαστε και στον ΣΥΡΙΖΑ και τις κατά καιρούς ερωτοτροπίες του με τον Καμμένο, με κορυφαία τη συνάντηση Τσίπρα-Καμμένου όταν γινόταν το μεγάλο παιχνίδι με το Μνημόνιο της Κύπρου.

Αδιαφορούμε για το πολιτικό κόστος που καταβάλλει ο ΣΥΡΙΖΑ, καθώς είναι αναγκασμένος από τη μια να καταγγέλλει τον Καμμένο για τις δηλώσεις του και από την άλλη να καταγγέλλει τη συγκυβέρνηση για τη σπέκουλα που κάνει. Και βέβαια θα έκανε σπέκουλα η συγκυβέρνηση. Ιδιαίτερα η ΝΔ, από την οποία ο Καμμένος κόβει μια κρίσιμη μάζα ψηφοφόρων. Από τη στιγμή που όλοι δημοσίως ορκίζονται στο κοινοβουλευτικό σαβουάρ βιβρ, θα ήταν ηλίθιοι οι άνθρωποι του Μαξίμου αν άφηναν ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία που τους πρόσφερε ο Καμμένος, ο οποίος οχυρώθηκε πίσω από το γελοίο επιχείρημα ότι δεν έκανε επίσημη δήλωση αλλά μιλούσε σε πηγαδάκι και τον έπαιρνε μια ιδιωτική κάμερα!

Αν υπάρχει ένας προβληματισμός που πρέπει να κρατήσουμε, αυτός δεν αφορά τα παιχνίδια ανάμεσα στους καμένους και τους τσουρουφλισμένους της αστικής πολιτικής, αλλά την ελλειψη αυτόνομου ταξικού βηματισμού από την εργατική τάξη, που ακόμη περιμένει να βρει λύσεις μέσα από το κοινοβουλευτικό παιχνίδι.

ΥΓ1: Για την αθλιότητα του Πάχτα, που δήλωσε ότι θα προσφύγει στη Δικαιοσύνη ζητώντας την «παραδειγματική τιμωρία» του Καμμένου δεν νομίζουμε ότι χρειάζονται σχόλια. Ο άνθρωπος που εργάστηκε ως αχθοφόρος μιας μεγαλοκαπιταλιστικής επιχείρησης, δημιουργώντας τον όρο (ν)τροπολογία στο ελληνικό πολιτικό λεξιλόγιο, ο άνθρωπος που μόντσαρε ως μεγάλος εκσυγχρονιστής οικονομολόγος και από τα υπουργικά και βουλευτικά έδρανα κατάντησε δήμαρχος μιας επαρχίας, όπου τον φτύνει η πλειοψηφία των δημοτών, μόνο μέσα από δικαστήρια μπορεί να διεξάγει πολιτική αντιπαράθεση.

ΥΓ2: Όσο για την Τσαπανίδου, που είχε το θράσος να πει σε αρχηγό κοινοβουλευτικού κόμματος ότι θα τον πετάξει έξω από το στούντιο, χαρίζοντας στον Καμμένο τη δυνατότητα μιας ηρωικής εξόδου, αποδείχτηκε... ανάξια του μισθού της. Γιατί ένα αστικό κανάλι οφείλει να σέβεται τους κανόνες του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού και ο Καμμένος είναι αρχηγός του τέταρτου κόμματος στη Βουλή.

■ Βάστα με να σε βαστώ

Είδαν κι απόειδαν Κουβέλης και Λοβέρδος (κυρίως ο πρώτος), κατάλαβαν ότι χώρια δεν έχουν χαίρι κι αποφάσισαν να πορευτούν μαζί. Σε επίπεδο θέσεων κοινωνικής πολιτικής, ανακοίνωσαν και γέλασαν και οι πέτρες. Λες και η ΔΗΜΑΡ ή το κόμμα του Λοβέρδου έχουν την παραμικρή δυνατότητα κοινωνικής παρέμβασης ή έχουν καμιά διάθεση να κάνουν κοινωνική παρέμβαση, εκτός από το να βγάζουν καμιά ψευδοαντιμνημονιακή ανακοίνωση, μπας και ξεχαστεί (λέμε τώρα) ο μνημονιακός φανατισμός τους.

Πάντως, πριν καλά καλά κοπάσουν οι πανηγυρισμοί από τη συνάντηση και την ανακοίνωση της συνεργασίας για τη δημιουργία «του χώρου του δημοκρατικού σοσιαλισμού», κατέφθασε η πρώτη λυπητερή από τον Μόσιαλο, που ως ομαδάρχης κι αυτός ενοχλήθηκε και ανακοίνωσε δηκτικά, ότι «οι φυγόκεντρες συσπειρώσεις αφαιρούν αντί να προσθέτουν και διαιρούν αντί να πολλαπλασιάζουν τις προσπάθειες». Είναι φανερό ότι ο Μόσιαλος έχει «πλησιαστεί» από το ΠΑΣΟΚ και παίζει παιχνίδι εκεί. Οπως και ο Μπίστης, άλλωστε, που κατά τα άλλα... είναι μέλος της ΔΗΜΑΡ.

Ο Βενιζέλος ακολουθεί τη δική του πορεία. Στενή συμμαχία με τον Σαμαρά σε κυβερνητικό επίπεδο και προσπάθεια να δημιουργηθεί στις ευρωεκλογές ένα ψηφοδέλτιο που θα φέρει το όνομα του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος, οπότε δε θα ταυτίζεται τυπικά με το ΠΑΣΟΚ και θα μπορεί να μαζέψει διάφορα από τα διασκορπισμένα συντρίμια της άλλοτε κραταιάς ελληνικής σοσιαλδημοκρατίας. Αρχισε μάλιστα και μια φιλολογία ότι θα ζητηθεί από τον Σημίτη να ηγηθεί αυτού του ψηφοδελτίου ή, αν αυτός δεν μπορεί, από τον Γιαννίτση!

■ Συρία

Το παιχνίδι θα κριθεί στην... παράταση

Η συμφωνία που επιτεύχθηκε το περασμένο Σάββατο μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας για την καταστροφή του χημικού οπλοστασίου της Συρίας επισφράγισε το κλείσιμο σε αυτή τη φάση των απειλών πολέμου, που είχε ανοίξει η Ουάσινγκτον με ακορμή την επίθεση με χημικά όπλα κατά αμάχων στις 21 Αυγούστου. Σύμφωνα με τη συμφωνία, την οποία παρουσίασαν ο αμερικανός υπουργός Εξωτερικών Τζον Κέρι μαζί με το ρώσο ομόλογο του Σεργκέι Λαβρόφ, οι επιθεωρήσεις αναμένεται να ξεκινήσουν μέσα στο Νοέμβριο και από τις αρχές του επόμενου χρόνου θα ξεκινήσει η καταστροφή του χημικού οπλοστασίου της Συρίας, που αναμένεται να ολοκληρωθεί μέσα στον επόμενο χρόνο. Ο Ασάντ θα πρέπει μέσα σε μία βδομάδα να δώσει όλες τις πληροφορίες για το χημικό οπλοστάσιο που μέχρι πρότινος αρνούνταν ότι κατέχει.

Τι θα γίνει στην πράξη είναι άλλο ζήτημα, φυσικά, αφού η συμφωνία πρέπει να επικυρωθεί με απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Εκεί υπάρχουν διαφωνίες που ενδέχεται να την πνίξουν στον αέρα. Η σημαντικότερη απ' αυτές αφορά το αν στο ψήφισμα του Συμβουλίου Ασφαλείας θα υπάρχει απειλή για χρήση βίας σε περίπτωση που το καθεστώς Ασάντ

δε συμμορφωθεί με την απόφαση, πράγμα που υποστηρίζουν με πάθος Αμερικάνοι και Γάλλοι (ο «νέος άνεμος» του Ολάντ που λέγανε...), ενώ απορρίπτουν σθεναρά οι Ρώσοι. Γι' αυτό και ο Λαβρόφ εμφανίστηκε επιφυλακτικός ως προς την εφαρμογή της συμφωνίας, λέγοντας ότι αποτελεί μία «συμφωνηθείσα πρόταση» που θα πρέπει να επικυρωθεί διά νόμου, ενώ πέρασε στην απεπιθέση, τονίζοντας ότι υπάρχουν άφθονες εκθέσεις που αποδεικνύουν τη χρήση χημικών όπλων από τους αντικαθεστωτικούς. Τα στοιχεία αυτά δήλωσε ότι θα τα παραδώσει στο Συμβούλιο Ασφαλεί-

ας για να τα λάβει υπόψη του.

Άλλο επίμαχο θέμα είναι τα συμπεράσματα της έκθεσης των επιθεωρητών του ΟΗΕ, που δημοσιεύτηκε στις αρχές της βδομάδας, προκαλώντας νέες τριβές μεταξύ των αντιμαχόμενων πλευρών. Αν και η 41σέλιδη έκθεση (βλ. http://www.un.org/disarmament/content/slideshow/Secretary_General_Report_of_CW_Investigation.pdf) δεν αποκαλύπτει τους ενόχους, παρά μόνο επιβεβαιώνει ότι όντως χρησιμοποιήθηκαν χημικά όπλα (Σαρίν κυρίως), βάσει των αναλύσεων αίματος και περιβαλλοντικών στοιχείων που συγκέντρωσαν οι επιθεωρητές

του ΟΗΕ, η Ρωσία την κατέκρινε ως «μονομερής και βίαστική». Αντέτεινε δε, ότι υπάρχουν αποδείξεις πως ευθύνονταν οι αντικαθεστωτικοί αντάρτες, ενώ απέρριψε την πιθανότητα να είχαν δοθεί στη Συρία χημικά όπλα από τη Σοβιετική Ένωση, όπως υπονοούσε η έκθεση του ΟΗΕ, που ανέφερε ότι σε πύραυλο βρέθηκαν επιγραφές στα κυριλλικά.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός που επεσήμαναν στην έκθεσή τους οι απεσταλμένοι του ΟΗΕ, ότι ο χρόνος για την έρευνα ήταν ιδιαίτερα περιορισμένος και ότι οι περιοχές που έκαναν την αυτοψία ήταν εμφανές ότι είχαν «πειραχτεί» από άγνωστα άτομα που μετέφεραν ή απέκρυψαν αποδεικτικά στοιχεία. Αν αυτό το συνδυάσουμε με την αναφορά από την ομάδα των εμπειρογνομόνων του ΟΗΕ ότι η περιοχή που επισκέφτηκε ελεγχόταν από τους αντικαθεστωτικούς (σημαίων ηγέτης των αντικαθεστωτικών είχε αναλάβει το χρέος να τους προστατεύει), ποιος μπορεί να απορρίψει το ενδεχόμενο να απομακρύνθηκαν ενοχοποιητικά στοιχεία που να αποκαλύπτουν άλλους ενόχους πέραν του καθεστώτος;

Αυτό φυσικά είναι μία εικασία αλλά όλες οι μέχρι τώρα αναλύσεις για τους δράστες της χημικής επίθεσης σε ει-

κασίες βασίζονται, αφού αποδεικτικά στοιχεία για το ποιος πραγματοποίησε την επίθεση της 21ης Αυγούστου δεν υπάρχουν (ή αν υπάρχουν, κάποιος τα έχουν καλά κρυμμένα...). Όπως η εικασία που έκανε το Παρατηρητήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων (αμερικανική ΜΚΟ που χρηματοδοτείται από τον Τζόρτζ Σόρος, για να μην ξεχνιόμαστε), ότι οι πύραυλοι που έπεσαν στις περιοχές που έγινε η χημική επίθεση μπορεί να εκτοξεύτηκαν από την 104η Μεραρχία, αφού οι τροχιές των ρουκετών που έπεσαν σε δύο περιοχές δείχνουν ότι τέμνονται σε σημείο που ανήκει στην περιοχή που είναι εγκατεστημένη αυτή η Μεραρχία. Αυτό βέβαια δεν αποδεικνύει τίποτα, διότι το βεληκεές της κάθε ρουκέτας ποικίλει από 4 μέχρι 10 χιλιόμετρα περίπου, όπως παραδέχεται και ο αρθρογράφος του Παρατηρητηρίου, θεωρούν όμως ότι είναι ένα επιβαρυντικό στοιχείο, αν και όχι και αποδεικτικό.

Στην παράταση θα κριθεί το παιχνίδι, λοιπόν. Για την ώρα, η κυβέρνηση Ομπάμα έγινε... ρόμπα, με τις απειλές για άμεση επίθεση να αποδεικνύονται σαπουνόφουσκες, ενώ ο εμφύλιος πόλεμος συνεχίζεται με τα εγκλήματα πολέμου στην ημερήσια διάταξη.

Ενας από τους σημαντικότερους λόγους που ανάγκασαν τον Ομπάμα να αναδιπλωθεί και να αποδεχτεί το ρωσικό σχέδιο για το χημικό οπλοστάσιο της Συρίας είναι η έλλειψη αξιόπιστης εναλλακτικής λύσης στο καθεστώς Ασάντ, η συνεχώς αυξανόμενη δύναμη των σκληροπυρηνικών ισλαμιστών στο αντάρτικο και γενικά η εξαιρετικά περίπλοκη κατάσταση στο εσωτερικό της Συρίας, που προκαλεί αποσταθεροποίηση στην ευρύτερη περιοχή και αποτελεί κίνδυνο για το Ισραήλ.

Τα προβλήματα αυτά προβάλλουν και επιχειρούν να αναλύσουν αμερικανικά και άλλα δυτικά μίντια στον απόηχο της συμφωνίας ΗΠΑ-Ρωσίας για τα χημικά όπλα της Συρίας.

Το «Associated Press», για παράδειγμα, σε άρθρο με τίτλο «Η έλλειψη εναλλακτικής λύσης κρέμεται πάνω από τον πόλεμο στη Συρία», μεταξύ άλλων αναφέρει: «Η κρίση για τα χημικά όπλα στη Συρία υπογραμμίζει ένα κεντρικό δίλημμα για τη Δύση καθώς προσπαθεί να αντιμετωπίσει τον εμφύλιο πόλεμο στη χώρα, την έλλειψη ελκυστικής εναλλακτικής λύσης στον πρόεδρο Ασάντ.

Η αντιπολίτευση, που λειτουργεί κυρίως από την εξορία, με χαμηλή αξιοπιστία στο εσωτερικό, κατατράχεται από φανατικούς. Μέσα στη Συρία οι αντάρτες είναι επίσης διασπασμένοι. Αυτοί που συνδέονται με την Αλ Κάιντα επικρατούν όλο και περισσότερο, παρόλο που οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους προσπαθούν να ενισχύσουν τους αντάρτες που θεωρούνται μετριοπαθείς με καλύτερη εκπαί-

HIS Jane's: Οι μισοί αντάρτες στη Συρία είναι τζιχαντιστές ή σκληροί ισλαμιστές

δευση και εξοπλισμό. Αντάρτες και ισλαμιστές μαχητές που πολεμούν μαζί έχουν ήδη συγκρουστεί σε μερικές περιπτώσεις και οι διαφορές τους μπορούν να μετατραπούν σε μάχες χωρίς τον κοινό εχθρό, τον Ασάντ».

Οι «Times of Israel», σε άρθρο με τίτλο «Οι κοσμικοί αντάρτες της Συρίας εγκλωβισμένοι ανάμεσα στον Ασάντ και στους Ισλαμιστές», επισημαίνουν: «Ένα από τα προβλήματα του λαού της Συρίας και της διεθνούς κοινότητας είναι η απουσία μιας εναλλακτικής στον Ασάντ. Η ζοφερή πραγματικότητα μεταξύ των αντιπάλων του Ασάντ μέρησε πολύ στην απόφαση του Ομπάμα να μην επέμβει στρατιωτικά. Η συριακή αντιπολίτευση συνεχίζει να είναι διασπασμένη, με τους τζιχαντιστές να επικρατούν όλο και περισσότερο. Υπάρχουν 20.000 ένοπλοι μαχητές σε διάφορες ομάδες που συνδέονται με την Αλ Κάιντα, σύμφωνα με ισραηλινές εκτιμήσεις.

Οι αντάρτες χάνουν γιατί είναι διασπασμένοι. Είναι διασκορπισμένοι σε πολύ μεγάλη έκταση. Δεν έχουν ενιαία στρατιωτική δύναμη ή ενιαίους στόχους και αιτήματα. Δεν έχουν κεντρική στρατιωτική διοικητική δομή ή σημαντική πολιτική ηγεσία, επεσήμανε ο ειδικός για τη Συρία Eyal Zisser, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, σε συνδιάσκεψη που έγινε αυτή τη

βδομάδα. Η εκτίμηση του Zisser για το μέλλον της Συρίας ήταν πολύ δυσόπιμη: Η σύγκρουση –είπε– είναι πιθανόν να συνεχιστεί για πολύ καιρό. Δεν μπορεί να λυθεί με διπλωματικές προσπάθειες ή σε μια αποφασιστική μάχη. Και αν συνεχιστεί χωρίς καμία αλλαγή ή σημαντική παρέμβαση, ο Ασάντ είναι απολύτως πιθανό να κερδίσει τον πόλεμο.

Και πράγματι, καμιά ριζική αλλαγή ή σημαντική παρέμβαση είναι τώρα προ των πυλών. Ετσι, η πρόβλεψη του Zisser φαίνεται απόλυτα λογική: Περισσότερες σφαγές από το καθεστώς, που φέρνουν περισσότερους τζιχαντιστές στη Συρία, που κάνουν τα πράγματα ακόμη χειρότερα».

Οι εκτιμήσεις αυτές επιβεβαιώνονται πανηγυρικά από την τελευταία έκθεση για τη Συρία της HIS Jane's (εταιρία παροχής υπηρεσιών σε κυβερνήσεις με πληροφορίες, αναλύσεις και προτάσεις για την άμυνα και την ασφάλεια), στοιχεία της οποίας δημοσιεύονται σε σχετικό ρεπορτάζ της βρετανικής εφημερίδας «Guardian» (15/9/13).

Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, οι ένοπλοι που πολεμούν τώρα το καθεστώς Ασάντ υπολογίζονται σε 100.000 περίπου, οι οποίοι όμως είναι διασπασμένοι σε 1.000 περίπου ομάδες. Οι Τζιχαντιστές, ανάμεσα στους οποίους υπάρχουν και ξένοι μαχητές, υπολογίζονται σε 10.000 περίπου. 30.000 – 35.000 είναι οι

σκληροπυρηνικοί ισλαμιστές, οι οποίοι συμφωνούν σε πολλά σημεία με τις απόψεις των τζιχαντιστών, αλλά επικεντρώνονται στο συριακό πόλεμο και όχι σε ένα ευρύτερο διεθνή αγώνα. Υπάρχουν ακόμη τουλάχιστον 30.000 μετριοπαθείς μαχητές που ανήκουν σε ομάδες με ισλαμικό χαρακτήρα. Συνεπώς, μόνο ένα μικρό ποσοστό των ανταρτών συνδέονται με κοσμικές ή καθαρά εθνικιστικές ομάδες.

«Στην εξέγερση κυριαρχούν τώρα ομάδες οι οποίες έχουν τουλάχιστον ισλαμική άποψη για τη σύγκρουση. Η ιδέα ότι είναι κυρίως κοσμικές ομάδες που ηγούνται της εξέγερσης δεν επιβεβαιώνεται», δήλωσε ο Charles Lister, ένας από τους συντάκτες της έκθεσης. Και πρόσθεσε ότι δύο ομάδες που συνδέονται με την Αλ Κάιντα, το Μέτωπο Αλ Νούσρα και το Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ και στο Λεβάντε (ISIL) κυριαρχούν ανάμεσα στους «πιο εξτρεμιστές μαχητές» και ότι η επιρροή τους αυξήθηκε σημαντικά την περασμένη χρονιά.

Οι εκτιμήσεις αυτές συμφωνούν με τις αντίστοιχες δυτικών διπλωματών, όπως, για παράδειγμα, των Βρετανών, που υπολογίζουν το ποσοστό των αποκαλούμενων κοσμικών ανταρτών σε λιγότερο από το ένα τρίτο του συνολικού αριθμού ή των Αμερικάνων, που εκτιμούν ότι είναι ακόμη μικρότερο, γύρω στο 25%.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί

ότι οι απειλές του Λευκού Οίκου περί στρατιωτικής επέμβασης στη Συρία οξύναν τις υπαρκτές διαφορές και αντιθέσεις ανάμεσα στις αποκαλούμενες κοσμικές ή μετριοπαθείς ομάδες ανταρτών και στους αποκαλούμενους τζιχαντιστές και σκληροπυρηνικούς ισλαμιστές μαχητές, αυξάνοντας τη δυσπιστία και την καχυποψία των δεύτερων απέναντι στους πρώτους.

Το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, το οποίο υποτίθεται ότι εκπροσωπεί και διοικεί τον θεωρούμενο ως κοσμικό Ελεύθερο Συριακό Στρατό, τάχθηκε απερίφραστα υπέρ της αμερικανικής στρατιωτικής επέμβασης, ελπίζοντας ότι θα ανοίξει το δρόμο για την πτώση του καθεστώτος Ασάντ. Αντίθετα, οι σκληροπυρηνικοί ισλαμιστές μαχητές τάχθηκαν εναντίον της επέμβασης, έχοντας την εκτίμηση ότι στόχος των αμερικανικών πυραύλων δε θα είναι μόνο οι στρατιωτικές θέσεις του καθεστώτος Ασάντ, αλλά και οι δικές τους δυνάμεις στις περιοχές που ελέγχουν, στο όνομα του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», προκειμένου οι Αμερικάνοι να τσακίσουν ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια στα σχέδιά τους. Εκτιμούν, επίσης, ότι ο Λευκός Οίκος επιχειρεί να εκπαιδεύσει ομάδες μετριοπαθών ανταρτών και να τους χρησιμοποιήσει εναντίον τους, κατά το πρότυπο των χρηματοδοτούμενων από τις

ΗΠΑ «Αγρυπνούντων Συμβουλίων» στο Ιράκ, που χρησιμοποιήθηκαν για την καταστολή της εξέγερσης.

Στο πλαίσιο αυτό θεωρούν ότι εντάσσεται και το «Σχέδιο Τζάρμπα». Πρόκειται για μια πρόταση του Συριακού Εθνικού Συνασπισμού της αντιπολίτευσης, ο οποίος ζήτησε να συγκροτηθεί ένας ισχυρός εθνικός στρατός 6.000 αντρών αρχικά για να συνενώσει τις εκατοντάδες ομάδες ανταρτών και να αντιμετωπίσει την επιρροή των τζιχαντιστών. «Θα είναι ένας εθνικός στρατός με στόχο να προστατεύει το συριακό λαό από αυτούς που τον σκοτώνουν, είτε είναι το καθεστώς Ασάντ είτε οποιοσδήποτε άλλος. Αν οι τζιχαντιστές θεωρούν ότι μπορούν να σκοτώσουν σύριους πολίτες, τότε αυτό θα είναι δικό τους πρόβλημα», δήλωσε στο Αλ Τζαζίρα ο εκπρόσωπος τύπου του Συνασπισμού, επιβεβαιώνοντας τις υποθέσεις των τζιχαντιστών. Ως αποτέλεσμα, σημειώνονται όλο και συχνότερα σοβαρές συγκρούσεις ανάμεσα στις δύο πλευρές σε περιοχές που ελέγχονται από τους αντάρτες.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι Αμερικάνοι επιδιώκουν και επιχειρούν να χρησιμοποιήσουν το δυτικόφιλο κομμάτι της αντιπολίτευσης και δυνάμεις του Ελεύθερου Συριακού Στρατού για να αποδυναμώσουν και να τσακίσουν τους ισλαμιστές αντάρτες που μπαίνουν εμπόδιο στα σχέδιά τους. Ωστόσο, δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί έχουν πιθανότητες να το καταφέρουν.

■ 20 χρόνια από τις συμφωνίες του Οσλο

Όταν ο αγώνας για απελευθέρωση θάβεται στο δωμάτιο της «ειρήνης»

13 Σεπτεμβρίου 1993. Για πρώτη φορά στην ιστορία της Παλαιστίνης, οι ηγέτες των αντιμαχόμενων μερών (Αραφάτ και Ράμπιν) δίνουν τα χέρια και υπογράφουν την πρώτη συμφωνία του Οσλο, υπό το πατρικό βλέμμα του τότε «πλανητάρχη», Μπιλ Κλίντον. Τα επόμενα χρόνια η συμφωνία αυτή, μαζί με τις άλλες που ακολούθησαν, έμελε να καθορίσει τις εξελίξεις στην περιοχή, μέχρι που κατέρρευσε πανηγυρικά με το ξεκίνημα της δεύτερης Ιντιφάντα, το Σεπτέμβριο του 2000. Μπορεί σήμερα, είκοσι χρόνια μετά, η συμφωνία του Οσλο να ακούγεται σαν κακόγουστο αστείο, καλό είναι όμως να θυμηθούμε ορισμένα πράγματα για τη συμφωνία που οι υπέρμαχοί της «ειρήνης» είχαν αναγορεύσει σε ευαγγελικό τους για πολλά χρόνια και τη μνημονεύουν ακόμη και σήμερα.

Από τη Μαδρίτη στο Οσλο

Προάγγελος των συμφωνιών του Οσλο ήταν η διάσκεψη της Μαδρίτης για το Μεσανατολικό. Η διάσκεψη έγινε στις 30 Οκτώβρη 1991, μετά από έντονες αμερικάνικες πιέσεις και εκβιασμούς, με τη συμμετοχή των ΗΠΑ, της τότε Σοβιετικής Ένωσης, της τότε ΕΟΚ, των αραβικών καθεστώτων και του Ισραήλ. Η πολυπόθητη «διεθνής διάσκεψη» για την οποία εκλιπαρούσε ο Αραφάτ πραγματοποιείται, με τον ίδιο όμως να μετέχει σ' αυτή εντελώς απογυμνωμένος, αφού αναγκάστηκε να κάνει πρωτοφανείς υποχωρήσεις. Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) αποκλείεται από τη διάσκεψη. Το ίδιο ισχύει και για τους Παλαιστίνιους από τον ανατολικό τομέα της Ιερουσαλήμ. Η παλαιστινιακή αντιπροσωπεία γίνεται μέσω κοινής ιορδανο-παλαιστινιακής αντιπροσωπείας, με εκπροσώπους που επίσημα δεν ανήκουν στην ΟΑΠ.

Η διάσκεψη της Μαδρίτης μπορεί να μην έλυσε τίποτα, απέτελεσε όμως πραγματικό επίτευγμα για τα αμερικάνικα συμφέροντα στην περιοχή, καθιερώνοντας τον επιδιαιτητικό ρόλο των Αμερικάνων, γι' αυτό και πολύ εύστοχα χαρακτηρίστηκε από τον ευρωπαϊκό Τύπο ως «αμερικάνικη». Εστρώσε το δρόμο σε μια νέα συνάντηση, δυο χρόνια μετά, στο Οσλο.

Οι συμφωνίες που υπογράφηκαν στο Οσλο, στις 13 Σεπτεμβρίου 1993 μεταξύ Γιτζάκ Ράμπιν και Γιάσερ Αραφάτ

απέτελεσαν για πολλά χρόνια τη βάση για την «επίλυση» του Παλαιστινιακού. Τι προέβλεπαν αυτές οι συμφωνίες; 1. Πρώτα απ' όλα, αμοιβαία αναγνώριση ΟΑΠ-Ισραήλ. 2. Αποχώρηση του ισραηλινού στρατού και πέρασμα του 27% των εδαφών της Δυτικής Οχθης σε πλήρη ή μερικό παλαιστινιακό έλεγχο (υπό την έννοια της «αυτονομίας» και όχι του ανεξάρτητου κράτους) και του 24% των εδαφών (όπου κατοικούν τα 2/3 του πληθυσμού της περιοχής) σε κοινή διοίκηση από Παλαιστινιακή Αρχή και Σιωνιστές. 3. Έλεγχος από τους Σιωνιστές όλων των σημείων εισόδου-εξόδου από τις αυτόνομες περιοχές, καθώς και των εβραϊκών οικισμών οι οποίοι παραμένουν ως έχουν. 4. Διαπραγματεύσεις για θέματα αγκάθια, όπως ο έλεγχος της Ιερουσαλήμ, οι πρόσφυγες κ.ά. με σκοπό την τελική συμφωνία μέσα σε πέντε χρόνια.

Τη συμφωνία αυτή ήρθαν να συμπληρώσουν άλλες δύο. Μία στις 4 Μάη 1994 στο Κάιρο, επωνομαζόμενη «Οσλο 2», και μία στις 24 Σεπτεμβρίου 1995, ξανά στο Κάιρο, μεταξύ Σιμών Πέρες και Αραφάτ. Σύμφωνα μ' αυτές τις συμφωνίες, τα ισραηλινά στρατεύματα θα αποχωρούσαν από έξι παλαιστινιακές πόλεις (Νάμπλους, Καλκίλια, Βηθλεέμ, Τζένιν, Τουλκαρέμ και Ραμάλα), καθώς και από τα 400 γύρω χωριά. Στις περιοχές αυτές θα αναπτυσσόταν η Παλαιστινιακή Αστυνομία, με στόχο την «επιτήρηση του νόμου και της τάξης», χωρίς όμως το δικαίωμα να συλλαμβάνει κανένα ισραηλινό πολίτη! Τον τελευταίο λόγο για τους νόμους των «αυτόνομων» περιοχών εξακολουθεί να έχει το Ισραήλ που μπορεί να ασκεί βέτο, ενώ η Παλαιστινιακή Αρχή δεν δικαιούται να έχει λόγο σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, ασφάλειας και για τους εβραϊούς εποίκους. Για τέτοια «αυτονομία» μιλάμε δηλαδή!

Αν η διάσκεψη της Μαδρίτης καθιέρωσε τους Αμερικάνους ως υπέρτατους κριτές, οι συμφωνίες του Οσλο και του Καϊρου απέτελεσαν τον ενταξιασμό κάθε απόπειρας για τη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Παρολαυτά, ο Αραφάτ και η παρέα του πανηγύριζαν κι είχαν κάθε λόγο να κάνουν κάτι τέτοιο, μιας και για πρώτη φορά τους δόθηκε η δυνατότητα να γλείψουν το κοκαλάκι της εξουσίας, έστω και κάτω από ισραηλινή κατοχή και αμερικάνικο έλεγχο.

Νέοι δυνάστες στη θέση των παλιών

Νέοι δυνάστες στη θέση των παλιών

Όπως ήταν φυσικό, οι συμφωνίες του Οσλο βρήκαν αντίθετη την πλειοψηφία του παλαιστινιακού λαού και όλες τις ριζοσπαστικές παλαιστινιακές οργανώσεις που την απέρριψαν εξ αρχής. Η μετάβαση ενός μέρους της παλαιστινιακής γης στην Παλαιστινιακή Αρχή (ΠΑ) είχε όμως και μια βασική προϋπόθεση. Το τσάκισμα της Ιντιφάντα και κάθε μορφής αντίστασης στα σχέδια των Αμερικάνων και των Σιωνιστών. Αυτό το ρόλο ανέλαβε να παίξει η ΠΑ στις «αυτόνομες» περιοχές. Στις συμφωνίες αυτό αναφέρεται ξεκάθαρα: «Οι Παλαιστίνιοι αναλαμβάνουν την εσωτερική ασφάλεια των περιοχών απ' όπου αποχωρούν οι Ισραηλινοί και αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προστατεύουν τους Ισραηλινούς της Δυτικής Οχθης και της Γάζας».

Λίγες μέρες μετά τη συμφωνία, οι Σιωνιστές βομβαρδίζουν παλαιστινιακά στρατόπεδα στο Νότιο Λίβανο. Τη σκυτάλη παίρνει η αστυνομία του Αραφάτ. Ετσι, στις 18 Νοέμβρη 1994, 200 μαντρόσκυλα του Αραφάτ περικυκλώνουν περίπου χίλιους προσκυνητές που είναι συγκεντρωμένοι έξω από το τέμενος της Γάζας. Οι μπάτσοι προσπαθούν να αφαιρέσουν τα μεγάφωνα από το φορητό που θα συνόδεε τη διαδήλωση που είχαν οργανώσει οι ισλαμικές οργανώσεις. Οι διαδηλωτές αντιδρούν πετώ-

ντας πέτρες και μπουκάλια. Οι μπάτσοι πυροβολούν στο φαχλό, αφήνοντας 15 νεκρούς και 200 τραυματίες. Απ' αυτή τη στιγμή και έπειτα, οι μπάτσοι του Αραφάτ κατέχουν επάξια τη σκυτάλη που τους έδωσε ο σιωνιστικός στρατός κατοχής. Στις βαναυσότητες τους, έρχεται να προστεθεί η αποκάλυψη ότι στελέχη των δυνάμεων ασφαλείας της ΠΑ εκπαιδεύονται στις ΗΠΑ, από τα μέσα του 1996, εν γνώσει μάλιστα του Ισραήλ που συνεργάζεται σε πρόγραμμα συνεργασίας ανάμεσα στη CIA, τις παλαιστινιακές αρχές ασφαλείας και τη Σιν Μπετ, την υπηρεσία εσωτερικής ασφάλειας των Σιωνιστών, με συντονιστή το σταθμάρχη της CIA στο Ισραήλ! Γι' αυτό και οι απανωτές συναντήσεις του αρχηγού της CIA Τζορτζ Τένετ με τον Αραφάτ (τέσσερις τον αριθμό την τριετία 1996-1998) και η συμμετοχή του Τένετ στις συνομιλίες στο Ουάϊ Πλαντέισον το 1998.

Διαφθορά και υποδούλωση

Ας επανέλθουμε όμως στα «χρυσά χρόνια της ειρήνης». Μια περίοδο που σφραγίστηκε με τις συμφωνίες του Οσλο το 1993 και κατέρρευσε με το ξέσπασμα της νέας Ιντιφάντα το Σεπτέμβρη του 2000. Περίοδος που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί από πολλούς ως η «χρυσή εποχή» τόσο για το Ισραήλ, όσο και για την Παλαιστινιακή Αρχή. Οι Σιωνιστές κατόρθωσαν να φρενάρουν το κίνημα της Ιντιφάντα που ξέσπασε το 1987 και η Παλαιστινιακή Αρχή να γλείψει το κοκαλάκι της εξουσίας μαζί με την αστική τάξη της Παλαιστίνης, που έβγαλε μπόλικο παραδάκι στα χρόνια της «ειρήνης».

Η Παλαιστίνη «εκουγχρονίστηκε». Δημιουργήθηκαν μεγάλες πόλεις μέσα στις οποίες ξεφύτρωσαν επαύλεις πλούσιων Παλαιστίνιων που προκαλούσαν με τον πλούτο τους τη συντριπτική πλειοψηφία του παλαιστινιακού λαού που αγωνιζόταν για ένα άθλιο μεροκάματο, αν κατόρθωνε να το βρει κι αυτό. Μέχρι και αεροδρόμιο φτιάχτηκε στη Γάζα για τις ανάγκες των παλαιστινιακών περιοχών. Όμως, μαζί με τον «εκουγχρονισμό» αναπτύχθηκε και η διαφθορά, πρώτα απ' όλα μέσα στην ίδια την Παλαιστινιακή Αρχή. Μπορεί σήμερα που ο Αραφάτ έχει πεθάνει μετά από πολύχρονη φυλάκιση στο μισογκρεμιμένο αρχηγείο του να φαντάζει λαϊκός ήρωας, όμως τα πράγμα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

Διπλή η πολιορκία της Γάζας

Σε απελπιστική κατάσταση έχουν περιέλθει τα δύο εκατομμύρια του πληθυσμού της Γάζας, καθώς μετά την καθάρση του Μόρσι από τον αιγυπτιακό στρατό βιώνουν τις επιπτώσεις του διπλού αποκλεισμού, ισραηλινού και αιγυπτιακού.

Οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του αιγυπτιακού στρατού εναντίον των ανταρτών που δρουν στη Χερσόνησο του Σινά και κάνουν επιθέσεις εναντίον αστυνομικών και στρατιωτικών στόχων, η καταστροφή των τούνελ μέσω των οποίων διακινούνταν το 40% των προϊόντων προς τη Γάζα, η δημιουργία ουδέτερης ζώνης 500 μέτρων κατά μήκος των συνόρων με τη Γάζα, οι περιορισμοί ή συχνά το κλείσιμο του συνοριακού περάσματος της Ράφα έχουν δημιουργήσει και πάλι κατάσταση ανθρωπιστικής κρίσης στη Γάζα.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα υπάρχει με τα καύσιμα, τα φάρμακα και τα οικοδομικά υλικά.

Σύμφωνα με το υπουργείο Μεταφορών, στη Γάζα υπάρχουν περίπου 70.000 αυτοκίνητα, πολλά από τα οποία ταξι, που χρειάζονται 400.000 λίτρα καυσίμων την ημέρα. Το μεγαλύτερο μέρος της ποσότητας αυτής εισαγόταν μέσω των τούνελ από την Αίγυπτο και πουλιόταν (τόσο η βενζίνη όσο και το πετρέλαιο) προς 3,6 σέκελ (περίπου ένα δολάριο) το λίτρο. Τώρα, η ποσότητα αυτή εισάγεται από το Ισραήλ και πουλιέται σε διπλάσια σχεδόν τιμή, 7,1 σέκελ η βενζίνη και 6,5 σέκελ το πετρέλαιο. Σε τιμές δηλαδή απρόσιτες για τους περισσότερους οδηγούς, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να αναγκάζονται να διανύουν καθημερινά μεγάλες αποστάσεις με τα πόδια για να πάνε στη δουλειά τους, ενώ έχουν κλείσει 137 πρατήρια καυσίμων τις τελευταίες βδομάδες.

Το πέρασμα της Ράφα, όταν δεν κλείνει από το στρατό, λειτουργεί έξι μέρες τη βδομάδα για τέσσερις μόνο ώρες και περνούν μόλις 200 ταξιδιώτες, έναντι εννιά ωρών καθημερινά στο παρελθόν, κατά τις οποίες περνούσαν 1.200 άνθρωποι προς την Αίγυπτο. Σήμερα, εκατοντάδες άνθρωποι συνωστίζονται καθημερινά για να περάσουν: ασθενείς, σπουδαστές, Παλαιστίνιοι που ζουν σε άλλες χώρες, ενώ σύμφωνα με τα στοιχεία της κυβέρνησης 10.000 περίπου περιμένουν να πάρουν άδεια εξόδου από τη Γάζα.

Στην τραγική κατάσταση που βιώνει ο πληθυσμός στη Λωρίδα της Γάζας αναφέρεται έκθεση με τίτλο «Αργός θάνατος» της οργάνωσης «EuroMid Observer for Human Rights», με έδρα τη Γενεύη, που δόθηκε στη δημοσιότητα την περασμένη βδομάδα. Σύμφωνα με την έκθεση, η ανεργία έφτασε τον Αύγουστο στο 35,5% και είναι πιθανόν να φτάσει στο 43% μέχρι το τέλος της χρονιάς. Ο κατασκευαστικός κλάδος στη Γάζα θα συνεχίσει την καπιούσα εξαιτίας της έλλειψης οικοδομικών υλικών, που δεν έρχονται πια μέσω των τούνελ. Το Ισραήλ επιτρέπει την εισαγωγή μερικών οικοδομικών υλικών, όμως υπάρχουν τόσοι περιορισμοί στους τύπους των υλικών αυτών, ώστε ο κατασκευαστικός κλάδος δεν μπορεί να στηριχτεί στις ισραηλινές εισαγωγές. Το αποτέλεσμα θα είναι να χαθούν 30.000 θέσεις εργασίας σ' αυτό τον κλάδο τους δύο επόμενων μηνών. Επιπλέον, 12.000 άνθρωποι παραμένουν άστεγοι, γιατί δεν μπορούν να ξαναχτίσουν τα σπίτια τους, που καταστράφηκαν στους δύο τελευταίους πολέμους από το Ισραήλ.

Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, οι απώλειες για τον πληθυσμό της Γάζας, λόγω της καταστροφής των τούνελ, υπολογίζονται στα 460 εκατομμύρια δολάρια. Οι διακοπές ρεύματος φτάνουν τώρα μέχρι τις 12 ώρες την ημέρα, με αποτέλεσμα, εκτός των άλλων, να υπάρχει πρόβλημα στην παροχή νερού, η οποία στηρίζεται στην ενέργεια. Συν τοις άλλοις, σοβαρότατο πρόβλημα, που οξύνεται συνεχώς, αποτελεί η έλλειψη 128 φαρμακευτικών προϊόντων, ενώ το στοκ για άλλα 78 έχει πέσει στο 16% του κανονικού επιπέδου.

Η έκθεση καλεί το Ισραήλ να σταματήσει αμέσως τον αποκλεισμό της Γάζας, χαρακτηρίζοντάς τον έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, ενώ ακόμη και ο ΟΗΕ εξέφρασε μεγάλη ανησυχία για τα πρόσφατα μέτρα ασφαλείας στη Ράφα από τη στρατιωτική χούντα της Αιγύπτου.

Σημειωτέον ότι μόνο στα τρόφιμα, στα είδη ζαχαροπλαστικής, στα φρούτα και στα λαχανικά δεν υπάρχουν ελλείψεις, γιατί οι εισαγωγές κυρίως από το Ισραήλ και εν μέρει από τη Δυτική Οχθη καλύπτουν το κενό που άφησε η καταστροφή των τούνελ. Με τη διαφορά ότι τα εισαγόμενα από το Ισραήλ είναι αρκετά ακριβότερα απ' αυτά που έμπαιναν μέσω των τούνελ από την Αίγυπτο και συνεπώς πολλά απ' αυτά απρόσιτα για μεγάλο μέρος των κατοίκων της Γάζας, το 70% των οποίων ζει κάτω από το όριο φτώχειας.

■ Μπουρδολογία

Στημένη την είχε την ερώτηση ο δημοσιογράφος του Mega. Αφού πρώτα υπενθύμισε –με ακρίβεια μάλιστα– στον Τσίπρα τις προηγούμενες φορές που είχε προβλέψει πτώση της κυβέρνησης σε συγκεκριμένο χρονικό ορίζοντα, τον ρώτησε τι εκτιμά τώρα. Και τι απάντησε ο Τσίπρας; Ότι δεν έχει... μαντικές ικανότητες και ότι «στο ερώτημα πότε θα έχουμε εκλογές είναι συνάρτηση των λαϊκών αντιδράσεων και των λαϊκών κινητοποιήσεων, όχι μονάχα της επιθυμίας του ΣΥΡΙΖΑ». Αρα, ο λαός φταίει που δεν αντιδρά όπως πρέπει! Αν όμως είναι έτσι, τότε οι προηγούμενες προβλέψεις Τσίπρα, που διαψεύστηκαν οικτρά, ή αποκαλύπτουν πλήρη απουσία επαφής με το λαϊκό παράγοντα (πράγμα που δεν τιμά ένα κόμμα εξουσίας) ή αποκαλύπτουν αχαλίνωτο πολιτικό καιροσκοπισμό και μπουρδολογία.

ΥΓ: «Εμείς λοιπόν **δεν νομίζω ότι έχει νόημα να κάνουμε προβλέψεις** για το πότε θα καταρρεύσει αυτή η κυβέρνηση», κατέληξε ο Τσίπρας. Το γεγονός ότι πριν από ένα χρόνο έκανε προβλέψεις, πότε ότι η κυβέρνηση πέφτει το Δεκέμβριο και πότε ότι πέφτει το Μάρτη, πώς ακριβώς να το ερμηνεύσουμε;

■ Σα να μην τρέχει τίποτα

«Έχουμε χίλιους δυο λόγους να επιλέξουμε το δρόμο του οργανωμένου, σχεδιασμένου, παρατεταμένου απεργιακού αγώνα», είπε ο εκπρόσωπος του ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών στη (χωριστή όπως πάντα) συγκέντρωση της περασμένης Δευτέρας, σύμφωνα με τον «Ριζοσπάστη». Μόνο που αυτόν τον «παρατεταμένο απεργιακό αγώνα» αυτοί προσπάθησαν να τον αποτρέψουν, ψηφίζοντας μαζί με τις ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ 48ωρη απεργία και εισπράττοντας τη χλεύη της μεγάλης μάζας των εκπαιδευτικών. Στη συνέχεια, βέβαια, έβαλαν την ουρά στα σκέλια και σύρθηκαν (όπως σύρθηκαν) πίσω από την απόφαση για απεργία διάρκειας (με 5ήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες), που αποφάσισε η τεράστια πλειοψηφία των εκπαιδευτικών στις συνελεύσεις των ΕΛΜΕ. Σα να μην έτρεξε τίποτα. Χωρίς να δώσουν καμιά εξήγηση για τη στάση τους.

Δεν αρκέστηκαν, όμως, μόνο στην προσπάθεια αποτροπής της απεργίας διάρκειας. Και στη ΔΟΕ, όταν πια είχε παρθεί η απόφαση στην ΟΛΜΕ, ψήφισαν υπέρ μιας 48ωρης απεργίας των εκπαιδευτικών της πρωτοβάθμιας και μάλιστα τις μέρες που είχε αποφασίσει 48ωρη η ΑΔΕΔΥ. Εσπασαν, δηλαδή, και το απαράιτητο μέτωπο αλληλεγγύης.

■ Ο «βλάχος» είναι πονηρός (1)

Ο Μπουτάρης προφανώς δεν ανήκει στη συνομοταξία των «βλαχοδημάρχων», γι' αυτό και ο Τσίπρας, ανεβαίνοντας στη Θεσσαλονίκη του έκανε επίσημη βίζιτα. Ή μήπως η βίζιτα, δήθεν με θεσμικό περιεχόμενο, ήταν η έμπρακτη αυτοκριτική για το «βλαχοδήμαρχο»;

Εν πάση περιπτώσει, ο Μπουτάρης αποδείχτηκε γάτα με πέταλα. Δεν είναι αφελής για να πιστεύει ότι στις ερχόμενες εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ θα τον στηρίξει επίσημα. Βρήκε την ευκαιρία, όμως, συναντώντας με τον Τσίπρα, να το παίξει ανεξάρτητος και... αντιμνημονιακός. «Θέσαμε στον Πρόεδρο τον πλήρη αποκεφαλισμό και τον πλήρη ενουχιισμό της τοπικής αυτοδιοίκησης. Είτε με τις περικοπές των εισπράξεων από το κράτος, είτε με τον ασφυκτικό έλεγχο των αποφάσεων, όχι μόνο της νομιμότητας αλλά και της σκοπιμότητας, ουσιαστικά οι δήμαρχοι έχουν απομυμωθεί από κάθε δυνατότητα να εξημερευτούν τον σκοπό για τον οποίο έχουν εκλεγεί», δήλωσε μετά το τέλος της συνάντησης. Δεδομένου δε, ότι από τα χείλη του Τσίπρα δεν ακούστηκε λέξη επικριτική για τη διοίκηση Μπουτάρη, αλλά περίσσεψαν οι μύδροι κατά της συγκυβέρνησης και της «μνημονιακής» πολιτικής, ο Μπουτάρης έκανε την καλύτερη προεκλογική διαφήμιση που θα μπορούσε να κάνει.

■ Ο «βλάχος» είναι πονηρός (2)

Ο Μπουτάρης θα διαβάσει και... Καβάφη. Σε εκδήλωση της ΜΚΟ «Οασίς», η οποία θα γίνει στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης (ε, ρε, μεγαλεία), με μέγα χορηγό την... «Ελληνικός Χρυσός ΑΕ» (ξανά: ε, ρε, μεγαλεία). Η εν λόγω ΜΚΟ, της οποίας ιδρυτικό μέλος είναι ο Μπουτάρης (όπως και του «Αρκτούρου», που τσίμπησε το πεντοχίλιario από τους νεοναζί και μετά το σάλο αναγκάστηκε να το επιστρέψει), είναι –όπως λέει– κέντρο απεξάρτησης εξαρτημένων ατόμων από ναρκωτικά, αλκοόλ, τζόγο και διαδίκτυο (όλα τα σφάζει, όλα τα μαχαίρωνει).

Κάποιοι, βέβαια, υποστηρίζουν (στο Indymedia για παράδειγμα) πως πρόκειται για «βιτρίνα (παράνομου) ιδιωτικού θεραπευτήριου απεξάρτησης». Δεν γνωρίζουμε αν το εν λόγω ιδιωτικό θεραπευτήριο είναι παράνομο. Αν δηλαδή έχει άδεια λειτουργίας. Ανεξάρτητα απ' αυτό, όμως, εκείνο που φαίνεται από τους ιστότοπους της ΜΚΟ και του ιδιωτικού κέντρου είναι πως έχουν το ίδιο αντικείμενο και ότι έχουν ιδρυθεί από το ίδιο πρόσωπο!

■ ΣΥΡΙΖΑ

Υποσχέσεις στο λαό, διαβεβαιώσεις στο κεφάλαιο

Είναι γνωστή η τακτική «ανάλογα με το μάγουλο και το μπάτσο», που εφαρμόζει με συνέπεια ο ΣΥΡΙΖΑ. Λέμε σε κάθε ακροατήριο αυτό που θέλει ν' ακούσει. Όταν μιλάμε σε λαϊκά ακροατήρια, τάζουμε λαγούς με πετραχήλια. Κι όταν το αστικό ακροατήριο (κυρίως στα ΜΜΕ) μας εγκυβρίζει για «λαϊκισμό», βγαίνουμε και τα μαζεύουμε.

«*Το μόνο που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ που έχει συγκεκριμένο οικονομικό κόστος και άμεσο για την κυβέρνηση είναι η αύξηση του κατώτατου μισθού. Του ιδιωτικού τομέα. Που μόνο ως προς τη σύνταξη επιβαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό*», δήλωσε ο Γιάννης Μπαλάφρας στον «Βήμα FM», διαμαρτυρούμενος για το ότι το κόμμα του δέχεται επίθεση για παραρολογία και λαϊκισμό. Ξέχασε, βέβαια, ότι ο κατώτατος μισθός επηρεάζει και το επίπεδο ανεργίας, αλλά και ο Τσίπρας, αναφερόμενος στο ίδιο θέμα στη Θεσσαλονίκη, ξέχασε την κατώτερη σύνταξη και μίλησε μόνο για το επίπεδο ανεργίας. Αμφότεροι, πάντως, έχουν κάνει πρόοδο, αν σκεφτούμε ότι πριν από μερικούς μήνες ο Τσίπρας έλεγε στον Αυτιά ότι η άνοδος του κατώτατου μισθού θα καλυφθεί από τον κρατικό προϋπολογισμό!

Εν προκειμένω δεν μας απασχολεί το πόσο καλά γνωρίζουν τα στοιχειώδη της δημοσιονομικής και ευρύτερα της οικονομικής πολιτικής ο Τσίπρας και άλλα ηγετικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά η απολογητική τους ενόπιον του αστικού ακροατήριου. Το επεχείρησε και ο Τσίπρας στη Θεσσαλονίκη. Όταν ρωτήθηκε αν σκέφτεται μη τυχόν και ο ΣΥΡΙΖΑ πιάσει ό,τι έπαθε ο Παπανδρέου με το «λεφτά υπάρχουν», επιδόθηκε σε μια ακατάσχετη απολογητική για το «ρεαλισμό» των θέσεων του ΣΥΡΙΖΑ:

«*Εμείς δεν λέμε πράγματα τα οποία δεν είναι ρεαλιστικά και εφικτά. Τι έχουμε πει; Θέλετε να σας επαναλάβω ορισμένα από αυτά και να τα συζητήσουμε; Έχουμε πει ότι θα επαναφέρουμε τον κατώτατο μισθό. Ξέρετε ότι αυτό δεν έχει δημοσιονομικό κόστος. Στον ιδιωτικό τομέα αναφερόμαστε. Έχει ένα ελάχιστο δημοσιονομικό κόστος που αφορά το επίπεδο ανεργίας. [...] Και ξέρετε, δεν κρύβουμε την ιδεολογική μας τοποθέτηση, αλλά πρέπει να σας πω ότι οι λύσεις που προτείνουμε, δεν έχουν δυστυχώς ή ευτυχώς, ένα ιδιαίτερο ιδεολογικό πρόσημο. Είναι απλά λύσεις βιώσιμες, ρεαλιστικές και εφικτές. Λύσεις, δεν μιλώ τώρα για το θέμα της αυτοδιαχείρισης αλλά σε*

σχέση με το χρέος με την ενίσχυση του δημόσιου ελέγχου στις Τράπεζες ενίσχυση της ρευστότητας, λύσεις που άλλες εποχές στη μεγάλη περίοδο μετά την ύφεση στις ΗΠΑ, ή μετά τον πόλεμο στην Ευρώπη, δεν τις έδωσαν αριστερές κυβερνήσεις, αλλά συντηρητικές κυβερνήσεις. Εμείς λοιπόν πιστεύουμε ότι για να αντιμετωπίσουμε την πολύπλευρη κρίση που αντιμετωπίζουμε, χρειάζεται ένας συνδυασμός λύσεων συμβατικών, σαν αυτές που έδωσαν μετά το '29 ή μετά τον πόλεμο στην Ευρώπη συντηρητικές κυβερνήσεις, αλλά και μη συμβατικών αν θέλετε. Νέων ιδεών. Διότι δεν βρισκόμαστε σε μια συμβατική κατάσταση, να σας το πω έτσι. Είναι ανορθόδοξος ο πόλεμος που δέχεται η κοινωνία».

Η αντιιστορικότητα είναι, βέβαια, αντιεπισημονική. Για τους δημαγωγούς, όμως, για τους εκπροσώπους του σύγχρονου μαυρογιαλουρισμού, αυτά είναι φιλά γραμμάτια. Αναφέρονται σε μέτρα που πάρθηκαν τη δεκαετία του '30 ή τη δεκαετία του '50 από αστικές κυβερνήσεις, τα οποία υποτίθεται ότι θα επαναφέρουν 80 ή 60 χρόνια μετά, πάντα στο πλαίσιο του καπιταλισμού, λες και ο καπιταλισμός δεν άλλαξε καθόλου στη διάρκεια αυτών των δεκαετιών, λες και οι δυνατό-

τητες διαχείρισής του, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, παρέμειναν ίδιες κι απαράλλαχτες.

Και βέβαια, δε λένε σε τι ακριβώς αναφέρονται. Υπαινίσσονται τον κείνσιανισμό, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις, όπως όταν επισκέφτηκε τις ΗΠΑ, ο Τσίπρας εξύμνησε την οικονομική πολιτική του Ομπάμα, εμφανίζοντάς την ως νεοκείνσιανισμό. Πέρα από το αναμφισβήτητο ιστορικό γεγονός ότι οι ΗΠΑ ξαναβυθίστηκαν στην κρίση με τον κείνσιανισμό και βγήκαν μόνο όταν πήρε μπροστά η πολεμική βιομηχανία και στρατιωτικοποιήθηκε η οικονομία τους, η πολιτική του Ομπάμα δεν έχει καμιά σχέση με τον κείνσιανισμό. Οι ΗΠΑ εξακολουθούν να είναι χώρα υπερεκμετάλλευσης, υψηλής ανεργίας, συνεχούς διεύρυνσης της επίσημα καταγεγραμμένης φτώχειας (στοιχεία έχουν παρατεθεί από τις στήλες της «Κ»). Και βέβαια, οι ΗΠΑ είναι μια από τις ηγέτριες δυνάμεις του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος, δεν είναι η βαθύτατα εξαρτημένη Ελλάδα με τη μεσαιόυ επιπέδου καπιταλιστική ανάπτυξη.

Η αναφορά στις δεκαετίες του '30 και του '50, δηλαδή πριν και μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, δεν είναι τυχαία. Ισοδυναμεί με πέταγμα της μπάλας στην εξέδρα, αλλά ταυτόχρονα και με σινιάλο προς την αστική τάξη. Στους μεν εργαζόμενους και τους νέους δίνονται αόριστες υποσχέσεις περί ανάπτυξης που θα φέρει δουλειές, χωρίς καμιά συγκεκριμένη δέσμευση πλέον, στη δε αστική τάξη δίνεται η διαβεβαίωση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν σκοπεύει να διασολεύσει την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, αλλά να κινηθεί στο πλαίσιο της, με απόλυτο σεβασμό στην «υγιή επιχειρηματικότητα». Δεν είναι τυχαίο που ο πρόεδρος του ΣΕΒ, ο οποίος πολύ πριν ο ΣΥΡΙΖΑ εκτιναχτεί εκλογικά ξιφουλκούσε ενάντια στον «καπιταλισμό-καζίνο», δηλώνει πλέον φιλικά διακείμενος προς τον ΣΥΡΙΖΑ, μολονότι γνωρίζει πως αυτές του οι τοποθετήσεις ενοχλούν τα κόμματα της συγκυβέρνησης και τα ταυτισμένα μ' αυτά ΜΜΕ. Ο Δασκαλόπουλος, όμως, κοιτάζει πιο μακριά από τον ορίζοντα των επόμενων εκλογών. «Πάνει πόρτα για το χειμώνα», παίρνοντας στα σοβαρά ένα ενδεχόμενο κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ.

Η κεκτημένη της δημαγωγίας

«*Τώρα, σε σχέση με τα ζητήματα της παραγραφής. Ακούστε, εάν πραγματικά υπάρχει πολιτική βούληση, δεν πιστεύουμε ότι είναι νομικά τα προβλήματα. Και στο κάτω – κάτω πιστεύω ότι από τη στιγμή που θα αλλάξει το θεσμικό πλαίσιο και που θα υπάρξει άλλωστε η μεγάλη η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού που θα θέλει να αλλάξει το θεσμικό πλαίσιο, θα υπάρχει προφανώς αναδρομική ισχύ για τις αξιόποινες πράξεις».*

Αυτά είτε ο Τσίπρας στη Θεσσαλονίκη, απαντώντας σε σχετική ερώτηση, και γέλασε κάθε πικραμένος. Εντάξει, ο άνθρωπος είναι άσχετος και έχει μια εντελώς στοιχειώδη πολιτική μόρφωση. Αλλιώς θα γνώριζε ότι υπάρχει μια αρχή του αστικού ποινικού δικαίου που λέει πως δεν υπάρχει έγκλημα ή ποινή χωρίς νόμο (nullum crimen, nulla poena, sine legem). Αρχή

που έχει περάσει και στο ελληνικό Σύνταγμα, το οποίο δεν επιτρέπει να έχουν αναδρομική ισχύ οι ποινικοί νόμοι (άρθρο 7, παρ. 1: «Εγκλημα δεν υπάρχει ούτε ποινή επιβάλλεται χωρίς νόμο που να ισχύει πριν από την τέλεση της πράξης και να ορίζει τα στοιχεία της. Ποτέ δεν επιβάλλεται ποινή βαρύτερη από εκείνη που προβλεπόταν κατά την τέλεση της πράξης»). Δηλαδή, το κάθε αδίκημα έχει τη βαρύτητα που του προσδίδει ο νόμος που ισχύει όταν το αδίκημα διαπράχθηκε και ποτέ κάποιος μεταγενέστερος νόμος.

Βέβαια, αν δεν το 'παιζε παντογνώστης και αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν διαμορφωνόταν σε ένα αρχηγοκεντρικό κόμμα, θα είχε δίπλα του και μερικά στελέχη με εξειδικευμένες γνώσεις, στα οποία θα έδινε το λόγο για ν' απαντήσουν σε ερωτήσεις που ο ίδιος αδυνατεί να χειριστεί. Όμως, εμ-

φανίζεται σαν παντογνώστης, γι' αυτό και συχνά διαπράττει χοντρές γκάφες, όπως η συγκεκριμένη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι επαναστατικό κόμμα, ούτε επαγγελματίζεται χωρίς νόμο που να ισχύει πριν από την τέλεση της πράξης και να ορίζει τα στοιχεία της. Ποτέ δεν επιβάλλεται ποινή βαρύτερη από εκείνη που προβλεπόταν κατά την τέλεση της πράξης). Δηλαδή, το κάθε αδίκημα έχει τη βαρύτητα που του προσδίδει ο νόμος που ισχύει όταν το αδίκημα διαπράχθηκε και ποτέ κάποιος μεταγενέστερος νόμος.

Αντιδασιακή καταιγίδα

Ο αναπληρωτής υπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής Σ. Καλαφάτης έδωσε την περασμένη Τετάρτη στη δημοσιότητα νομοσχέδιο με τον ψευδεπίγραφο τίτλο «Δασικά οικοσυστήματα: Ορισμοί, μέτρα προστασίας, ανάπτυξης και διαχείρισης», για ν' ανοίξει η περιβόητη (χωρίς ουσία) διαβούλευση. Στους 15 μήνες που ο Σ. Καλαφάτης είναι αναπληρωτής υπουργός αρμόδιος για τα δάση ενίσχυσε το αντιδασιακό θεσμικό σπλοστάσιο με αντιδασιακές διατάξεις που εισήγαγε σε μια σειρά νόμων (έχουμε αναφερθεί σχετικά σε πολλά δημοσιεύματά μας).

Με το συγκεκριμένο νομοσχέδιο κωδικοποιεί ένα τμήμα της ισχύουσας δασικής νομοθεσίας και όχι όλη τη νομοθεσία. Το στίγμα σ' αυτή την κωδικοποίηση δίνει το Κεφάλαιο ΣΤ του νόμου 998/1979, που αφορά τις επιτρεπτές επεμβάσεις στα δάση και τις δασικές εκτάσεις, και η άρνηση της πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΕΚΑ να ενσωματώσει πλήρως τις αποφάσεις 32, 33 και 34/2013 του ΣτΕ στις διατάξεις του νομοσχεδίου.

Από το 1979 που ψηφίστηκε ο νόμος 998 προβλεπόταν επεμβάσεις στα δάση και τις δασικές εκτάσεις, όμως από τότε μέχρι σήμερα έγιναν μεγάλες ανατροπές, μέσω τροποποιήσεων σε διάφορους νόμους, οι οποίες άλλαζαν βήμα-βήμα τη φιλοσοφία του νόμου 998, που υποτίθεται ότι εισήχθη στο νομικό σπλοστάσιο για να προστατευθεί το δασικό πλούτο της χώρας.

Αυτή η διασπορά των πολλαπλών και απανωτών αντιδασιακών ρυθμίσεων, σε σχέση με το κεφάλαιο ΣΤ, δεν βοηθούσε στο να διαπιστώσει ο καθένας τις μεγάλες ανατροπές που έγιναν στο δασικό νόμο, πάντα σε βάρος του

δασικού πλούτου της χώρας. **Τώρα, με τη συγκέντρωση όλων αυτών των αντιδασιακών ρυθμίσεων σε ενιαίο κείμενο, θ' αρχίσει να γίνεται αντιληπτό και στους ανθρώπους που δεν έχουν εξοικειωθεί με τα δασικά θέματα το μέγεθος της ζημιάς που έγινε και συνεχίζει να γίνεται στο δασικό πλούτο της χώρας και ευρύτερα στο περιβάλλον.**

Στο προσεχές χρονικό διάστημα θ' αναφερθούμε αναλυτικά σ' αυτές τις αντιδασιακές ρυθμίσεις σε βάρος του δασικού πλούτου της χώρας, που γίνονται στο όνομα του... δημόσιου συμφέροντος, ενώ στην πραγματικότητα γίνονται για ν' αποδώσουν τεράστια κέρδη στο κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο.

Με το νέο νομοσχέδιο γίνεται μια **κολοβή και όχι πλήρης ενσωμάτωση των αποφάσεων 32, 33 και 34/2013 του ΣτΕ, οι οποίες αποδέχονται τον επιστημονικό ορισμό του δάσους και βάζουν τέλος στις αντισυνταγματικές διατάξεις του δασοκτόνου νόμου 3208/2003 για τον ορισμό του δάσους.**

Αυτές οι αποφάσεις του ΣτΕ έπρεπε να εφαρμοστούν από τις 8 Γενάρη του 2013. Η εφαρμογή τους θα σήμαινε:

Πρώτον, ότι όλοι οι δασικοί χάρτες που συντάχθηκαν με βάση τις αντιδασιακές και αντισυνταγματικές διατάξεις του 3208/2003 για τον ορισμό του δάσους και της δασικής έκτασης, πρέπει να συνταχθούν από την αρχή.

Δεύτερον, ότι όλες οι πράξεις χαρακτηρισμού, με τις οποίες αποχαρακτηρίστηκαν δάση και δασικές εκτάσεις, πρέπει να κριθούν ξανά.

Τρίτον, ότι θα έπρεπε να εκδοθεί άμε-

σα εφαρμοστική εγκύκλιος των αποφάσεων του ΣτΕ, υπογεγραμμένη από τον Ειδικό Γραμματέα Δασών Γ. Αμοργιανιώτη και τον Γενικό Διευθυντή Κ. Δημόπουλο. Αυτό προβλέπεται από το αστικό σύνταγμα και το σχετικό Προεδρικό Διάταγμα για τις εξουσίες του ΣτΕ.

Όπως είναι γνωστό στους αναγνώστες της «Κ», όλο αυτό το διάστημα πιέζουμε και θα συνεχίσουμε να πιέζουμε προκειμένου να εκδοθεί η εφαρμοστική εγκύκλιος των αποφάσεων του ΣτΕ. Μετά και από τη δική μας πίεση, η Διεύθυνση Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος (ΔΠΔΦΠ) εισήχθη στον Ειδικό Γραμματέα Δασών και στον Γενικό Διευθυντή να εκδοθεί άμεσα αυτή η εφαρμοστική εγκύκλιος. Στις επίμονες προφορικές εντολές του προϊστάμενου της ΔΠΔΦΠ ο Ειδικός Γραμματέας απαντούσε προφορικά, ότι το ζήτημα θα ρυθμιστεί με νόμο. Όταν όμως υποβλήθηκε γραπτό αίτημα από τον προϊστάμενο της ΔΠΔΦΠ, ο Ειδικός Γραμματέας αναγκάστηκε να απαντήσει γραπτά (στις 20 Αυγούστου του 2013), ότι «*το θέμα ήδη αντιμετωπίζεται με σχετική διάταξη που περιλαμβάνεται στο νομοσχέδιο "Δασικά Οικοσυστήματα: Μέτρα Προστασίας, Ανάπτυξης και Διαχείρισης και άλλες διατάξεις"*».

Εμείς επιμένουμε στην έκδοση της εφαρμοστικής εγκυκλίου και θεωρούσαμε ως δεδομένο, ότι δε θα ενσωματωθεί όλη η απόφαση του ΣτΕ. Τώρα που δημοσιεύτηκε το νομοσχέδιο δικαιωνόμαστε απόλυτα. Παραθέτουμε

απόσπασμα από την αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου σχετικά με τον επιστημονικό ορισμό του δάσους και την απόφαση 32/2013 του ΣτΕ:

«*Ειδικότερα υιοθετείται πλήρως ο κατά τη δασική οικολογία ορισμός της έννοιας του δάσους και της δασικής έκτασης (παρ. 1α και 1β του τροποποιημένου άρθρου 3) σε συμφωνία και με την πλέον πρόσφατη σχετική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ, 32/2013, 33/2013, 34/2013). Ειδικότερα το Συμβούλιο Επικρατείας έκρινε ανίσχυρες ως αντισυνταγματικές τις διατάξεις του ανωτέρω άρθρου 3 του ν. 998/1979, οι οποίες όπως ίσχυαν μετά την αντικατάστασή τους από το άρθρο 1 του ν. 3208/2003, προέβλεπαν ποσοτικά κριτήρια, (ελάχιστη έκταση, ελάχιστο ποσοστό συγκόμωσης), για την στοιχειοθέτηση της έννοιας του δάσους και της δασικής έκτασης.*»

Πράγματι, το ΣτΕ, μετά από οκτώ χρόνια εξέτασης (!) της προσφυγής της ΠΕΔΔΥ (Πανελλήνια Ένωση Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων), αποφάσισε να εκδώσει τις τρεις αυτές αποφάσεις (32, 33 και 34, στις 8 Γενάρη του 2013), με τις οποίες αποδέχτηκε τον επιστημονικό ορισμό του δάσους και της δασικής έκτασης και έκρινε ότι οι διατάξεις του δασοκτόνου νόμου 3208/2003 –που εισήγαγαν ποσοτικά κριτήρια όσον αφορά την έκταση και τη συγκόμωση, προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η έννοια του δάσους και της δασικής έκτασης– ως ανίσχυρες και αντισυνταγματικές. Όμως οι συντάκτες του νομοσχεδίου, ενώ στην αιτιολογική έκθεση ισχυρίζο-

νται ότι καταργούνται τα ποσοτικά κριτήρια της συγκόμωσης και της έκτασης προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η έννοια του δάσους και της δασικής έκτασης και ενώ καταργούν την παράγραφο 3 του άρθρου 3 του νόμου 998/1979, με την παράγραφο 5 του άρθρου 1 του νομοσχεδίου **διατηρούν ως ελάχιστο ποσοστό συγκόμωσης το 15%** προκειμένου μια έκταση να χαρακτηρίζεται ως δασική. Διαφορετικά, θα χαρακτηριζόταν ως δημόσια γαία. Η παράγραφος 5α ορίζει ως εξής τις δημόσιες γαίες: «*Δημόσιες γαίες είναι οι εκτάσεις (...)* με βαθμό εδαφοκάλυψης των δασικών ειδών σε ποσοστό μικρότερο του δεκαπέντε τοις εκατό». Προφανώς, με τον όρο «*βαθμός εδαφοκάλυψης*» εννοούν το ποσοστό συγκόμωσης, για πιο οποίο κάνουν λόγο στην αιτιολογική έκθεση.

Είναι φανερό, ότι οι συντάκτες του νομοσχεδίου δε δέχονται να εφαρμοστούν την απόφαση του ΣτΕ που καταργεί τα ποσοτικά κριτήρια για να καθοριστεί μια έκταση ως δάσος ή δασική και το ποσοτικό κριτήριο της συγκόμωσης προκειμένου να χαρακτηριστεί ως δάσος. Εδώ υπάρχει σκοπιμότητα, προκειμένου τα 14,7 εκατ. στρέμματα χορτολιβαδικών εκτάσεων να παραδοθούν στην καταπάτηση και την παράνομη δόμηση βιλών και πετρελαϊκών εγκαταστάσεων άμεσα. Πώς θα γίνει αυτό; Τόσο με την παράγραφο 5α όσο και με την παράγραφο 5γ του άρθρου 1 του νομοσχεδίου, στις οποίες η αναγνώριση της κυριότητας και των εμπραγμάτων δικαιωμάτων των εκτάσεων αυτών φεύγει από τις δασικές υπηρεσίες και περνάει σε επιτροπή της εταιρίας Κτηματολόγιο ΑΕ, η οποία έχει μετατραπεί σε Προκρούστη των δασών και των δασικών εκτάσεων. Θα επανέλθουμε, όμως...

Ετοιμες οι λίστες διαθεσιμότητας

Κάνοντας αγώνα δρόμου για να προλάβει την έλευση της τρούικας (πρέπει να τα έχει όλα τακτοποιημένα), ο Μητσοτάκης συνυπέγραψε με τους υπουργούς Οικονομικών, Ανάπτυξης, Υποδομών, Εργασίας, Περιβάλλοντος, Πολιτισμού, Γεωργίας, Τουρισμού και Ναυτιλίας τις κοινές υπουργικές αποφάσεις για τη διαθεσιμότητα 1.929 εργαζόμενων, οι οποίοι θα προστεθούν στους 2.114 εκπαιδευτικούς, τους 2.234 σχολικούς φύλακες, τους 1.672 υπαλλήλους του υπουργείου Υγείας, τους 53 του υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης, οι οποίοι έχουν ήδη τεθεί σε διαθεσιμότητα, καθώς και τους 3.521 δημοτόμπατσους. Αυτοί μας κάνουν 11.523, στους οποίους θα προστεθούν 1.500 διοικητικοί υπάλληλοι των ΑΕΙ, που θα τους διώξει το υπουργείο, αφού οι πρυτάνεις αρνήθηκαν να δώσουν στοιχεία, διακηρύσσοντας πως όχι μόνο δεν έχουν πλεονάζον προσωπικό, αλλά αντίθετα χρειάζονται άλλους 2.500 υπαλλήλους.

Ο συνολικός αριθμός ξεπερνά τα 13.000 άτομα, ώστε να μείνουν 12.500 μετά τις διάφορες εξαιρέσεις που θα υπάρχουν.

Αυτή είναι η πρώτη δόση διαθεσιμότητας, που πρέπει να έχει ολοκληρωθεί μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου, για ν' ακολουθήσει μια δεύτερη δόση (άλλοι 12.500 εργαζόμενοι) μέχρι τα τέλη του χρόνου. Και βέβαια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι μέχρι τότε θα πρέπει να έχουν απολυθεί και 4.000 εργαζόμενοι, για να προστεθούν άλλες 11.000 απολύσεις το 2014.

■ Χαλβουργία

Ο Μάνεσης «πήρε» και το σωματείο!

Οπως πληροφορηθήκαμε από ανακοίνωση της συνδικαλιστικής παράταξης του ΠΑΜΕ (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 18.9.13), ο Μάνεσης με το μηχανισμό του κατάφερε να «πάρει» και το σωματείο των εργατών της Χαλβουργίας. Ο μηχανισμός του πήρε τις 5 από τις 9 έδρες στο ΔΣ, μετά από εκλογές στις οποίες ψήφισε το σύνολο σχεδόν των εργατών που έχουν απομείνει (180 από τους 188). Το εργοδοτικό ψηφοδέλτιο πήρε 98 ψήφους και 5 έδρες, ενώ το ψηφοδέλτιο της «Ενωτικής Αγωνιστικής Συνεργασίας» 78 ψήφους και 4 έδρες.

Σε ανακοίνωσή της η παράταξη του ΠΑΜΕ κάνει λόγο για «*όργιο πιέσεων, εκβιασμών και λάσπης του Μάνεσης και του μηχανισμού του*», το οποίο έκανε την πλειοψηφία των εργατών να λυγίσει και να ψηφίσει το εργοδοτικό ψηφοδέλτιο. Γράφει χαρακτηριστικά: «*Σας ξέρουμε και μας ξέρετε γι' αυτό θα σας μιλήσουμε καθαρά, όπως πρέπει να μιλάνε οι εργάτες μεταξύ τους, και σας λέμε ότι κάνατε λάθος. Γνωρίζετε ότι εμείς ποτέ δεν βάζουμε κανέναν τίμιο συνάδελφο απέναντι επειδή έκανε ένα λάθος γιατί ανήκουμε στην ίδια τάξη, την εργατική. Δεν κολακεύουμε όμως για να του είμαστε αρεστοί. Εμείς καλούμε και αυτόν που φοβήθηκε και λύγισε, να βγάλει τα συμπεράσματά του έστω και εκ των υστέρων και να συμπορευτεί μαζί μας, γιατί εδώ εί-*

να η θέση του.

Τώρα μέσα στο εργοστάσιο, εκτός από τον Μάνεση και το μηχανισμό του, θα έχεις και την πλειοψηφία του σωματείου να μας πιέζει και να μας εκβιάζει για να δεχτούμε να δουλεύουμε φτηνότερα και περισσότερα, για να δεχτούμε και άλλες απολύσεις. Ετσι είναι συνάδελφε, κάθε βήμα συμβιβασμού έχει και το τίμημά του, ο φόβος είναι κακός σύμβουλος. Εμείς είχαμε προειδοποιήσει ότι κανένας δεν πρέπει να τρέφει αυταπάτες ότι ο Μάνεσης "μπορεί να πιαστεί φίλος". Τώρα λέμε ότι πολύ γρήγορα πολλοί θα πούνε "στερνή μου γνώση να σε είχα πρώτα"».

Καθάρισαν έτσι από τις δικές τους ευθύνες, μεταφέροντάς τες στις πλάτες των εργατών που δεν άντεξαν από την εργοδοτική πίεση και λύγισαν. Πώς γίνεται, όμως, να έχουν καταγάγει οι εργάτες μια μεγάλη νίκη (σύμφωνα με τη δική τους εκτίμηση πάντα) και στη συνέχεια να λυγίζουν και να βγάζουν στη διοίκηση του σωματείου τα σπράκια της εργοδοσίας; Σ' αυτό δεν μπαίνουν στον κόπο ν' απαντήσουν. Δεν θέτουν καν το ερώτημα, το θέτει όμως η αμελικτική πραγματικότητα.

Αυτό που επιβεβαιώνουν οι τωρινές εξελίξεις είναι πως η απεργία στη Χαλβουργία, παρά τη διάρκειά της, παρά την αλληλεγγύη που συγκέντρωσε, δεν νίκησε. Ηττήθηκε.

Φυσιολογικό αποτέλεσμα αυτής της ήττας είναι οι εξελίξεις στο συνδικαλιστικό επίπεδο του εργοστασίου με την άνετη νίκη των εργοδοτικών εργατοπατέρων.

Όμως, η ηγεσία του Περισσού (και όχι μόνον αυτή, αλλά και αρκετοί από τους αλληλέγγυους που έχουν συνηθίσει το ρόλο του αριστερού μαϊντανού) είχε ανάγκη από μια ψεύτικη νίκη, την οποία θα χρησιμοποιούσε ως ιδεολόγημα για να κρύψει μια τυχοδιωκτική τακτική ήττας που ακολούθησε. Είναι πολλά αυτά που έκανε η ηγεσία του Περισσού και περισσότερα αυτά που δεν έκανε. Αντί να οδηγήσει την απεργία σε άσκηση πίεσης πάνω στον καπιταλιστή και στην κυβέρνηση, προκαλώντας της πολιτικό κόστος, τη μετέτρεψε σε μοχλό διάδοσης της πολιτικής και συνδικαλιστικής γραμμής του Περισσού. Αφηνε το χρόνο να περνάει, επειδή αυτό βόλευε την κομματική γραμμή, δεν βόλευε καθόλου όμως τις ανάγκες των εργατών. Όταν ξεκινάει ένας αγώνας, όχι υπό τους καλύτερους συσχετισμούς, αλλά επειδή επιβάλλεται εκ των πραγμάτων, πρέπει να βγάλει όλη τη δυναμική του και να κάνει τον αντίπαλο να πονέσει, για να έχει ελπίδα ότι θα φτάσει σ' ένα συμβιβασμό. Αυτό, όμως, ουδώς ενδιέφερε τον Περισσό, που στη συνέχεια προσπάθησε να περάσει ακόμη και την ήττα σαν νίκη.

Αυξήσεις 25% στα εισιτήρια των αστικών

Με τη μέθοδο της διαπρωής ο Χρυσοχοϊδης ανακοίνωσε αύξηση κατά 25% στην τιμή των εισιτηρίων στις αστικές συγκοινωνίες, ακόμη και από τον Οκτώβρη. Το... παλεύει, λέει, όμως ο Στουρνάρας δεν του αφήνει περιθώρια, γιατί στον υπό κατάρτιση κρατικό προϋπολογισμό του 2014 προβλέπεται σημαντική περικοπή των επιχορηγήσεων προς τους συγκοινωνιακούς φορείς.

Οι απώλειες αυτές στους προϋπολογισμούς των φορέων αναμένεται να καλυφθούν μέσω της αύξησης στην τιμή των εισιτηρίων, που μπορεί να φτάσει και το 25%. Η αύξηση των τιμών των εισιτηρίων αποτελεί μνημονιακή υποχρέωση και αρχικά είχε τοποθετηθεί στο Μάρτη του 2013, για να μεταφερθεί στη συνέχεια στον Οκτώβρη, μετά από συμφωνία με την τρούικα.

Εφόσον ισχύσει το 25%, το ενιαίο εισιτήριο θα εκτιναχθεί από 1,40 σε 1,75 ευρώ, ενώ το απλό εισιτήριο για Λεωφορεία και τρόλεϊ από 1,20 θα πάει στο 1,50 ευρώ.

Στην κρίσιμη καμπή χρειάζεται η μεγάλη στήριξη

Η στυγερή δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τα νεοναζιστικά τάγματα εφόδου τράβηξε από την περασμένη Τετάρτη τα φώτα της δημοσιότητας από την απεργία των καθηγητών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και τις απεργίες συμπαράστασης που εκδηλώθηκαν, γεγονός λογικό και αναμενόμενο. Η αστική προπαγάνδα, όμως, είδε το ναζιστικό έγκλημα και ως ευκαιρία για να απομονώσει τους απεργούς, περνώντας τους σε τρίτη μοίρα και αρχίζοντας την προπαγάνδα του εκφυλισμού της απεργίας.

Πράγματι, η σχεδόν καθολική συμ-

μετοχή στην πρώτη μέρα της απεργίας υποχώρησε τις επόμενες μέρες, χωρίς όμως αυτή η υποχώρηση να σημαίνει ήττα που οδηγεί στην αναστολή. Τα περισσότερα σχολεία της χώρας δεν λειτουργούν κι αυτό είναι αποτέλεσμα της απεργίας.

Τις αποφάσεις, βέβαια, για την πορεία του αγώνα τους θα τις πάρουν οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί, μέσα από τις συνδικαλιστικές τους διαδικασίες, οι οποίες βρίσκονταν σε εξέλιξη όταν έκλεινε η ύλη της «Κ». Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι οι υπολοίποι, όσοι δεν είμαστε εργαζόμενοι στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, είμαστε άμοι-

ροι ευθυνών για την πορεία αυτού του αγώνα. Αντίθετα, έχουμε τις δικές μας ευθύνες, τις δικές μας υποχρεώσεις.

Αυτές τις υποχρεώσεις προσπαθεί να αναδείξει η «Κ», με μια καμπάνια που ξεκίνησε από την περασμένη Τετάρτη (το κείμενο της ανακοίνωσης μπορείτε να το διαβάσετε παρακάτω).

Δύο είναι οι εκκλήσεις στις οποίες καταλήγει αυτή η καμπάνια. Πρώτο, να στηρίξει κάθε εργαζόμενος το απεργιακό ταμείο που έχει δημιουργηθεί, δίνοντας έτσι έμπρακτο δείγμα ταξικής αλληλεγγύης. Δεύτερο και σημαντικότερο, να «πάρουν μπροστά»

οι μαθητές και να προχωρήσουν σε καταλήψεις των σχολείων τους, διευρύνοντας το κύμα που άρχισε σιγά-σιγά να εμφανίζεται. Ετσι, θα προσφέρουν έμπρακτη στήριξη στους καθηγητές τους, ακυρώνοντας την απεργοσπασία, είτε αυτή είναι οργανωμένη είτε προέρχεται από τα πιο ταλαντευόμενα στοιχεία των εκπαιδευτικών. Μ' αυτό τον τρόπο οι απεργοί θα πάρουν μια μεγάλη ανάσα και θα μπορέσουν να συνεχίσουν από καλύτερες θέσεις.

Εμείς δεν μασάμε τα λόγια μας, ούτε κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Ούτε φοβόμαστε μην κατη-

γορηθούμε ως «υποκινητές» και... χάσουμε ψήφους από τα συντηρητικά, «νοικοκυρίστικα» στρώματα. Ετσι εκτιμούμε τα πράγματα και προσπαθούμε αυτή την πολιτική μας θέση να την απλώσουμε όσο γίνεται πιο πλατιά. Οποιοσδήποτε αυτή τη στιγμή δεν καλεί τους μαθητές να πάρουν ενεργή θέση στον αγώνα, με πράξεις και όχι με λόγια, υπονομεύει την απεργία και προσφέρει υπηρεσίες στην κυβέρνηση. Στις κρίσιμες καμπές χρειάζεται η μεγάλη στήριξη ενός αγώνα. Στις κρίσιμες καμπές κρίνεται η συνέπεια λόγων και έργων κάθε πολιτικής δύναμης. Τα λόγια είναι πάντα εύκολα.

Από την πρώτη κιόλας μέρα της, η απεργία των εκπαιδευτικών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης βούλωσε τα στόματα των Γκεμπελίσκων, που βυσοδομούσαν τις προηγούμενες μέρες, προσπαθώντας να σπείρουν σύγχυση και ηττοπάθεια, με τις «πληροφορίες τους» για «χαμηλή συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις». Η συμμετοχή υπήρξε σχεδόν καθολική, με ποσοστά πάνω από 90%! Την απάντηση την πήραν στην πράξη.

Δεν κώλωσαν, όμως. Τα παπαγαλάκια της κυβερνητικής προπαγάνδας τώρα άφησαν στην άκρη τη «χαμηλή συμμετοχή» και γύρισαν στα αγαπημένα τους θέματα. «Πονάνε» για τα παιδιά που «χάνουν μαθήματα». Τονίζουν με νόημα, ότι τα ιδιωτικά σχολεία δουλεύουν, άρα «πλήττονται τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων».

Δεν πόνεσαν, βέβαια, για τη διάλυση της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, που σπρώχνει χιλιάδες παιδιά λαϊκών οικογενειών στα ιδιωτικά μαγαζιά, που διαφημίζουν κυρίως τις καταργημένες ειδικότητες, στις οποίες φοιτούσε η συντριπτική πλειοψηφία των φτωχόπαιδων.

Δεν πόνεσαν για τις απολύσεις χιλιάδων καθηγητών τεχνικών μαθημάτων (καθώς και των σχολικών φυλάκων). Ούτε για τις υποχρεωτικές μεταθέσεις εκπαιδευτικών, χωρίς να δίνεται καμιά σημασία στην οικογενειακή κατάσταση και τις ανάγκες τους.

Δεν πόνεσαν για την εξαθλίωση του δημόσιου σχολείου, με το σπινθηροποίηση των παιδιών σε μεγαλύτερες τάξεις και την απαξίωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας και με τα χιλιάδες κενά σε αναπληρωτές. Δέκα χιλιάδες λιγότεροι αναπληρωτές θα προσληφθούν φέτος, ενώ ένας μικρός αριθμός των τεράστιων κενών θα καλυφθεί με προσλήψεις μέσω ΕΣΠΑ (!), με εκπαιδευτικούς των 300 ευρώ το μήνα.

Δεν πόνεσαν για το «νέο Λύκειο», που μόλις θεσμοθετήθηκε, με μοναδικό σκοπό να δημιουργήσει έναν τρίχρονο εξεταστικό εφιάλη, ώστε τα παιδιά των φτωχών λαϊκών οικογενειών να εγκαταλείψουν από νωρίς κάθε όνειρο για είσοδο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Για το δικαίωμα στη μόρφωση και τη ζωή

«Δάσκαλος φτωχός αγράμματος λαός» ελε-

ΜΑΘΗΤΕΣ, ΓΟΝΕΙΣ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

γε ένα παλιό σύνθημα. Η επικαιρότητά του λάμπει για μια ακόμη φορά σήμερα. Τα δικαιώματα των εκπαιδευτικών ως εργαζόμενων δένονταν και εξακολουθούν να δένονται αξεδιάλυτα με το δικαίωμα των παιδιών του λαού στη μόρφωση και στη ζωή.

Αυτά τα μεγάλα ζητούμενα βάζει στην πρώτη γραμμή η απεργία των καθηγητών.

- ✓ Δημόσια δωρεάν παιδεία
- ✓ Κανένα παιδί έξω από το σχολείο
- ✓ Όχι στις διαθεσιμότητες-απολύσεις και στις υποχρεωτικές μετατάξεις
- ✓ Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους
- ✓ Παιδεία-Υγεία, δημόσια αγαθά για όλο το λαό

Δεν είναι αιτήματα μόνο των καθηγητών. Είναι αιτήματα ολόκληρου του ελληνικού λαού. Και έχουμε χρέος να στηρίξουμε με όλα τα μέσα αυτή την απεργία για να νικήσει.

Η καταστολή ετοιμάζεται

Η συγκυβέρνηση ετοιμάζει την καταστολή και αυτής της απεργίας. Οι «διαβεβαιώσεις» ότι δε θα υπάρξει πολιτική επιστροφή των απεργών εκπαιδευτικών είναι σκόνη στα μάτια. Ήταν ένα παιχνίδι προπαγάνδας που παιζόταν στο διάστημα πριν την απεργία. Τότε που προσπαθούσαν να σπείρουν ηττοπάθεια ανάμεσα στους καθηγητές και το έπαιζαν δήθεν άνετοι, δηλώνοντας ότι δεν έχουν λόγο να ανησυχούν.

Μετά την τεράστια συμμετοχή στην απεργία και τη διαφανόμενη συνέχισή της, είναι σίγουρο πως σχεδιάζουν νέα πολιτική επιστροφή των καθηγητών. Τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ θ' αναλάβουν πάλι να προετοιμάσουν το έδαφος, καλλιεργώντας κλίμα «κοινωνικού αυτοματισμού». Ξεκίνησαν ήδη από την πρώτη μέρα της απεργίας.

Σ' αυτά τα σχέδια καταστολής πρέπει να υπάρξει αντίσταση. Από τώρα που προετοιμάζονται και όχι όταν εφαρμοστούν.

Από την ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία οι αγωνιζόμενοι καθηγητές δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα. Μόνο μερικές «τουφεκιές για την τιμή των όπλων» και μετά υπονόμηση, στο όνομα του «ρεαλισμού» και της «κοινωνικής ειρήνης». Το έχουμε δει πολλές φορές αυτό το έργο και δεν επιτρέπεται να αμφιβάλλουμε ότι θα το ξαναδούμε.

Ούτε από τη διψασμένη για εξουσία αντιπολίτευση μπορούν να περιμένουν τίποτα. Εκεί υπάρχει μόνο προσπάθεια να βγουν πολιτικά οφέλη στις πλάτες του κινήματος. Κι αυτό το έργο το έχουμε ξαναδεί και δεν επιτρέπεται ν' αναρωτιόμαστε μήπως τώρα δούμε κάτι διαφορετικό.

Οι αγώνες γίνονται για να κερδίζουν και όχι για να κερδοσκοπούν πολιτικά ή συνδικαλιστικά κάπποιοι άλλοι. Και για να νικήσει ένας αγώνας, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες, πρέπει να ξεδιπλώσει όλη τη δυναμική του και να κάνει τον αντίπαλο να πονέσει. Πρέπει να είναι σε θέση να προβλέπει τις κατασταλτικές κινήσεις που θα γίνουν και να είναι έτοιμος να τις αντιμετωπίσει.

Οι αγωνιζόμενοι εκπαιδευτικοί χρειάζονται τη στήριξη των φυσικών τους συμμάχων. Των μαθητών και των εργαζόμενων, είτε είναι γονείς είτε όχι. Στήριξη έμπρακτη, όχι στα λόγια. Μ' αυτή τη στήριξη μπορούν να ακυρώσουν τα κατασταλτικά σχέδια της συγκυβέρνησης.

Να μπουν στον αγώνα οι μαθητές

Οι πρώτες καταλήψεις σχολείων ξεκίνησαν. Επιτακτική ανάγκη είναι να γενικευ-

τούν.

Οι μαθητές έχουν χρέος να σταθούν στο πλευρό των καθηγητών τους. Όχι απλά αλληλέγγυοι, αλλά συμμαχητές. Γιατί αυτός ο αγώνας τους αφορά και ως μαθητές και ως αυριανούς εργαζόμενους.

Αυτοί υφίστανται καθημερινά την αθλιότητα του σχολείου. Μια αθλιότητα που το ξέρουν ότι θα γίνει πιο αβάσταχτη. Οι μικρότερες από τις μαθητικές ηλικίες είναι που θα υποστούν τον εξεταστικό εφιάλη του «νέου Λυκείου», που θα θάψει τα όνειρά τους.

Και βέβαια, όλοι υφίστανται τις συνέπειες της «μνημονιακής» βαρβαρότητας. Τις βλέπουν στο σπίτι τους. Τις διαβάζουν στα πρόσωπα των γονιών τους, των συγγενών τους, των φίλων τους. Βλέπουν γύρω τους την ανεργία να θερίζει, να τσακίζει ζωές, κυρίως νέων ανθρώπων.

Όλοι μαζί, λοιπόν, σ' ένα αραγές μέτωπο, μέσα και έξω από τα σχολεία, να ακυρώσουμε με τον αγώνα μας τα κατασταλτικά σχέδια της συγκυβέρνησης.

Να στηρίξουμε το απεργιακό ταμείο

Η απεργία πρέπει ν' αντέξει. Και για ν' αντέξει, εκτός από την αντιμετώπιση της καταστολής, πρέπει ν' αντέξει και στην πίεση της ανάγκης, στην οποία επίσης ποντάρει η συγκυβέρνηση.

Οι αγωνιζόμενοι καθηγητές έφτιαξαν απεργιακό ταμείο, για να στηρίξουν τους συναδέλφους τους που έχουν πιεστικές ανάγκες. Αυτό το απεργιακό ταμείο πρέπει να «γεμίσει» από το υστέρημα κάθε εργαζόμενου.

Να αναβιώσουν οι καλύτερες ταξικές παραδόσεις του εργατικού μας κινήματος.

Να σπάσει ο διαχωρισμός των εργαζόμενων, η αδιαφορία, η ελλειψη αλληλεγγύης, που αποτελούν το μεγαλύτερο όπλο του ταξικού αντίπαλου.

Να σταλεί ένα ξεκάθαρο μήνυμα ταξικής ενότητας και αλληλεγγύης.

Μόνο τότε θα μπορέσουμε να συζητήσουμε και για το καυτό ζήτημα της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης κάτω από τις δικές της σημαίες.

Η απεργία διάρκειας των καθηγητών, που ξεκίνησε δυναμικά, μας δίνει την αφορμή να επαναφέρουμε στη συζήτηση πρακτικές και συμπεράσματα-αποστάγματα της μακράς εμπειρίας του εργατικού κινήματος, που τα τελευταία χρόνια ξεχάστηκαν είτε διαστρεβλώθηκαν από την αβάστακτη και καταθλιπτική επικράτηση του ρεφορμισμού και την υποχώρηση του συλλογικού προς χάριν του ατομικού συμφέροντος.

Η απεργία διάρκειας δεν είναι μια οποιαδήποτε απεργία.

Πρώτον γιατί ο κλάδος που τη «σηκώνει» υφίσταται κατά τη διάρκεια της βαριά οικονομική αιμορραγία, πράγμα σημαντικότατο αν αναλογισθεί κανείς τους πενιχρούς μισθούς και τα μεροκάματα και τις δυσκολίες επιβίωσης.

Δεύτερο, γιατί απαιτεί η πηγή των δυνάμεων να είναι ανεξάντλητη, να διαθέτει επιμονή, σταθερότητα στη συμμετοχή και τον προσανατολισμό, ερευνητικότητα και αποφασιστικότητα.

Τρίτο, γιατί ανεβάζει τον πήχυ της σύγκρουσης πολύ ψηλά και επομένως είναι σίγουρο ότι θα προκαλέσει το μένος του αστισμού.

Το πρώτο στοιχείο απαιτεί γερό απεργιακό ταμείο, απαιτεί την οικονομική στήριξη των αγωνιζόμενων απ' όλη την εργαζόμενη κοινωνία.

Η απεργία διάρκειας δεν είναι μια οποιαδήποτε απεργία

Το δεύτερο προϋποθέτει τη μέγιστη δυνατή συμμετοχή. Και μάλιστα την ενεργητική συμμετοχή. Κάθε απεργός πρέπει να κάνει δική του υπόθεση τον αγώνα, να ξεκόψει οριστικά από την επικίνδυνη νοοτροπία της ανάθεσης. Να μετέχει στη λήψη των αποφάσεων και στην υλοποίησή τους. Όταν οι εργαζόμενοι ενεργούν υπό αυτές τις προϋποθέσεις, ο αγώνας είναι δικιά τους ιερή υπόθεση και επειδή από τα οποιαδήποτε θετικά αποτελέσματά του θα ωφεληθεί το σύνολο (ακόμα και αυτοί που έχουν επιλέξει να μη συμμετέχουν), είναι δικαίωμα των απεργών να εφαρμόσουν το «νόμο και το δίκιο του απεργού». Η βρόμικη θεωρία του «δικαίωματος στην εργασία», που λάνσαρε το ΠΑΣΟΚ την περίοδο του έντονου ατομισμού, ελλόγησε και απνενοχοποίησε την απεργοσπασία. Για τη διασφάλιση, λοιπόν, της απεργίας είναι απαραίτητες οι απεργιακές επιτροπές που καθημερινά, ακούραστα και αποφασιστικά θα αναλαμβάνουν δράση.

Την ίδια στιγμή πρέπει να δυνα-

μώνει η προπαγάνδη της απεργίας, με μέτωπο όχι μόνο προς τους ταλαντευόμενους συναδέλφους, αλλά προς όλη την εργαζόμενη κοινωνία και ειδικά προς τους κοντινούς συμμάχους, που στην προκειμένη περίπτωση είναι οι εκπαιδευτικοί των υπόλοιπων βαθμίδων, οι μαθητές, και οι γονείς τους. Καθημερινό μέλημα και στόχος να γεμίσει η δεξαμενή των αγωνιστών, που θα απεργούν, θα κάνουν καταλήψεις σχολείων, θα συμπαρίστανται με μύριους τρόπους.

Ο μακρόχρονος απεργιακός αγώνας απαιτεί σχεδιασμό και εκτός από τη στρατηγική (τα αιτήματα που προβάλλει και απαιτεί να ικανοποιηθούν) έχει και τακτική. Η πολυμορφία των δράσεων, αλλά και το ανέβασμά τους σε υψηλότερα επίπεδα είναι απαραίτητα στοιχεία για να κρατούν ψηλά το ενδιαφέρον και τη συμμετοχή των απεργών, να συγκινούν και να συνεγείρουν την εργαζόμενη κοινωνία-σύμμαχο, αλλά και να στριμώξουν άγρια τον ταξικό αντίπαλο.

Το τρίτο στοιχείο προϋποθέτει τη

μέγιστη δυνατή αποφασιστικότητα από την πλευρά των απεργών. Κανείς δεν μπορεί να τρέφει αυταπάτες ότι η απεργία διάρκειας θα είναι ένας εύκολος περίπατος, ειδικά σήμερα, που επικρατεί το δόγμα «της μηδενικής ανοχής», ώστε να προωθούνται ακώλυτα τα αντεργατικά μνημονιακά μέτρα. Να είμαστε σίγουροι ότι η κυβέρνηση, μπροστά στον κίνδυνο να γενικευτεί η αναταραχή και στην προοπτική να μπει στον αγώνα η μαθητική νεολαία (το κίνημα των μαθητικών καταλήψεων είναι απρόβλεπτο και δεν είναι εύκολο να χειραγωγηθεί), θα σκληρύνει τη στάση της. Η επιστράτευση, παρά τις έως τώρα κάλπικες διαβεβαιώσεις του Αρβανιτόπουλου, δεν είναι μια απίθανη εξέλιξη. Συνεπώς, η επιτυχία του αγώνα προϋποθέτει το σπάσιμο της αστικής νομιμότητας και την προετοιμασία των απεργών από τώρα σε αυτή την κατεύθυνση, ώστε η «ανυπακοή» να μην καταντήσει μια κούφια διακήρυξη.

Από τα παραπάνω είναι φανερό ότι οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να τρέφουν καμιά εμπιστοσύνη στην αστι-

κοπιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, η οποία την κρίσιμη στιγμή είναι σίγουρο ότι θα υπονομεύσει και θα πουλήσει τον αγώνα. Πρέπει να ξεκόψουν μαζί της πολιτικά και οργανωτικά, παίρνοντας την υπόθεση του αγώνα στα χέρια τους.

Προσηλωμένοι οφείλουν να είναι στην ικανοποίηση των αιτημάτων τους, που στην περίπτωση της απεργίας των καθηγητών, προστατεύουν το δικαίωμα στη μόρφωση, τη ζωή και την εργασία και να μην αποδέχονται να γίνουν έρμαια στα μικροκομματικά συμφέροντα των ρεφορμιστικών κομμάτων, «δουλεύοντας» στην ουσία για την αναρχική τους στην εξουσία και τη διαχείριση του συστήματος.

Η απεργία διάρκειας, λοιπόν, δεν είναι μια εύκολη υπόθεση. Οι εργαζόμενοι μπαίνουν σ' αυτή παίρνοντας πολλά ρίσκα, γι' αυτό και επιθυμούν διακαώς να νικήσουν. Και πρέπει να 'χουμε κατά νου, και προπαντός να το έχουν αυτό χωνέψει οι ταξικοί συνδικαλιστές που μετέχουν στον αγώνα, ότι η ταξική συνειδητότητα (που επιτρέπει στο κίνημα να ξανασηκώνεται μετά από την ήττα) σήμερα είναι σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Αρα μια ήττα θα είναι οδυνηρή για το κίνημα και θα περάσει καιρός για να ξανασηκώσει κεφάλι. Γι' αυτό πρέπει να τα δώσουν όλα ώστε η απεργία να νικήσει.

Η ιδιωτική τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση άδραξε την ευκαιρία

Μονοπάτι για τα ιδιωτικά μαγαζιά επαγγελματικής κατάρτισης αποτελούν εδώ και δυο μήνες οι ειδικότητες των ΕΠΑΛ και ΕΠΑΣ που καταργήθηκαν με το πολυνομοσχέδιο τον περασμένο Ιούλιο. Λογικό είναι και τα δημοσιεύματα, τα τηλεοπτικά σποτ και οι διαδικτυακές διαφημίσεις τους να προβάλλουν ιδιαίτερα και να προσπαθούν να πουλήσουν ειδικά αυτά τα «προϊόντα» των ιδιωτικών ΙΕΚ. Στην πρώτη θέση προβάλλονται οι τομείς εξειδίκευσης και οι ειδικότητες που έχουν πλέον σβηστεί απ' το χάρτη της δημόσιας τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης (46 συνολικά), με συνθήστερες τις ειδικότητες επαγγελματίων υγείας (έπονται οι υπόλοιπες).

Τα ΜΜΕ βρίθουν τέτοιων διαφημίσεων και δεν είναι να απορεί κανείς. Με μία απλή αναζήτηση στους ιστότοπους των διαφόρων μεγάλων ιδιωτικών ΙΕΚ, μπορεί οποιοσδήποτε να διαπιστώσει ότι στη λίστα των συνεργατών τους βρίσκονται μεγάλα κεφάλια της δημοσιογραφίας, πολυεθνικές εταιρίες, αθλητικές εφημερίδες και περιοδικά, τηλεοπτικά κανάλια, ακόμα και επίσημοι κρατικοί φορείς, όπως ο ΕΟΤ και το Υπουργείο Πολιτισμού!

Κάθε άλλο παρά έκπληξη μας προκαλεί, λοιπόν, η ραγδαία αύξηση δημοσιευμάτων που πλέκουν το εγκώμιο στα διάφορα ΙΕΚ ή οι δεκάδες διαφημίσεις και τα ρεπορτάζ στην τηλεόραση, από τα τέλη Ιούλη και μετά. Η επίσημη πολιτική της κυβέρνησης και των αφεντικών της μεγαλοεπιχειρηματιών είναι που το επιτάσσει. Θέλει μια δημόσια εκπαίδευση διαλυμένη, ανύπαρκτη ει δυνατόν. Επιδιώκει τη μόρφωση όσων (λίγων) έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν για την παροχή της και γι' αυτό κατακρεουργεί τη δημόσια εκπαίδευση, εντείνει τους ταξικούς φρογμούς και θέτει συνεχώς νέους.

Τι αξία έχουν άλλωστε οι 2.500 καθηγητές της ΤΕΕ που τέθηκαν σε διαθεσιμότητα και όσοι ακόμη θα τεθούν στο μέλλον ή οι 15.000 μαθητές της φετινής Γ' Λυκείου που δεν γνωρίζουν ακόμα αν θα συνεχίσουν την ειδικότητά τους (αν και όποτε διορισθούν ωρομίσθιοι), μπροστά στα κέρδη των ομίλων ιδιωτικής εκπαίδευσης; Τι σημασία έχει που μεγάλα κομμάτια της νεολαίας της εργατικής τάξης, τα οποία δε θα μπορούν να πληρώσουν για να ειδικευτούν, ούτε να κατευθυνθούν προς τα Γενικά Λύκεια, θα μένουν εκτός εκπαίδευσης, με αποτέλεσμα, όντας ανειδίκευτοι, να αποτελούν ακόμα πιο εύκολη λεία στα νύχια των εκμεταλλευτών τους;

Ο μύθος του ολοήμερου σχολείου

Τρανή απόδειξη ότι το περίφημο Ολοήμερο Σχολείο είναι απλώς ένα παιδοφυλακτήριο για τα παιδιά των εργαζόμενων είναι η τωρινή απόφαση του υπουργείου Παιδείας (Ενιαίος Διοικητικός Τομέας Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης/Διεύθυνση Σπουδών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Τμήμα Δ/ αρ. πρωτοκ:125334/Γ1, 9-9-2013) να αποψιλώσει τα Ολοήμερα από τους δασκάλους, καταργώντας στην ουσία τη λειτουργία τους.

Σύμφωνα με την εγκύκλιο αυτή, κατά προτεραιότητα θα τοποθετούνται οι δάσκαλοι στο πρωινό πρόγραμμα. Στη συνέχεια και μόνο εφόσον υπάρχει διαθέσιμος δάσκαλος θα τοποθετείται αυτός -ένας μόνο ανεξάρτητα από τον αριθμό των μαθητών- στο απογευματινό πρόγραμμα του Ολοήμερου Σχολείου. Στα σχολεία δε με Ενιαίο Αναμορφωμένο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα (ΕΑΕΠ) (όλες οι τάξεις σχολούν στις 14.00 μ.μ.), το απογευματι-

νό πρόγραμμα θα λειτουργεί μόνο εάν υπάρχουν περισσεύματα ωρών από τους δασκάλους του πρωινού προγράμματος καθώς και των ειδικοτήτων.

Ετσι, λοιπόν, κατάπιαν τη γλώσσα τους για μια ακόμη φορά όσοι «ευαίσθητοι» ή και «αριστεροί» λαϊκίζοντες υπερθεμάτιζαν υπέρ των Ολοήμερων. Μη θέλοντας να δουν ότι το Ολοήμερο ήταν μια φθηνή λύση για το αστικό κράτος φύλαξης των παιδιών των εργαζόμενων, τους οποίους ήθελε να απασχολούν απερίσπαστους από τις έγνοιες των παιδιών τους οι καπιταλιστές στις γαλέρες τους. Ήταν, δηλαδή, το Ολοήμερο σχολείο μια προσαρμογή του σχολείου στις άγριες εργασιακές συνθήκες, των απασχολήσιμων. Γι' αυτό και επινοήθηκε ακριβώς την εποχή που οι εργασιακές σχέσεις «μπαχαλοποιήθηκαν» και δεν εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και τις μορφωτικές ανάγκες των παιδιών της εργατικής τάξης.

Σήμερα, που η ανεργία καλπάζει

στα ύψη, αγγίζοντας σχεδόν το 30% (σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία και όχι την πραγματική ανεργία), το αστικό κράτος θεωρεί περιττή ακόμη και αυτή τη μηδαμινή «σπατάλη». Αφού, σου λέει, τα νοικοκυριά έχουν στους κόλπους τους τουλάχιστον έναν άνεργο, ας κάνει αυτός τον παιδοφύλακα και να μην επιβαρύνεται το κράτος από τη φύλαξη των παιδιών.

Γι' αυτό και καταργεί στην ουσία τα Ολοήμερα σχολεία χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό.

Το υπουργείο Παιδείας με αλχημείες προσπαθεί να μπαλώσει τα χιλιάδες κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό (σύμφωνα με τη ΔΟΕ αυτά στην πρωτοβάθμια είναι 5.500) και να δημιουργήσει δεξαμενή «πλεοναζόντων» εκπαιδευτικών, που θα πάρουν το δρόμο της διαθεσιμότητας-απόλυσης. Σύμφωνα με καταγγελίες των τοπικών συλλόγων, με τον τρόπο αυτό, μόνο στη Γ' Αθήνας «πλεονάζουν» 70 εκπαιδευτικοί!

Κολλημένος με την αστική νομιμότητα και το εκλογικό όφελος

Οδηγημένος από το μέγα πάθος - να μη δημιουργεί μεγάλα προβλήματα στο αστικό σύστημα, δίνοντας συνεχώς εξετάσεις νομιμοφροσύνης και υποταγής

- να μένει προσκολλημένος σε μια γραφειοκρατική λογική διεξαγωγής των απεργιών (προειδοποιητική-κλιμάκωση), παρά τις συνεχείς αποτυχημένες 24ωρες που επέτειναν την καλλιέργεια

της απογοήτευσης και συνέβαλαν στη δημιουργία κλίματος ήττας

- να στηρίζει μόνο τις κινητοποιήσεις που καθοδηγεί ο ίδιος, χρησιμοποιώντας ως μέσο για μικροπολιτικά κοινωβουλευτικά οφέλη

- να ανταγωνίζεται τον ΣΥΡΙΖΑ, στην άλωση της πίτας των εκλογικών ποσοστών, παίζοντας το παιχνίδι των εντυπώσεων

ο Περισσός έχει γίνει καταγελαστός και ξεδιάντροπα, χέρι-χέρι με τις δυνάμεις των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ υπονομεύει την ανάπτυξη του αγώνα των καθηγητών.

Στις συνελεύσεις των καθηγητών, που έγιναν για να παρθεί η απόφαση για απεργία, οι συνδικαλιστές του πρότερου μια 48ωρη, τις ημέρες που αυτή είχε ήδη αποφασιστεί από την ΑΔΕΔΥ (18 και 19 Σεπτέμβρη). Στη συνέχεια, και

Άριο το βράδυ θα ξέριμε πώς θα διαμορφωθεί ο συσχετισμός των αστικών πολιτικών δυνάμεων στο γερμανικό κοινοβούλιο. Τα ερωτήματα που τίθενται και συζητούνται κατά κόρον και από τα ελληνικά ΜΜΕ είναι συγκεκριμένα. Πόσο ευρεία θα είναι η νίκη της Μέρκελ (CDU); Πού θα καθίσει τελικά το ποσοστό των Σοσιαλδημοκρατών (SPD); Θα μπει στη Βουλή το Φιλελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα (FDP); Θα μπει στη Βουλή και η «ευρωσκεπτικιστική» (ακροδεξιά στην ουσία) Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD);

Οι εκλογές στη Βαυαρία, που παραδοσιακά προηγούνται κατά μία εβδομάδα, οδήγησαν σε θρίαμβο της Χριστιανοκοινωνικής Ένωσης (CSU), σταθερού συμμάχου των Χριστιανοδημοκρατών της Μέρκελ, σε μικρή άνοδο του SPD, σε πτώση των Πρασίνων (που γενικά δεν είναι στα καλύτερά τους, ενώ είχαν πάρει έναν αέ-

Νίκη του γερμανικού ιμπεριαλισμού, σε κάθε περίπτωση

ρα μετά τη Φουκουσίμα) και σε συντριβή του FDP, που δεν έπιασε το όριο του 5% και δεν μπήκε στη βαυαρική Βουλή.

Από τη Δεύτερα, η προεκλογική εκστρατεία πήρε νέα μορφή, όπως αναμενόταν. Το FDP βγήκε στη ζητιανιά ψήφων, όπως κάποτε σε μας ο ΣΥΝ. Επιστρατεύτηκε ακόμα και ο Γκένσερ, για να σταλεί το μήνυμα στους συντηρητικούς ψηφοφόρους, ότι αν θέλουν τη Μέρκελ καγκελάρια, θα πρέπει να χαρίσουν τη δεύτερη ψήφο τους στο FDP (στη Γερμανία το εκλογικό σύστημα είναι κάπως περίπλοκο, με μία ψήφο να δίνεται στον υποψήφιο της εκλογικής περιφέρειας και μια δεύτερη να δίνεται στο κόμμα).

Η Μέρκελ αντέδρασε σκληρά, κόβοντας τη φόρα των κυβερνητικών της συμμάχων και ξεκαθαρίζοντας πως ψήφος στην ίδια σημαίνει μόνο ψήφο στην CDU και σε κανένα άλλο κόμμα.

Οι Σοσιαλδημοκράτες ψιλοαναθάρρησαν και ο Στάνιμπρουκ έκανε τη μεγάλη δήλωση: δεν πρόκειται να μπω σε κυβέρνηση με τους Χριστιανοδημοκράτες. Ολοι, όμως, γνωρίζουν ότι από Δευτέρα ο ίδιος θα μπει σε πολιτική αγανάπαυση και το τιμόνι θα περάσει στα χέρια μάλλον της Χελνόρε Κραφτ, η οποία –με τη σύμφωνη γνώμη του σοσιαλδημοκρατικού κονκλάβιου– θα γίνει (αν αυτή είναι η μόνη βιώσιμη κυβερνητική λύση)

η υπουργός Εξωτερικών και αντικαγκελάρια της Μέρκελ.

Δυο γυναίκες στην κορυφή της ιμπεριαλιστικής Γερμανίας. Καθόλου άσχημη ιδέα! Αν, βέβαια, το FDP μείνει εκτός νυμφώνος ή αν το FDP μπει στη Βουλή, αλλά η AfD κόψει ένα ικανό ποσοστό που να μην επιτρέπει το σχηματισμό και πάλι κυβέρνησης από τους σημερινούς κυβερνητικούς συμμάχους.

Τι θα γίνει τότε; Θα πάνε ξανά σε «μεγάλο συνασπισμό» Χριστιανοδημοκρατών-Σοσιαλδημοκρατών, όπως πριν από οχτώ χρόνια. Αυτά είναι λυμένα για το γερμανικό ιμπεριαλιστικό πολιτικό σύστημα. Γι' αυτό, άλλωστε, ο Στάνιμπρουκ ξεκαθάρισε πως ακό-

μα κι αν βγαίνουν τα «κουκιά» για μια κυβέρνηση SPD-Πρασίνων-Linke, δεν υπάρχει περίπτωση να συνεργαστεί κυβερνητικά με την «Αριστερά». Όπως καταλαβαίνετε, η τελευταία «θέση» του, ότι δε θα μπει σε κυβέρνηση με τη Μέρκελ, είναι ένα ύστατο προεκλογικό κόλπο, που αφορά μόνο τον ίδιο και όχι το SPD.

Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, ανεξάρτητα από το συσχετισμό που θα βγάλει η κάλπη, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θα καταγάγει μια ακόμη περριφανή νίκη, αποκτώντας μια νέα κυβέρνηση, η οποία –ανεξάρτητα από τα κόμματα που θα τη σχηματίσουν– θα συνεχίσει την πολιτική της σημερινής, η οποία είναι η πολιτική του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Με τις ψήφους της εργατικής τάξης της Γερμανίας, βεβαίως-βεβαίως, η οποία είναι δέσμια όχι του παλιού ρεφορμισμού, αλλά της κυνικής ιμπεριαλιστικής λογικής.

Είκοσι χρόνια από τις συμφωνίες του Οσλο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5
τα δεν ήταν καθόλου έτσι στα χρόνια της «ειρήνης των γενναίων». Τότε δυνάμωναν μέσα στην παλαιστινιακή κοινωνία οι φωνές ενάντια στη διαφθορά της Παλαιστινιακής Αρχής, την ίδια στιγμή που για το προλεταριάτο και την αγροτική φτωχολογία της Παλαιστίνης η ειρήνη δεν ήταν παρά ένας αργός θάνατος.

Ακόμη και μέλη του Παλαιστινιακού Εθνικού Συμβουλίου αναγκάστηκαν να υπογράψουν το Νοέμβριο του 1999 μια νικηφόρα καταγγελία κατά της παλαιστινιακής ηγεσίας και του ίδιου του Αραφάτ, μαζί με άλλες έντεκα προσωπικότητες της κοινωνικής και πολιτικής ζωής του υπό διαμόρφωση «παλαιστινιακού κράτους». Ήταν η εποχή που τα γκάλοπ έπεφταν σαν καταπέλτες στη διεφθαρμένη αστική ηγεσία του Αραφάτ, με το 71% των Παλαιστίνων στα παλαιστινιακά εδάφη να πιστεύουν ότι η ΠΑ είναι διεφθαρμένη και μόνο το 27% να δηλώνει ότι ζει σε συνθήκες «ελευθερίας» κάτω από τη διοίκηση της ΠΑ.

Το προς ίδρυση «παλαιστινιακό κράτος» δεν έπαιξε ποτέ να είναι υποχείριο των Σιωνιστών και να εξαρτάται σε τεράστιο βαθμό απ' αυτούς. Εκ-

θεση της Παγκόσμιας Τράπεζας για την οικονομική κατάσταση της Παλαιστίνης μέχρι το 1995 δίνει μια εικόνα των «αυτόνομων» παλαιστινιακών περιοχών: «Το εμπόριο και οι υπηρεσίες που αντιπροσωπεύουν γύρω στο 40% του ΑΕΠ, κυριαρχούνται από μικρά καταστήματα λιανικού εμπορίου και κυβερνητικές υπηρεσίες καθώς και υπηρεσίες του ΟΗΕ. Η αγροτική παραγωγή αντιπροσωπεύει γύρω στο ένα τρίτο του ΑΕΠ. Οι κατασκευές υπολογίζονται στο 15% του ΑΕΠ. Η βιομηχανία (γύρω στο 8% του ΑΕΠ) παρέμεινε υπανάπτυκτη λόγω των περιορισμών: υπάρχουν μόνο γύρω στις 10.000 βιομηχανικές εγκαταστάσεις, το 90% των οποίων απασχολούν λιγότερους από 10 εργάτες (σ.σ. βιοτεχνίες). Περισσότερο από το 85% του εξωτερικού εμπορίου των περιοχών γίνεται με το Ισραήλ. Το έλλειμμα του ισοζυγίου αγαθών και το πλεόνασμα του ισοζυγίου των υπηρεσιών, που αποτελείται κυρίως από μισθούς που αποκτήθηκαν στο Ισραήλ, συνοψίζει την εξάρτηση της περιοχής της Δυτικής Οχθη και της Λωρίδας της Γάζας από το Ισραήλ» (Ανάπτυξη της εμπορικής πολιτικής στη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας), Παγκόσμια Τράπεζα).

Η εξάρτηση από το Ισραήλ αγγίζει το σύνολο της παλαιστινιακής οικονομίας αλλά και την καθημερινή ζωή του πληθυσμού. Αρκεί να θυμίσουμε ότι οι υδάτινοι πόροι και η γη ελέγχονται αποκλειστικά από το Ισραήλ και τους εβραϊούς εποίκους. Για να γίνει πιο κατανοητό αυτό, αναφέρουμε μόνο μερικά παραδείγματα. Μετά τη συμφωνία του Οσλο, το Ισραήλ καταπάτησε πάνω από 160.000 στρέμματα παλαιστινιακών εδαφών με τρόπο που να προκαταλαμβάνουν κάθε μετέπειτα «ειρηνευτική» συμφωνία. Στη Χεβρόνα, για τους 400 εβραϊούς εποίκους που εγκαταστάθηκαν για να αναβιώσουν την εβραϊκή κοινότητα της πόλης διατηρήθηκε υπό ισραηλινή κατοχή το 20% της πόλης, ενώ οι Παλαιστίνιοι ξεπερνούν τις 100.000! Στριζόμενοι με τεράστια οικονομικά ποσά, οι έποικοι γεύονται τα προνόμια που απλόχερα τους δίνει το σιωνιστικό κράτος. Γενναίες επιχορηγήσεις, φτηνά σπίτια και δάνεια ήταν το μέλι που προσέλυσε πάνω από 170.000 εβραϊούς εποίκους στα κατεχόμενα. Μερικές χιλιάδες μόλις έποικοι στη Λωρίδα της Γάζας, καταναλώνουν το μισό νερό και κατέχουν το ένα τέταρτο της γης, έναντι άνω του ενός εκατομμυρίου Παλαιστι-

νίων που μόλις εξασφαλίζουν ένα πιάτο φαγητό.

Την ίδια στιγμή που οι εβραϊκοί εποικισμοί εξαπλώνονται σαν τα μανιτάρια μετά τη βροχή, ακόμα και στο εσωτερικό των «αυτόνομων» παλαιστινιακών περιοχών, ο Παλαιστίνιος για να χτίσει το σπίτι του πρέπει να πάρει άδεια από το ισραηλινό κράτος. Κι επειδή τις περισσότερες φορές το ισραηλινό κράτος βρίσκει χιλιάδες προφάσεις για να μην του τη δώσει, το χτίζει παράνομα, για να έρθουν οι μπουλντόζες των Σιωνιστών να το γκρεμίσουν, αφήνοντας άστεγες χιλιάδες οικογένειες.

Η «ειρήνη των γενναίων»

Η «ειρήνη των γενναίων», όπως την ονόμασε ο Αραφάτ, θέλοντας να δώσει ηρωικό τόνο στην προδοσία του, δεν έφερε τα αποτελέσματα που περίμενε ο παλαιστινιακός λαός. Οι Σιωνιστές κατόρθωσαν να στοιβάξουν τους Παλαιστίνιους σε δύο κομμάτια γης, αποκομμένα μάλιστα μεταξύ τους (Δυτική Οχθη και Λωρίδα της Γάζας). Ταυτόχρονα, το Ισραήλ εισήγαγε για πρώτη φορά αυστηρούς περιορισμούς στις μετακινήσεις των παλαιστίνων εργατών από τις «αυτόνομες» παλαιστινιακές περιοχές στο εσωτερικό του κράτους του Ισραήλ. Αυτό είχε σα συνέπεια τη δραματική μείωση των παλαιστίνων εργατών που εργάζονταν στο Ισραήλ και την κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας. Ποιος ισραηλινός καπιταλιστής θα προσλάμβανε πλέον έναν εργάτη που τις μισές μέρες δε θα μπορούσε να φτάσει στη δουλειά του λόγω αποκλεισμών και τις άλλες μισές θα έφτανε κατάκοπος λόγω των πολύωρων μπλόκων που επιβάλλονταν στα σύνορα με τις «αυτόνομες» παλαιστινιακές περιοχές;

Ανεπίσημη έκθεση της Πα-

γκόσμιας Τράπεζας περιγράφει αυτό το επίτευγμα της «ειρήνης των γενναίων», που εγκαινιάστηκε με τις συμφωνίες του Οσλο: «Μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '80, Παλαιστίνιοι και Ισραηλινοί μπορούσαν να μετακινούνται ελεύθερα μεταξύ των περιοχών τους. Το Ισραήλ εισήγαγε τις απαιτήσεις για άδειες μετακίνησης το 1991, για να ελέγξει τις μετακινήσεις των παλαιστίνων εργατών, και οι συμφωνίες του Οσλο το 1993 σημείωσαν μια ριζική στροφή στην ισραηλινή πολιτική για την εργασία, εφόσον οι ελεγκτές αδειών (σ.σ. των παλαιστίνων εργατών που περνούσαν από τις «αυτόνομες» περιοχές στο εσωτερικό του Ισραήλ) και άλλοι περιορισμοί στις μετακινήσεις (π.χ. προσωρινοί αποκλεισμοί των συνόρων) ενισχύθηκαν αυστηρά. Αυτό αποθάρρυνε αποφασιστικά τη ζήτηση παλαιστίνων εργατών από το Ισραήλ, οι οποίοι σταδιακά αντικαταστάθηκαν από ξένους εργάτες» (Ελιζαμπεθ Ράπερτ Μπάλμπερ, «Ο αντίκτυπος των μελλοντικών πολιτικών επιλογών για την εργασία στην παλαιστινιακή αγορά εργασίας», ανεπίσημο έγγραφο της Παγκόσμιας Τράπεζας, Ιούνης 2001).

Οι θέσεις εργασίας που δημιουργήθηκαν από τον «εκσυγχρονισμό» της Παλαιστίνης (χτίσιμο πολυκατοικιών, ανάπτυξη εσωτερικού εμπορίου κτλ.) δεν ήταν τόσες ώστε να αντισταθμίσουν την απώλεια χιλιάδων θέσεων εργασίας λόγω των αποκλεισμών. Η Παγκόσμια Τράπεζα αναφέρει: «Η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας στις (σ.σ. «αυτόνομες» παλαιστινιακές) περιοχές δεν αντιστάθμισε τη μείωση της απασχόλησης των Παλαιστίνων στο Ισραήλ, που έπεσε από 150.000 εργάτες το 1992 στους 50.000 το 1995. Ανάλογα με την δυνατότητα πρόσβασης στις

δουλειές μέσα στο Ισραήλ, η ανεργία κυμαινόταν μεταξύ 17% και 33% στη Γάζα και 11% και 30% στη Δυτική Οχθη το 1995. Τα στοιχεία για το 1996, εμφανίζουν μια εκτίναξη της ανεργίας στο 29% συνολικά, δηλαδή γύρω στο 25% στη Δυτική Οχθη και περίπου 40% στη Λωρίδα της Γάζας». Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τα μέσα εισοδήματα να καταρρεύσουν «σε επίπεδα πριν την Ιντιφάντα (1987), εφόσον οι ετήσιες απολαβές των παλαιστίνων εργατών στο Ισραήλ καταποντίστηκαν από 930 εκατ. δολάρια το 1992 σε 252 εκατ. δολάρια το 1995». Μιλάμε δηλαδή για απώλειες της τάξης του 70%! Η σχετική μείωση της ανεργίας και η αύξηση του μεροκάματου τα χρόνια μετά το 1996, λόγω της χαλάρωσης των αποκλεισμών και της δημιουργίας «ασφαλούς» περάσματος από τη Δυτική Οχθη στη Γάζα το '99, δεν οδήγησαν ποτέ τα μεροκάματα στα επίπεδα του 1994.

Αυτή ήταν η «ειρήνη των γενναίων». Μια ειρήνη που το μόνο της αποτέλεσμα ήταν ο βαρύτερος ταξικός διαχωρισμός της παλαιστινιακής κοινωνίας και η οριστική και αμετάκλητη σήψη της παλαιστινιακής ηγεσίας. Γι' αυτό και κατέρρευσε επτά χρόνια μετά, με το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντα και τα όσα επακολούθησαν. Γι' αυτό και οι Σιωνιστές δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη ότι η οποιαδήποτε ειρήνη θα μπορέσει να γίνει εύκολα αποδεκτή από τον παλαιστινιακό λαό κι έχουν πάρει πάνω τους το έργο της καταστολής στα παλαιστινιακά εδάφη που κατέχουν. Την περασμένη Τρίτη, μάλιστα, δολοφόνησαν έναν 22χρονο αγωνιστή της Τζιχάντ, που καταδίδε στην μαρτυρική Τζενίν της Δυτικής Οχθης.

Κώστας Βάρλας

ενώ η πρότασή τους κυριολεκτικά πτάωσε σε ψήφους δε συνετίστηκαν, ούτε αναπροσάρμοσαν την ταχτική τους, παρόλη τη γενική αποδοκιμασία της από τη συντριπτική πλειοψηφία των καθηγητών, που αποφάσισε πενήνθημερες επαναλαμβανόμενες. Ξεδιάντροπα, με κηρυγμένη ήδη την απεργία των καθηγητών από την ΟΛΜΕ (μετά τις αποφάσεις των συνελεύσεων των ΕΛΜΕ), πρότειναν στις συνελεύσεις των δασκάλων που ακολούθησαν την ίδια καραμελα της 48ωρης, υπονομεύοντας

τη δημιουργία μεγάλου και ισχυρού απεργιακού μετώπου. Στη ΔΟΕ ήταν ανένδοτοι, ακόμη κι όταν προτάθηκε από τις Παρεμβάσεις μια 48ωρη στις 16 και 17 Σεπτεμβρίου, ώστε μαζί με τη 48ωρη της ΑΔΕΔΥ (18 και 19 Σεπτεμβρίου) να μεγαλώσει ο απεργιακός χρόνος και να μπουν οι εκπαιδευτικοί στον αγώνα με όσο το δυνατόν πιο συντονισμένο και μεγαλύτερο απεργιακό βήμα.

Για ξεκάθαρο, βεβαίως, ο Περισσός, επαναλαμβάνει αυτό που λέει σε κάθε τέτοια πε-

ρίπτωση, ότι θα στηριξει όποια μορφή αγώνα αποφασιστεί. Ως συνήθως περιμένει να δει την εξέλιξη και μετά να μπει, ακολουθώντας στη συνέχεια άλλα μονοπάτια και μεθόδους υπονόμησης. Η πλάκα είναι ότι επαίρεται ότι ξεχειλίζει από ταξικότητα. Οι ταξικοί, όμως, αγωνιστές δεν είναι κολλημένοι στην τακτική που αρχικά σχεδίασαν, όταν τα γεγονότα και ο κόσμος που δίνει τη μάχη τους ξεπερνά. Και πάνω απ' όλα, βεβαίως, προτάσσουν τα συμφέροντα των εργαζόμενων.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Θα οργανωθούμε
ή τζάμπα θα χαθούμε;

Η στήλη ωμολογεί και ομολογεί με συντριβή ότι αυτή τη βδομάδα δεν κατόρθωσε να βρει ούτε ένα νέο πνευματικό πόνημα των συναγελαζόμενων στο κτίριο που περικλείεται από βασιλικές οδούς και κήπους. Ελπίζουμε αυτή η εκτροπή να μην συνεχιστεί και σύντομα να επανέλθουμε στην ομαλότητα...

«Άκουσα το σύνθημα "ψωμί-παιδεία-ελευθερία - η χούντα δεν τελείωσε το '73". Όταν αμιγής πορεία εκπαιδευτικών φωνάζει αυτό το σύνθημα, είμαστε για κλάματα και δεν έχουμε πολλές ελπίδες». Δήλωση κορυφαίου στελέχους και υποψήφιου βουλευτή της Δημοκρατικής Αριστεράς στην Ξάνθη, καταγεγραμμένη σε τοπικό μέσο ενημέρωσης...

«Χρειάζεται λιγότερος πνευματικός κόπος για να καταδικάσεις από το να σκεφτείς» (Emma Goldman).

Σας μεταφέρουμε την ειδηση χωρίς σχόλια που προσβάλλουν τη νοημοσύνη: «Ο Μπερντ Ρίξινγκερ του γερμανικού αριστερού κόμματος Die Linke απέρριψε το αίτημα για επιστροφή του αναγκαστικού κατοχικού δανείου σε αποκλειστική του δήλωση σε ηλεκτρονική έκδοση οικονομικής εφημερίδας. "Κοιτάζουμε μαζί στο μέλλον και όχι το παρελθόν", είπε χαρακτηριστικά ο συμπρόεδρος του κόμματος της γερμανικής αριστεράς. Συνέδεσε μάλιστα ευθέως το ζήτημα με το θέμα του χρέους, λέγοντας ότι αυτό που χρειάζεται είναι μία εντελώς διαφορετική πολιτική διάσωσης στην Ευρώπη και συμπλήρωσε ότι "αυτό δεν είναι μία διαφορά μεταξύ Ελλήνων και Γερμανών, αλλά μεταξύ φτωχών και πλουσίων" και συνέχισε λέγοντας: "Το μεγάλο σκάνδαλο είναι πως στην Ελλάδα περνούν τα παιδιά, ενώ οι εκατομμυριούχοι και δισεκατομμυριούχοι δεν έχουν πληρώσει ούτε σεντ. Ταξιδεύουν στα πολυτελή τους σκάφη την ώρα που οι εργάτες και οι συνταξιούχοι ματώνουν. Προτού ματώσουν οι Ευρωπαίοι φορολογούμενοι, πρέπει να παραδώσουν οι Έλληνες κρούσοι έως και το 50% των περιουσιών τους υπό μορφή εισφοράς αλληλεγγύης. Αυτό μάλιστα θα πρέπει να ισχύσει και για τα όλα τα ποσά που βρίσκονται στο εξωτερικό και τα οποία θα πρέπει αμέσως να παγώσουν»...

«Όταν τελειώσουμε, οι άνθρωποι σαν εμένα θα πρέπει να μάθουν τη Νέα Ομιλία που τώρα κατασκευάζουμε απ' αρχής. Πιστεύεις, φαντάζομαι, ότι η κύρια δουλειά μας είναι να εφευρίσκουμε νέες λέξεις. Αλλά δε συμβαίνει καθόλου κάτι τέτοιο! Καταστρέφουμε λέξεις, εικοσάδες, εκατοντάδες κάθε μέρα. Πετοκόβουμε τη γλώσσα ως το κόκαλο. Στο τέλος θα κάνουμε κυριολεκτικά αδύνατο το έγκλημα της σκέψης, γιατί δεν θα υπάρχουν λέξεις για να το εκφράσει κανείς. Η παλαιά ομιλία θα εκποτιστεί μια για πάντα και θα σπάσει και ο τελευταίος κρίκος με το παρελθόν» (George Orwell - «1984»).

Άλλη ειδηση (ασχολίαστη, asshole ή άσ' τη, asshole οι αστοί) με σαφή υπονοούμενα προς Σαντορίνη μεριά: «Στην προσπάθεια ανόρθωσης του κρουαζιερόπλοιοι Costa Concordia -μήκους 289 μέτρων- συμμετέχουν πεντακόσιοι μηχανικοί διαφόρων εθνικότητων, ενώ η επιχείρηση εκτιμάται ότι θα στοιχίσει συνολικά 600 εκατομμύρια ευρώ».

Συνεχίζουμε τις αντιγραφές, με μία από το blog «Οικοδόμος» (υπάρχουν μεν ενστάσεις, αλλά...): «Μια χώρα που σκοτώνει τα παιδιά της για 1,4 ευρώ και ταυτόχρονα χαϊδεύει αυτούς που την κλέβουν δισεκατομμύρια, δεν με χωράει. Μια "πατριδα"-ληστής, γεμάτη σκατόψυχους "τζαμπαμάγκες", εγωιστές και χαιρέκακους ελλειμματικούς, εξασθλιωμένους πνευματικά "κυρ-παιδείες", δεν είναι η δική μου πατριδα. Μια κοινωνία σε γάγγραινα, πνιγμένη στην αφόρητη μπόχα της αποσύνθεσης, πεδίο δόξης λαμπρό στα κάθε είδους και απόχρωσης σκουλήκια, δεν είναι η κοινωνία που θέλω ν' αφήσω στα παιδιά μου. Δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα βρίσκει δύναμη να βγαί' η φωνή. Δεν ξέρω για πόσο ακόμα τα πόδια θα βαστάνε. Μα όσο δ' αντιλαλούν οι κλαγγές στα ματωμένα βουνά, όσο ο αέρας θα γεμίζει τις "κορφές" της καρδιάς και του μυαλού με δροσιά από έλατο και μυρωδιά απ' αναμένο μπαρούτι, το χρέος της υπόσχεσης θα οργανώνει την ψυχή. Το δίκιο αργά ή γρήγορα δ' ανατείλει σαν ήλιος».

Από συνέλευση σε πορεία και τούμπαλιν αυτές τις μέρες, με τη φασιστική μαχαίρι στα πλευρά όσων δεν βολεύονται κάτω από τη μπότα των δικτατόρων στη δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα, στεκόμαστε σε όσα γράφονται σ' αυτό το φύλλο για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Και ειδικά σε δύο σημεία (είπαμε: επηρεασμένοι από τις συνελεύσεις και όσα ακούν τα αυτιά μας): «Δεν μπορεί να υπάρξει αντιφασιστική συμμαχία με όλους αυτούς» το ένα. Και το άλλο: «Πρέπει ν' αντηχήσει ξανά το σύνθημα που έριξε το επαναστατικό ΚΚΕ στο μεσοπόλεμο: κάθε φασιστικό χέρι που σηκώνεται για να χτυπήσει, πρέπει να κόβεται από τη ρίζα». Τα υπόλοιπα στο σχετικό άρθρο.

Κοκκινσκοουφίτσα

70ή συνεδρίαση

Παρασκευή, 13.9.13

Αν και στην προηγούμενη συνεδρίαση του τρομοδικείου η πρόεδρος του Μ. Τζανακάκη είχε πει πως η σύνθεσή του θα χρειαστεί αρκετό χρόνο για να εξετάσει τα αιτήματα και τις ενστάσεις της υπεράσπισης, καθώς και την πρόταση του εισαγγελέα επ' αυτών, και εξ αυτού του λόγου επετέλεσε η Παρασκευή 13 Σεπτεμβρίου, δεδομένου ότι μέχρι την επόμενη Πέμπτη (19 Σεπτεμβρίου) η αίθουσα ήταν «κλεισμένη» από το άλλο τρομοδικείο, ενώ μεσολαβούσαν και απεργιακές κινητοποιήσεις των δικηγόρων και της ΑΔΕ-ΔΥ, οι αποφάσεις που ανακοίνωσε η πρό-

εδρος δεν συνηγορούν υπέρ του ότι χρειάστηκε «αρκετός χρόνος» κατά τη διαδικασία λήψης τους. Την αίσθηση ότι το τρομοδικείο εξετάζει βασιανιστικά τα ζητήματα που τίθενται απ' όλους τους παράγοντες της δίκης πριν αποφασίσει θελήσε να καλλιεργήσει η κ. Τζανακάκη.

Οι αποφάσεις του δικαστηρίου ήταν σχεδόν στο σύνολό τους ταυτόσημες με την πρόταση του εισαγγελέα. Ήταν δε όλες ομόφωνες, πλην της απόφασης επί του αιτήματος της υπεράσπισης να κληθεί ως μάρτυρας ο διευθυντής της Αντιτρομοκρατικής (ΔΑΕΕΒ) Αλκ. Τζωίτης, στην οποία υπήρξε μειοψηφία. Στα δευτερεύουσας σημασίας αιτήματα των συνηγορών ήταν και η κλήση των αστυνομικών Δ. Καραγκούνη και Κ. Παπαδόπουλου.

Το αίτημα έγινε δεκτό και οι δύο αστυνομικοί θα κληθούν να καταθέσουν την Παρασκευή 20.9.13.

Πριν η πρόεδρος ανακοινώσει τις αποφάσεις, τοποθετήθηκαν επί της πρότασης του εισαγγελέα, υπερασπιζόμενοι τα αιτήματα που είχαν τεθεί από την υπεράσπιση, οι συνηγοροί Σ. Φυτράκης και Ν. Σωτηρίου. Μετά την εκφώνηση των αποφάσεων επί των αιτημάτων, ο Σ. Φυτράκης σχολίασε ότι έχουμε να κάνουμε με μια απόφαση που κινείται στα πλαίσια του γνωστού μοντέλου καταστολής των πολιτικών αντιπάλων του συστήματος.

Η δίκη θα συνεχιστεί την Παρασκευή 20 Σεπτεμβρίου.

4η ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ «ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΦΩΤΙΑΣ»

19η συνεδρίαση

Δευτέρα, 16.9.13

Στη συνεδρίαση εξετάστηκαν 18 μάρτυρες, που δεν στήριξαν ούτε στο ελάχιστο το σαθρό κατηγορητήριο. Όχι μόνο γιατί κανείς τους δεν ήταν αυτόπτης μάρτυρας κατά την ώρα της ενεργοποίησης των εμπρηστικών ή εκρηκτικών μηχανισμών (σε διάφορους στόχους, όπως τράπεζες, η Εργατική Εστία, η Χρυσή Αυγή κ.ά.) και έτσι δεν μπορούσαν να ξέρουν ποιοι τους τοποθέτησαν, αλλά και γιατί, αντίθετα με ό,τι ισχυρίζεται το κατηγορητήριο, κατέθεσαν ότι από τους εμπρηστικούς ή εκρηκτικούς μηχανισμούς δεν κινδύνευαν άνθρωποι.

Και ο πρόεδρος του τρομοδικείου Γ. Μιχαλιός, από τον τρόπο που ρωτούσε τους μάρτυρες έδειχνε, εμμέσως πλην σαφώς, να αποδέχεται ότι δεν κινδύνευαν άνθρωποι. Αυτό το επισημαίνουμε για να δούμε αν και στο τέλος ο πρόεδρος θα προτείνει ότι δεν προέκυψαν στοιχεία σε βάρος των κατηγορούμενων και ότι δεν κινδύνευαν άνθρωποι.

Κατά τα άλλα, και από την εξέταση αυτών των μαρτύρων επιβεβαιώθηκε η παλαιότερη δήλωση του προέδρου, ότι το 90% των μαρτύρων που κλήθηκαν από την εισαγγελία δεν έχουν να συνεισφέρουν στο ελάχιστο σε βάρος των κατηγορούμενων (και να στηρίζουν το κατηγορητήριο, επομένως).

Τη ρουτίνα της συνεδρίασης έσπασε δήλωση μάρτυρα, τηλεφωνήτριας στο ραδιο-

φωνικό σταθμό ΣΚΑΙ, ότι πριν έρθει να καταθέσει στο τρομοδικείο είχε διαβάσει τις καταθέσεις που είχε δώσει στις ανακριτικές αρχές και ότι έλαβε γνώση αυτών των καταθέσεων μετά από επικοινωνία που είχε με τη γραμματεία του Εφετείου. Η ίδια δεν διευκρίνισε, ούτε ρωτήθηκε από τον εισαγγελέα ή τον πρόεδρο, ποιος από τη γραμματεία του εφετείου της έδωσε τις καταθέσεις της. Αυτό ελάχιστα μας απασχολεί, όμως έχει μεγάλη σημασία το γεγονός ότι, ενώ απαγορεύεται ρητά η ανάγνωση από τους μάρτυρες των προδικαστικών καταθέσεών τους, αυτό παραβιάστηκε. Το γεγονός ότι και αυτή η μάρτυρας δεν εισέφερε τίποτα σε βάρος των κατηγορούμενων (ούτε στις προδικαστικές καταθέσεις της ούτε στο ακροατήριο) δεν μειώνει στο ελάχιστο τη σοβαρότητα της αποκάλυψης. Ποιος μπορεί να αποκλείσει την περίπτωση να δίνονται στα στελέχη της Αντιτρομοκρατικής οι μαρτυρικές τους καταθέσεις, για να φρεσκάρουν τη μνήμη τους και να ετοιμαστούν να καταθέσουν στο τρομοδικείο, όταν είναι γνωστό ότι μόνο στις δικές τους καταθέσεις στηρίζεται το κατηγορητήριο; Αυτό το επεσήμαναν τόσο τα παρόντα μέλη της ΣΠΦ όσο και συνηγοροί υπεράσπισης.

Η ομολογία της μάρτυρα που εκθέτει τις δικαστικές αρχές προέκυψε μετά από ερώτηση που της υπέβαλε ο εισαγγελέας Γρ. Βαβέτης. Πώς θυμάστε όλα αυτά που καταθέσατε; ρώτησε ο εισαγγελέας και εισέπραξε την αποκλυπτική απάντηση. Απάντηση που δεν την περίμεναν ούτε ο εισαγγελέας

ούτε ο πρόεδρος, οι οποίοι ξαφνιάστηκαν και προσπάθησαν στη συνέχεια, ανεπιτυχώς, να μαζέψουν τα ασυμμάζευτα. Θεωρούμε απολύτως βέβαιο, ότι ο εισαγγελέας θα οικτρεί τον εαυτό του γι' αυτή την ερώτηση, που στάθηκε ακρορμη ή εκτεθούσ ολοι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί.

Τέλος, στη συνεδρίαση αποκαλύφθηκε, ότι η Αντιτρομοκρατική προσπάθησε να χρεώσει στη ΣΠΦ εμπρηστικό μηχανισμό που μπήκε σε υποκατάστημα της Eurobank στη Θεσσαλονίκη, στις 6 Δεκεμβρίου του 2008, μέρα της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Η ΣΠΦ ουδέποτε ανέλαβε την πολιτική ευθύνη γι' αυτή την ενέργεια, γεγονός που επεσήμαναν με παρεμβάσεις τους τα παρόντα στη συνεδρίαση μέλη της. Πρόκειται για ένα ακόμη δείγμα της μεθοδολογίας με την οποία η κακόφημη αυτή ασφαλίτικη υπηρεσία στήνει τα κατηγορητήρια εναντίον πολιτικών αντιπάλων του συστήματος.

Στήνει κατηγορητήρια χωρίς κανένα στοιχείο και περισσότερο χωρίς εξατομίκευση των υποτιθέμενων ενδείξεων σε βάρος καθενός από τους κατηγορούμενους. Όπως κατ' επανάληψη έχουμε τονίσει, είναι άλλο πράγμα η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης και άλλο η ποινική αντιμετώπιση κάθε κατηγορούμενου χωριστά. Για το τελευταίο απαιτείται η ύπαρξη συγκεκριμένων στοιχείων που αποδεικνύουν την ατομική ενοχή. Στοιχείων που φυσικά οφείλει να προσκομίσει, χωρίς να χωράει καμιά αμφιβολία, η κατηγορούσα αρχή.

Η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα 26/9.

Κάτω τα χέρια από το ΕΜΠΡΟΣ

Κάποια δημοσιεύματα πριν από λίγο καιρό στις φυλλάδες του Συγκροτήματος Ψυχάρη έδειξαν καθαρά ότι και το Θέατρο ΕΜΠΡΟΣ, που λειτουργούσε ως αυτοδιαχειριζόμενος χώρος καλλιτεχνικής έκφρασης, μπήκε στο στόχαστρο. Γι' αυτό και δεν μας προξένησε έκπληξη το σφράγισμά του από την αστυνομία, με απαίτηση του ΤΑΙΠΕΔ.

Αυτή τη φορά δεν μπορούσαν καν να επικαλεστούν τα γνωστά φέματα περί «άντρου παρανομίας», «εργαστηρίου παρασκευής βομβών» και τα παρόμοια. Θέατρο παιζόταν στο ΕΜΠΡΟΣ, χορός, διαλέξεις, ποιητικές βραδιές και τα παρόμοια. ΟΛ' αυτά ενοχλούν, όμως, όταν βρίσκονται

έξω από το πλαίσιο των εμπόρων της τέχνης. Γι' αυτό και έγινε το σφράγισμα, μολονότι το ΤΑΙΠΕΔ δεν έχει το κτίριο στα προς πώληση.

Η συνέλευση που διαχειρίζεται το θέατρο ανακατέλαβε ήδη το χώρο και ζητά τη στήριξη όλων, την οποία φυσικά και θα έχει. Δεν χρειάζεται καν να εξηγήσουμε γιατί. Κάθε προοδευτικός άνθρωπος που ασφυκτιά όχι μόνο από τη φτώχεια, αλλά και από το πανάκριβο πολιτιστικό σκουπιδαριό, βρίσκει μικρές ανάσες σε τέτοιους χώρους, όπου νέοι άνθρωποι πασχίζουν να κάνουν μια τέχνη αλλιώς, στον αντίποδα της τέχνης του εμπόρου.

«Αυτή τη στιγμή που στο κέ-

ντρο της πόλης η τέχνη εξυπηρετεί στυγνά κερδοσκοπικά συμφέροντα των επενδυτών, το ΕΜΠΡΟΣ αποτελεί έμπρακτα ένα ανάχωμα στον εξευγενισμό και στην εμπορευματοποίηση που προωθείται όχι πλέον απλά ατομικά, αλλά ως μια ευρύτερη καταστολή.

Το πρόταγμα της συμμετοχής σε αυτόνομα αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα σπάει τις "μπάρες" της πολιτικής, κοινωνικής και πολιτιστικής αποξένωσης και δημιουργεί τις προϋποθέσεις μιας υλικής και πνευματικής αμφισβήτησης.

Με την ανακατάληψη του ελεύθερου αυτοδιαχειριζόμενου θεάτρου ΕΜΠΡΟΣ δηλώνουμε σε όσους τεχνητά θέ-

λησαν να κρατήσουν στη σιωπή την ελεύθερη φωνή του, ΟΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ, ΚΑΙ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ!», δηλώνει σε ανακοίνωσή της η Συνέλευση της Κατάληψης του ΕΜΠΡΟΣ, η οποία μας καλεί στις δράσεις και τις εκδηλώσεις του χώρου (το πρόγραμμα θα αναρτηθεί στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης του ΕΜΠΡΟΣ: www.empros.gr, embrotheater.blogspot.com).

Ενώνουμε και εμείς τη δική μας φωνή σ' αυτό το κάλεσμα. Το ΕΜΠΡΟΣ πρέπει να μείνει ελεύθερο, ως ένα σημείο αναφοράς καλλιτεχνών που κινούνται έξω από τα εμπορικά κλάματα και ομάδων που δεν έχουν πού να παρουσιάσουν τη δουλειά τους.

Απόλυση και ξύλο

Ηεικόνα είναι απ' αυτές που ισοδυναμούν με χίλιες λέξεις. Δυο ένστολα ανθρωποειδή σέρνουν σαν σακί στο οδόστρωμα έναν από τους απολυμένους σχολικούς φύλακες, οι οποίοι κατέλαβαν για μερικές ώρες το προαύλιο του υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης και στη συνέχεια, αφού με τα χημικά και το ξύλο τους έβγαλαν στο δρόμο, κατέλαβαν τη Βασ. Σοφίας. Περίσσεψαν και πάλι οι γκλομπιές και τα χημικά ενάντια σε ανθρώπους που δεν ήταν προετοιμασμένοι να χτυπηθούν με τις δυνάμεις καταστολής. Τρεις μεταφέρθηκαν τραυματισμένοι στο νοσοκομείο, ενώ σε κάποιους άλλους προσφέρθηκαν οι πρώτες βοήθειες επιτόπου.

Θυμίζουμε, ότι οι σχολικοί φύλακες έχουν τεθεί σε διαθεσιμότητα, στην οποία διανύουν ήδη τον τρίτο μήνα. Αν στο σχτάμηνο δεν τοποθετηθούν σε άλλη υπηρεσία, θα απολυθούν. Όλοι καταλαβαίνουν πως είναι ψηλά στη λίστα με τους προς απόλυση εργαζόμενους στο δημόσιο, οι οποίοι πρέπει να είναι 4.000 μέχρι τα τέλη του χρόνου συν άλλες 11.000 το 2014. Αυτούς τους αριθμούς συμφώνησαν με την τρόικα οι Σαμαράς-Βενιζέλος-Κουβέλης.

Ο Κ. Μητσοτάκης, αφού πρώτα ζήτησε από τα ΜΑΤ να ξυλοφορτώσουν τους εργαζόμενους, δέχτηκε στη συνέχεια τετραμελή αντιπροσωπεία τους, που του ζήτησε την τοποθέτησή τους σε άλλες θέσεις. Η απάντησή του ήταν να ξαναπεράσουν τον Οκτώβρη, μπας και τότε έχει καλύτερη εικόνα της «κινητικότητας» και έχει να τους πει νέα!

Μιλάτε για το Costa Concordia, αλλά «ξεχάσατε» το Sea Diamond

Όλα τα ελληνικά ΜΜΕ ασχολήθηκαν με την επιχείρηση ανέλκυσης του Costa Concordia, του κρουαζιερόπλοιου που μισοβυθίστηκε λίγο έξω από την ακτή του νησιού Τζιλιο στην Τοσκάνη. Μάθαμε απίθανες λεπτομέρειες για το σχέδιο των μηχανικών, για το κόστος του κτλ. Κανείς, όμως, από τους εκστασιασμένους με το υπό εξελιξη τεχνικό επίτευγμα «δεν θυμήθηκε» ότι στον κόλπο ενός ελληνικού νησιού, φημισμένου σε όλο τον κόσμο για τη μοναδική φυσική του ομορφιά, είναι βυθισμένο εδώ και μερικά χρόνια ένα άλλο κρουαζιερόπλοιο.

Μιλάμε, φυσικά, για το Sea Diamond, που έχει βυθιστεί στον Κόλπο της Καλντέρας στη Σαντορίνη πριν από εξήμισι χρόνια.

Σε ανακοίνωσή της στις 30 Αυγούστου, η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Θηραίων Πολιτών για την Ανέλκυση του K/Z Sea Diamond, σημείωνε τα αυτονόητα, όμως η ανακοίνωσή της θάφτη-

κε, λες και επρόκειτο για ανακοίνωση κάποιων επαναστατικής οργάνωσης και όχι μιας ευρείας τοπικής συστέρωσης, με κάθε άλλο παρά ριζοσπαστικό προσανατολισμό.

Ποια είναι τα αυτονόητα; Πρώτον, ότι «στην καρδιά ενός από τους βασικότερους παγκοσμίως τουριστικούς προορισμούς, η πλοιοκτήτρια εταιρεία, με την ανοχή του υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας και των Λιμενικών Αρχών, βύθισε με πρόθεση ένα κρουαζιερόπλοιο με εκατοντάδες τόνους μαζούτ, με δεκάδες τόνους χημικών και τοξικών ουσιών, με χιλιάδες τόνους μονωτικών και μεταλλικών υλικών και εκατοντάδες λίτρα δηλητηριωδών υγρών. Αυτή η τοξική βόμβα συνεχίζει να σαπίζει και να διαβρώνεται μέσα στη θάλασσά μας, κρεμασμένη σε μία απότομη πλαγιά της μοναδικής Καλντέρας μας, περιμένοντας να καταποντιστεί σε μεγαλύτερα βάθη και να προκαλέσει άλλο ένα ανεπανόρθωτο πλήγμα στο περιβάλλον μας, στην

υγεία μας, στο μέλλον μας».

Πού στηρίζονται οι Σαντορινιοί και μιλούν για βύθιση από πρόθεση; Στην πρωτόδικη δικαστική απόφαση, που εκδόθηκε μετά από ανακριτική διαδικασία πέντε ετών και δίκη τεσσάρων μηνών στο Πρωτοδικείο Πειραιά, το οποίο αποφάνθηκε ότι το ναυάγιο και η ρύπανση προκλήθηκαν από πρόθεση (και όχι από αμελεία όπως έλεγε το αρχικό βούλευμα της Εισαγγελέως Νάξου), μοιράζοντας συνολικά ποινές φυλάκισης 38 ετών στους αξιωματικούς του πλοίου και τους υπεύθυνους της πλοιοκτήτριας εταιρείας. Εκαναν έφεση, βέβαια, και θα δικαστούν σε δεύτερο βαθμό, όμως η πρωτόδικη απόφαση θα ήταν ένα ακόμη επιχείρημα στα χέρια ενός κράτους και μιας κυβέρνησης που σέβεται στοιχειωδώς το περιβάλλον. Όταν, όμως, γλείφουν πατόκορφα τους κρουαζιεράδες και τους κάνουν δημόσιους τεμενάδες, δε θα μπορούσαμε να περιμένουμε τίποτα διαφορετικό.

Φόρος και στα κατσικοχώραφα

Όχι μόνο δεν διέψευσε ο Στουρνάρας τα δημοσιεύματα για το νέο φόρο ακινήτων, που θα μπει ακόμα και σε μη καλλιεργούμενα χωράφια, αλλά εμμέσως πλην σαφώς τα επιβεβαίωσε, με Δελτίο Τύπου που εξέδωσε την περασμένη Τετάρτη.

Αφού αναφέρει τις καθιερωμένες παπάρες για τη «διεύρυνση της φορολογικής βάσης» και τη «δίκαιη κατανομή του φορολογικού βάρους στους φορολογούμενους», που τάχα «αποτελούν το βασικό γνώμονα στο σχεδιασμό του νέου φόρου στα ακίνητα», το μόνο που σημειώνει το Δελτίο του υπουργείου είναι πως «η νέα φορολογία είναι ακόμη υπό επεξεργασία, το δε σχέδιο νόμου θα οριστικοποιηθεί μετά τη διαβούλευση με τα κόμματα της κυβέρνησης και τη δημόσια διαβούλευση». Όσο για τους πίνακες με τη φορολογική επιβάρυνση, που δημοσιεύτηκαν, όχι μόνο δεν τις διαψεύδει ο Στουρνάρας, αλλά λέει με νόημα ότι «θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με τη δέουσα προσοχή», επιβεβαιώνοντας έτσι ότι αυτός τους διέρρευσε για να κόψει (και να φτιάξει) κλίμα.

Χρήμα με ουρά για τα «πουλητάρια»

Ενα προσωπικό 20 ατόμων εισπράττει ετησίως 1,7 εκατ. Ευρώ, ήτοι 85.000 ευρώ κατ' άτομο. Ο λόγος για το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (τα στοιχεία κατατέθηκαν στη Βουλή). Βέβαια, σ' αυτές τις περιπτώσεις οι μέσοι όροι συσκοτίζουν την αλήθεια. Ετσι και στη μισθοδοσία του ΤΧΣ βλέπουμε ότι τα τρία εκτελεστικά μέλη εισπράττουν ετησίως 550.926 ευρώ. Δηλαδή, κατά μέσο όρο ο καθένας 183.642 ευρώ το χρόνο ή 15.304 το μήνα!

Πρόκειται, βέβαια, για πρόκληση. Σε μια εποχή που πετοκόβουν τους μισθούς των εργαζόμενων στο δημόσιο, σε μια εποχή που πετοκόβουν τις συντάξεις, σε μια εποχή που προσλαμβάνουν καθηγητές με 300 ευρώ το μήνα (μέσω ΕΣΠΑ), απασχολούν γιάπηδες με δεκαπέντε χιλιάδικα το μήνα. Γιάπηδες που αποτελούν τα μάτια και τα αυτιά των τρoικανών και ως μοναδικό μέλημα έχουν την οργάνωση της απομύζησης του εθνικού πλούτου και την εξυπηρέτηση των τραπεζιτών. Ακόμα και σ' αυτό το επίπεδο φαίνεται το προκλητικό πάρτι της «μνημονιακής» εποχής.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΜΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Εχει μαλλιάσει... ο στόμας –και «η πένα από φτερό νομίζω και μελάνι», που λέει και ο Δύων ίσους Τσακνής– της λαϊκής μούσας, για την υπέρ όχι υπεροχή του ιαμβικού δεκαπεντασύλλαβου. Και θα συνεχίσει να το κάνει, ειδικά τώρα που έμαθε για την επέκταση του ΕΣΠΑ μέχρι το 2020, προσβλέποντας στα δέοντα ως ορίζει ο άγιος και τον κόσμο κυβερνών παντοδύναμος (ελλείψει αντιπάλου) καπιταλισμός. Λογικό φέρεται, αφού κάθε τι «εθνικό» και «στρατηγικό» όπως το εν λόγω πλαίσιο αναφοράς (τι ερευνητικοί ως προς το όνομα οι αιετώνες λιμασμένοι υπηρέτες της εγχώριας ΛΜ-ΑΤ!) φέρνει ρίγη –ασχέτως πού– και μεταφράζεται σε... μπικικία από καταβολής νεοελληνικού μορφώματος, του και «κράτους» αποκαλούμενου ευσχίμου. «Ετσι κάνουν όλοι οι συνάδελφοι με πείρα / συνάμη που τους αποπήρα», όπως έγραφε στην προφορική δήλωση μετανοίας του ένας άλλων Δύων ή σης (σκόρος εις την αρχαίαν), όταν έβγαζε τα τραπέζακια του έξω, πολύ μετά τη μεταφορά του με το «φορτηγό», λίγο πριν το «κούρεμα» (ποιου χρέους ρε;) και την περιοδική μεν, σε βάθος χρόνου δε, υπαγωγή του στον κρατικό προϋπολογισμό.

Αυτό που –όπως μου υπαγορεύουν απ' το τηλεκοντρόλ– θα πρέπει να τονιστεί, είναι ότι ο ιαμβικός δεκαπεντασύλλαβος έδωσε και λαμπρά δίστιχα με μάλιστα σε μεγάλη πληθώρα και ποικιλία σχεδίων. Τα οποία, ανάλογα με το περιεχόμενό τους η μούσα ταξινομεί (τα ξύνω, μη!) σε κατηγορίες κι έτσι έχουμε τα «πολιτικά-πωλητικά», τα «γ@μησιάτικα», τα «κυνωνικά» ή και τα «αντικυνωνικά», τα «δύστυχα δίστιχα», τα «στρατευμένα» και πλήθος άλλα. Αυτά που αποτύπωσε η μούσα, χαρακτηρίζονται από μια ιδιαιτερότητα: αποτελούν ταυτόχρονα και αινήματα, αφού ο αναγνώστης καλείται να βρει το υποκείμενο (συχνά άθλιο) στο οποίο αναφέρονται. Για να βοηθήσουμε τους αμήτους, θα παραθέσουμε μερικά μαζί με τα «αρχικά-κλειδιά» για την κατανόησή τους ή έστω για την πνευματική άσκησή σας (ass-kisses-ass).

A. Σ.

Ωχού το μάτι μου! Πονώ. Το μάτι μου πονώ το όταν ιδώ εμίρηδες ανοίγω και σφαλώ το.

A. T.

Νεαρούλη όμορφα τα λες, μα δεν μασάμε ουλο κι ας κάνεις τούμπες δυο και τρεις τη μέρα, πονηρούλη.

Δ. Κ.

Είμαι «ιδεοληπτικός», «πράκτορας», «τρομοκράτης» κι «αυτοαποκαλούμενος». Αλήθεια, εσύ τι πράττεις;

E. B.

Οση χαρά έχει ο κότσυφας όταν θα μπει στ' αμπέλι έτσι και σαν ξεκουμπιστεί θε' να χαρώ Βαγγέλη.

N. M.

Ασπροστρογγυλοπρόσωπε φαιστοδοιοπτροφόρε αν θα γενώ εφοπλιστής, θα γίνεις μου το αμόρε;

A. T. (Ξανά, αλλά άλλος)

Πού πήγαν κείνα που 'φαγες και πού 'να τα κρυμμένα και γίνηκες βρε Ακη σαν ξεδοντιασμένη χτένα;

Φυσικά τα δίστιχα δεν εξαντλούνται εδώ (αιδώ), απλά εμείς εξαντλούμαστε (από την πνευματική κόπωση, ήτις είναι εξίσου επιβλαβής με τη σωματική όπως λέει η στρατευμένη επιστήμη) και κινδυνεύουμε να εξαντλήσουμε (ποσοτικά) και το κοινό της στήλης με τους γρίφους. Όμως –υπό μονή, όλο κληρώνουμε– δεν θα πρέπει να παραλείψουμε και τα δίστιχα εκείνα που έχουν ένα γενικό, νεφελώδη και απρόσωπο χαρακτήρα και ταιριάζουν σε περισσότερα του ενός υποκείμενα. Να μερικά για την πληρέστερη κατανόηση του ποιητικού φαινομένου:

Έχεις τη μούρη γουρουνιού, έχεις καρδιά σαν πέτρα πρέπει να σε φυτέψουμε σε λάκκο δύο μέτρα.

Αν όλα τα λησμώνησες, ένα μόνο θυμήσου: που σου 'λεγα «θα μας πηδάν» κι έλεγες «άει γ@μίσου».

Υπομονή, υπομονή, ως τότε θα 'πομένω; Για δεν σας παίρνω στις κλοτσιές; Τι άλλο περιμένω;

Από την επανάσταση καλύτερο δεν είναι. Αν θες σταμάτα να τις τρως, αν όχι σκλάβος μέινε...

Αντί «στάση ΚΕΠ», άλλη

Τα λέμε σύντροφε. Δε θα περάσουν...

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Ο τίτλος της στήλης είναι δανεισμένος από το μήνυμα που έστειλαν οι οπαδοί της Ράγιο Βαγιεκάνο όταν έγινε γνωστή η δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τους νεοναζί. Οι Bukaneros είναι γνωστοί για την αντικαπιταλιστική και αντιφασιστική τους δράση και το απέδειξαν για μια ακόμη φορά με την ενέργειά τους να ανεβάσουν στο twitter τη φωτογραφία του Παύλου με το σύνθημα: «Τα λέμε σύντροφε. Δε θα περάσουν...».

Εκτός από τη φωτογραφία, στην ανάρτηση υπήρχε και ένα σύντομο αλλά πολύ καλό κείμενο: «Καθώς οι φασίστες επιδιώκουν να σκορπίσουν το φόβο, εμείς ανακαλούμε στη μνήμη μας όλους τους συντρόφους μας που χάθηκαν. Κάθε μέρα και πιο σίγουροι ότι αυτό που πράττουμε είναι αναγκαίο και σωστό. Γι' αυτό και δεν έχουμε κανένα φόβο, γι' αυτό και δε θα μας κάνουν να λυγίσουμε. Παύλο Φύσσα, αναπαύσου εν ειρήνη, ξεχνάμε μόνο αυτούς που δε θέλουμε».

Η δολοφονία του 34χρόνου ράπερ έδειξε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι οι νεοναζί είναι το μακρύ χέρι του συστήματος και ότι θα αποτελέσουν τη βασική δύναμη κρούσης ενάντια στο λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα. Γι' αυτό άλλωστε και οι μπάτσοι τους προστατεύουν και τους συνδράμουν στις δολοφονικές τους εξορμήσεις. Καθίκαν όλων μας είναι να πλατύνουμε την αντιφασιστική δράση με πολιτική δουλειά στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στα γήπεδα, σε κάθε χώρο και να ξεκαθαρίσουμε ότι δε θα αφήσουμε τα νεοναζιστικά «φιδία» να μας δαγκώσουν, αλλά αντίθετα θα τα λιώσουμε.

Για να συνδέσουμε τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα με την προσπάθεια των νεοναζι να δράσουν στις εξέδρες των γηπέδων, παραθέτουμε την ανακοίνωση των NAVAJO ANTIFA 3, του πιο δυναμικού και πιο πολιτικοποιημένου κομματιού των οργανωμένων οπαδών της Παναχαϊκής. Οι εξέδρες των γηπέδων αποτελούσαν ένα χώρο που παλιότερα ήταν προνομιακός για τους φασίστες, αλλά πλέον, όπως όλα δείχνουν, έχουν χάσει τα ερείσματά τους. Η πρόσφατη αντιπαράθεσή τους με τους οργανωμένους

οπαδούς του ΠΑΟΚ, στην οποία ηττήθηκαν, πολιτικά και «στρατιωτικά» κατά κράτος, έδειξε ότι η νεολαία των γηπέδων μπορεί και πρέπει να παίξει σημαντικό ρόλο στην προσπάθεια αναχαίτησης των νεοναζιστικών και φασιστικών συμμοριών. Η συμμετοχή της στον αντιφασιστικό αγώνα θα πρέπει να είναι για όλους εμάς που θεωρούμε τον εαυτό μας εκτός των τειχών και παλεύουμε για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος το σημείο επαφής με αυτή τη νεολαία, στην οποία θα πρέπει να δείξουμε ποια είναι τα λάβαρα κάτω από τα οποία πρέπει να δώ-

των "νοσταλγών" του Χίτλερ, σε καθημερινό επίπεδο αυξάνονται οι αντιδράσεις ανθρώπων κάθε τάξης, απέναντι στον φασισμό. Τελευταίο επεισόδιο -μέχρι το επόμενο- η κόντρα που ξέσπασε απέναντι στην "Θύρα 4" και το... "Δημοκρατικό" κόμμα Χρυσή Αυγή, με την... επίσκεψη αντιφασιστών οπαδών του "δικεφάλου" στα γραφεία των παρακρατικών, με αποτέλεσμα τις 46 προσαγωγές αποκλειστικά φίλων του ΠΑΟΚ, απόδειξη της επιλογής του κρατικού μηχανισμού για επιλεκτική και στοχευμένη καταστολή, αφήνοντας τους

νιστικούς χαιρετισμούς και την αλληλεγγύη μας στα 46 παιδιά που επτέθηκαν στους ναζιστές και στηρίζουμε τον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή φασισμού, μέσα και έξω από τα γήπεδα.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 46 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ-ΟΠΑΔΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΟΚ...

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΠΑΔΟΣ ΣΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ...

ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ...

ΠΑΝΑΧΑΪΚΗ 1891 NAVAJO ANTIFA 3».

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Σε αναβρασμό βρίσκονται οι διοικήσεις των αθλητικών Ομοσπονδιών, μετά τις πληροφορίες ότι η έκτακτη επιχορήγησή τους, αντί για 11.000.000 ευρώ, όπως είχε υποσχεθεί ο πρωθυπουργός, δε θα ξεπεράσει τα 9.000.000 ευρώ στην καλύτερη περίπτωση. Με την αρχική επιχορήγηση οι Ομοσπονδίες δε θα μπορούσαν να καλύψουν ούτε τα λειτουργικά τους έξοδα. Με το ποσό των 11.000.000 ευρώ θα κάλυπταν στοιχειωδώς τις ανάγκες τους. Μάλιστα, οι περισσότερες διοικήσεις θεωρούσαν δεδομένο αυτό το ποσό και πείζαν για κάτι παραπάνω, ενώ έχουν προχωρήσει ήδη σε δαπάνες τις οποίες δε θα μπορούσαν να πληρώσουν. Με τη νομοθεσία των μνημονιακών δεσμεύσεων, οι διοικήσεις που θα έχουν προβεί σε δαπάνες πλέον του προϋπολογισμού τους κινδυνεύουν να θεωρηθούν έκπτωτες και τα μέλη τους κινδυνεύουν ακόμη και με ποινικές ευθύνες. Η κυβέρνηση, με βάση τις δηλώσεις του υφυπουργού Αθλητισμού Γιάννη Ανδριανού και με αφορμή τις επιτυχίες της κωπηλασίας, της κολύμβησης και του πόλο, επιβεβαίωσε ότι τελικά το ποσό θα κυμαίνεται στα 9 εκατ. ευρώ και ότι στη σκέψη της είναι να συνδεθεί το ύψος της ετήσιας επιχορήγησης με τις αγωνιστικές επιτυχίες της κάθε ομοσπονδίας.

σει τον αγώνα της.

Η ανακοίνωση των οπαδών της Παναχαϊκής τονίζει πολύ σωστά την κοινή δράση οπαδών διαφορετικών ομάδων, για να δείξει ότι κάτι αλλάζει στις εξέδρες, αλλά και στις συνειδήσεις των οπαδών. Μπορεί να είναι λίγες ακόμα οι περιπτώσεις που οπαδοί διαφορετικών ομάδων ενώνουν τις δυνάμεις τους ενάντια στους νεοναζί, όμως είναι ιδιαίτερα σημαντικό να γεμίσουν «πολιτικό χρώμα» οι εξέδρες και να αποτελέσουν εστίες αντίστασης στην καπιταλιστική βαρβαρότητα που καθημερινά βιώνουν ο λαός και η νεολαία. Ακολουθεί το πλήρες κείμενο της ανακοίνωσης:

«Την ίδια ώρα που τα ΜΜΕ και τα υπόλοιπα παρακλάδια της κυβέρνησης συνεχίζουν την πλύση εγκεφάλου του απλού κόσμου σχετικά με την άνοδο των ποσοστών

ναζί στο απυρόβλητο... Όσο και αν θέλουν κάποιοι να παρουσιάσουν τις κερκίδες χαρίς... πολιτικό χρώμα, γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο, ότι κανείς δεν μπορεί να μείνει ανεπηρέαστος από τα όσα συμβαίνουν καθημερινά στις ζωές μας και στην κοινωνία μας, που έχουν άμεσο αντίκτυπο στα όσα συμβαίνουν στα γήπεδα. Σίγουρα οι κερκίδες είναι ένα κοινωνικό πεδίο πολιτικής ζύμωσης στις οποίες υπάρχουν πολλές διαφορετικές οπτικές. Είναι μεγάλη ικανοποίηση οι αντιδράσεις να μην επικεντρώνονται από χρώματα σε χρώματα, με χαρακτηριστικά παραδείγματα το Πανιώνιος-ΠΑΟΚ, το Γιάννενα - Ατρόμητος ή ακόμη και το Παναθηναϊκός-Ηρακλής, αλλά απέναντι στην καταστολή και σε λογικές μίσους, ρατσισμού, φασισμού και άλλων μισαλλόδοξων αντιλήψεων. Στέλνουμε τους αγα-

■ ΤΖΟΣΟΥΑ ΜΑΙΚΛ ΣΤΕΡΝ

Jobs

Λίγο καιρό μετά το θάνατό του, η ζωή και το έργο της μεγάλης ιδιοφυΐας της τεχνολογίας αποτυπώνονται στη μεγάλη οθόνη υπό το πρίσμα του αμερικανού σκηνοθέτη.

Ο Τζομπς, ένας από τους ιδρυτές της Apple, με όπλα τις γνώσεις αλλά και τη φιλοδοξία του, κατάφερε να στιγματίσει την εξέλιξη της τεχνολογίας και να εισάγει τις εφευρέσεις του στην καθημερινότητα σχεδόν όλου του πλανήτη. Ήταν ένας οραματιστής, ο οποίος έδινε λύσεις εκεί που οι υπόλοιποι σκόνταφταν. Ήταν οι συνεργάτες του και αυτοί που εισήγαγαν στην παγκόσμια αγορά το pc (personal computer), προσπαθώντας να βρουν τρόπο οι υπολογισμοί που έκαναν στους διάφορους υπολογιστές να εμφανίζονται μπροστά σε οθόνη. Φυσικά, όπως ήταν άλλωστε και αναμενόμενο, ακολούθησε και αυτός «τους κανόνες του παιχνιδιού», κάνοντας την εταιρία του παγκόσμιο κολοσσό. Και από οραματιστής εφευρέτης μετατράπηκε σ' έναν αδιάτακτο καπιταλιστή.

Η βιογραφική αυτή ταινία δεν ξεφεύγει από τις νόρμες που συναντάμε συνήθως στις αντίστοιχες -χολιγουντιανές κυρίως- ταινίες. Η πλήρης αποθέωση του νεαρού «αντικονφορμιστή», που ξεκίνησε από ένα γκαράζ και έστησε ένα μονοπώλιο. Ωδή στο αμερικανικό όνειρο που ανταμείβει πάντα τους «άξιους», «τολμηρούς» και «πρωτοπόρους». Ο σκηνοθέτης παρουσιάζει και κάποιες από τις κακές πλευρές του Τζομπς, όπως η σκληρότητά του τόσο στη δουλειά όσο και στην προσωπική του ζωή. Στην πραγματικότητα όμως, πιο πολύ το κάνει για να κρατήσει τα προσχήματα μιας όποιας αντικειμενικότητας, παρά στην προσπάθειά του να προσεγγίσει σε βάθος το πρόσωπο με το οποίο επελέξε να ασχοληθεί. Το μόνο ενδιαφέρον στοιχείο της ταινίας είναι το έργο του Τζομπς, για το οποίο βέβαια μπορεί κανείς να μάθει και με άλλους τρόπους...

■ ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΛΙΝΤΣ

Ατίθαση καρδιά

Η «Ατίθαση καρδιά» έκανε πρεμιέρα το 1990 και δίχασε κοινό και κριτικούς (κερδίζοντας τελικά το Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ των Καννών), όπως και γενικά το έργο του Λιντς, που συνήθως ή αρέσει ή δεν αρέσει, πάντως αδιάφορο δε σε αφήνει.

Κεντρικός άξονας της ταινίας είναι ο παράφορος έρωτας ενός ζευγαριού, ο οποίος επιβιώνει παρά την αρχική «άδικη» φυλάκιση του πρωταγωνιστή, το κυνηγητό της στρήγλας μάνας της κοπέλας, τις διάφορες καταστάσεις που αντιμετωπίζει το ζευγάρι και τη δεύτερη φυλάκιση του πρωταγωνιστή.

Ο Λιντς υμνεί τον παθιασμένο έρωτα, ιδωμένο φυσικά υπό ένα εντελώς μεταφυσικό πρίσμα. Εμπνευσμένος από

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

«Η Ελλάς συνεδέθη χθες επισήμως με τας χώρας της κοινής Αγοράς – Νέες εποχές διά την οικονομία της – Το βιοτικό επίπεδον θα εξομοιωθεί με των ισχυροτέρων χωρών του κόσμου» (ΤΑ ΝΕΑ, Δευτέρα, 10-7-1961).
Ενώ σήμερα δεν τολμάνε να μιλήσουν γ' αυτά τα «πλεονεκτήματα»

Τα λαδερά πρόσωπα του λάιφσάιλ

Δ. Κουτσούμπας: «Το κίνημα δεν είναι παρελάσεις» (Ριζοσπάστης, 14-9-13). Δηλαδή, άμα σπάσει κανένα... καθρεφτάκι δε θα φάμε ξύλο από το ΠΑΜΕ;

Ωστε έτσι Mr Tsipras: «Έχουμε τη λύση που θα δεχτούν και οι δανειστές» (προσοχή μη στάξει τίποτα μέλι...)

Καρναβάλιο-κοινοβούλιο

Κατολάβετε γιατί ΔΕΝ έπρεπε να εμφανιστούν οι νεοναζί στη Χαλυβουργία;

Ραντεβουδάκια για την «Κεντροαριστερά»

Μας ΕΣΠΙΑσαν τα ούμπαλα με τη σχετική προπαγάνδα

Παλούκωμα του δολοφόνου Χρυσουγίτη! Φόκο στο ναζισταριό!

◆ Ωρομίσθιο 7,25 και 9,08 δολάρια στις ΕΠΑ (κάτω από το επίσημο-όριο της φτώχειας).

◆ Ένα εκτενές άρθρο της «Προλεταριακής Σημαίας» (7-9-13, «Κόμμα, επιχειρήσεις και απολύσεις»), αναφερόμενο στις οικονομικές, καπιταλιστικές, δοσοληψίες του συγκροτήματος Περισσός ΑΕ, καταλήγει: «Αν και εγ' όσον λυθούν ποτέ αυτά...». Δηλαδή, οι αυταπάτες καλά κρατούν. [Και μια ερώτηση: γιατί το ονομάζεται ΚΚΕ, ρε παιδιά, αυτό το -και κατ' εσάς- απομεινάρι του ρεβιζιονισμού; Μη φτύνετε κατάμουτρα εκείνο το Κόμμα – το «τότε» ΚΚΕ- που λόγους τουλάχιστον τιμάτε...; αφού στο ίδιο φύλλο (σ. 9, «Αναζητείται Αριστερά...!») σημειώνετε: «Η οικοδόμηση αυτών των όρων θα γίνει αναγκαστικά και κόντρα στις ανοιχτές ή καλυμμένες επιδιώξεις των ρεφορμιστικών δυνάμεων της αριστεράς που αποτελούν τροχοπέδη στην αγωνιστική αφύπνιση του εργαζόμενου λαού»].

◆ Προς τι τα εισαγωγικά («δολοφονήθηκε... στέλεχος του "συντηρητικού" συνδικάτου ΝΥΜ») σε ειδηση που αφορά τη Ν. Αφρική; Μέχρι πρόσφατα η ΝΥΜ δεν ήταν εκδηλωστή για την 1η «επέτειο» της

περσικής σφαγής στο Μαρίκানা; Αυτή και το ANC. Και προς τι η αναφορά στην ΑΜ-ΣΥ ως ριζοσπαστικού συνδικάτου; Κάτι μυστήριο (;) συμψηφισμοί της εφημερίδας «Εργατική Πάλη», Σεπτέμβριος 2013. Μήπως, λέμε μήπως, «βαραίνει» η άνευ όρων υποστήριξη των συντρόφων τους της Ν. Αφρικής στο ANC από την αρχή της κυβερνητικής του θητείας;

◆ «Παρά τρίχα» 28% ο -επίσημος- δείκτης της ανεργίας.

◆ Στην καπιταλιστική Ισπανία 250.000 φάγανε σουτ ενοικιαστές και ιδιοκτήτες σπιτιών και γραφείων. Και ενώ από τις αρχές του 2013 500 νοικοκυριά χάνουν το σπίτι τους καθημερινά, στη χώρα αυτή υπάρχουν 3,5 εκατ. άδεια σπίτια.

◆ Πολύ «Σέρλοκ Χόουμς» το δημοτικό συμβούλιο Δάφνης-Υμηττού: από τη μία ομόφωνα εκδίδει ψήφισμα καταδίκης της επίθεσης κατά των γραφείων της Μ.Α.Ρ.Ι.Δ.Α. κι από την άλλη αρνείται να καταδικάσει τη φασιστική-ρατσιστική επίθεση σε ζευγάρι στην πλατεία Καλογήρων...

◆ Ο Χάινερ Μίλλερ συμμετείχε στο διεθνές συμβούλιο του ρωσικού («σοβιετικού») περιοδικού «TEATR» («Θέατρο»), όπως μας πληροφορεί το τεύχος Μα-

ΐου 1990 του ίδιου περιοδικού.

◆ Μαθαίνουμε (εφημ. «ΡΟΣΙ-ΝΑΝΤΕ», φ. 30, Σεπτέμβριος 2013) ότι ο Πρόεδρος (με κεφαλαίο, παρακαλώ) της ΠΟ-ΣΠΕΡΤ «...μεταξύ άλλων ευχαρίστησε για την έως τώρα αλληλεγγύη τους όσους πέρασαν από την ΕΡΤ – από τους Ανεξάρτητους Έλληνες μέχρι τους αναρχικούς». Να σ' επαινεί ο Καλφαγιάννης, ο οποίος χωρίς να είχε δηλώσει στην απεργιακή εφημερίδα της ΕΡΤ ότι οι 2.656 απολύσεις δεν ήταν το ζήτημα του αγώνα στην ΕΡΤ, ο ίδιος Καλφαγιάννης που πήγε να ξεκρεμάσει το πανό αλληλεγγύης στον Κ. Σακκά; Τι έπαινοι είναι αυτοί; Ή μήπως οι αυταπάτες του στυλ «μένει να δούμε και τη στάση της ΠΟ-ΣΠΕΡΤ στον ευρύτερο ταξικό πόλεμο, αρχής γενομένης με τη ΔΕΘ που πλησιάζει...» δεν παραπέμπουν σε πολυδιαφημισμένες αρχές... τελματος;

◆ Για να το... ξεκαθαρίσουμε: ταξικός πόλεμος ΔΕΝ είναι ο πόλεμος των τάξεων στο σχολείο όταν ρίχναμε (-ουμ) μπουγάλο...

◆ Τα λόγια θα γκρεμιστούν/ θα τραγουδήσουν, θα με χτυπήσουν/ με μολυβένια θραύσματα/ εκεί αριστερά/ κοντά στην κορυφή της καρδιάς, όπου μέχρι μια στιγμή ανθούσε μέχρι και μάγευε, ο πιο απίθανος/ ο πιο αμειλικτος ανθός, ο ανθος του άγριου έρωτα, του ανδιοτελούς πάθους/ να είμαστε κραυγή από το μέλλον./ Μια τέτοια γαργαλιστική κραυγή, που βυθίζεται στην πυρακτωμένη οικογένεια/ η κραυγή πως υπάρχει/ πως είμαστε δύο/ πως ο έρωτας είναι η μοναδική όπια/ σε αυτούς τους επικείμενους καιρούς. (Μποζάνα Αποστόλοβα, «Κάθαρη», περιοδικό «Μανδραγόρας», τ. 48, Άνοιξη 2013).

◆ Το «κλείσιμο» καταλήψεων αβρόχους ποσίν για την μπατσαρία και τον εντολέα της -ιδιαίτερα μέσα στο καλοκαίρι-μήπως φανερώνει μια κινηματική πρακτική και αντίληψη -τον Αύγουστο δεν παίζει τίποτα, άρα πάμε... διακοπές- που έλκει την καταγωγή της στα αμίμητα «μπάνια του λαού» του «Ανδρέα, προχώρα» του «σιδερένιου»;

◆ Αφού, σύμφωνα με κάποιους, το ΠΑΣΟΚ δεν είναι πια σοσιαλιστικό γιατί δεν βγάζουν το σίγμα να 'χουμε δύο ΠΑΟΚ στη χώρα όπου ανθεί φαιδρά πορτοκαλέα (και πλήθος γελοιοτήτων);

◆ Γκού-ζγκού-νί: Κινέζος πρωταγωνιστής ελληνικών ταινιών χαμηλού ήθους και μπάζε τον οποίο η λαϊκή μουσα ύμνησε ως βάστατοχοσμπράχτη.

◆ Ο πρόεδρος Μοράλες θαυμάζει το κίνημα που θέλει να σώσει το νερό στην Ελλάδα. Μας πληροφορεί η «Εφσύν» (7-8/9/13), μέσω συνέντευξης του υπουργού Πολιτισμού της Βολιβίας Πάμπλο Σιζάρ Γκρου Κανέδο. Κάποιους -και οι τρεις αυτές πλευρές- θεωρούν ως «Ινδιός» με την κάκιση σημασία του όρου. Ο κ. υπουργός μας πληροφορεί ότι το lobbying έχει αποτελέσματα («Εμείς όμως δουλεύουμε και σε άλλους, στον ΟΗΕ, στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου»). Και για να δώσει το σίγμα του βολιβιάνικου δρόμου προς το σοσιαλισμό (του 22ου αιώνα); ρίχνει κι ένα «Δεν είναι υποχρεωτική η βία» ως επιμύθιο. Κατά πολύ ήσαν της «θεολογίας της απελευθέρωσης».

◆ Αξίζει να (ξανα)διαβαστούν οι «Θέσεις για την ιστορία του ΚΚΕ» του Νίκου Ζαχαριάδη. Δώστε βάση στη σελίδα 16.

◆ Παγκόσμιο συνέδριο (αμπελο)φιλοσοφίας κάτω από την Ακρόπολη. Χαρακτηριστικός τίτλος του «Βήματος» (11-8-13) «Μπορούν οι φιλόσοφοι να αλλάξουν τον κόσμο;» ή «μασάει η κατσίκια ταραμά»; Είναι ένα αγωνιώδες ερώτημα...

◆ Όταν ο Σύριζα στην κυβέρνηση, ο λαός στην εξουσία; Και η ΔΗΜΑΡ (ή οι μεταμορφώσεις της) κι αυτές στην κυβέρνηση; Absolution (άφεση αμαρτιών). Οι κώλοι στους θώκους της εξουσίας και τα μεταξωτά βρακιά τους, αυτά που δεν φέρονταν οι κάργιες -κατά τους αστούς- που ξεσηκώθηκαν την εποχή της Παρισινής Κομμουνιστικής.

◆ Φλερτάρω, φιλιάρω χωρίς να φιλιάρω. Ούτε τον πούλο θα πάρω, ούτε ταξίδι στην Πάρο. (έλα πάρε, πάρε).

Βασίλης

◆ Θα μιλήσει ο Αλέξης Τσίπρας – Μαζί για την ανατροπή – Παρασκευή 13 Σεπτεμβρίου, ώρα 19:30 Λευκός Πύργος – ΣΥΡΙΖΑ (αφίσα)

Τα τρία τέταρτα της αφίσας καταλαμβάνονται από φωτογραφία του Α. Τσίπρα, με φόντο το Λευκό Πύργο, ο οποίος δείχνει μινιατούρα μπροστά στο πορτρέτο του προέδρου. Διαμαρτυρήθηκαν, λέει, κάποιοι Συριζαίοι για το περιεχόμενο της αφίσας, διότι, λέει, εμφανίζει τον ΣΥΡΙΖΑ ως αρχηγικό κέντρο κόμμα. Ξυδάκι! Δεν ακούσαμε να το λέει η ηγετική ομάδα, είμαστε όμως βέβαιοι ότι κάπως έτσι το συζητά. Δεν είναι, άλλωστε, η πρώτη φορά που βγαίνει τέτοια αφίσα. Και στην Αθήνα, για τη συγκέντρωση του συντάγματος, ίδια αφίσα βγήκε. Και η στήλη είχε σχολιάσει ακριβώς αυτά. Δηλαδή, το σχεδιασμό της αφίσας έτσι που να φαίνεται ότι ΣΥΡΙΖΑ=Τσίπρας. Αυτό απαιτεί ο «επικοινωνιακός» σχεδιασμός, είτε αυτό γίνεται από το περί τον Τσίπρα επιτελείο είτε γίνεται από μισθωμένους συμβούλους. Και σ' όποιον (Συριζαίο) αρέσει. Αλλωστε, οι τείως Πασόκοι και νυν Συριζαίοι το ξέρουν καλά αυτό το παιχνίδι και είναι οι μόνοι που δεν πρόκειται να διαμαρτυρηθούν.

◆ Αλληλεγγύη στον αγώνα των εργαζομένων της ACS Αλίμου και Γλυφάδας – Αμεση καταβολή των οφειλών και των αποζημιώσεων απόλυσης – Ενάντια στην υποτίμηση της εργασίας και της ζωής μας – Συγκέντρωση-Πορεία Σάββατο 14 Σεπτεμβρίου 12:00 Πλ. Σουρμένων – Επιτροπή εργαζομένων στην ACS Αλίμου / ΣΒΕΟΔ / Ανοιχτή Συνέλευση Ελληνικού-Αργυρούπολης / Αλληλέγγυοι/ες από τα Νότια Προάστια / Χώρος αλληλεγγύης και δράσης ΥΠΟΣΤΕΓΟ / Πρωτοβουλία κατοίκων στα Νότια (αφίσα)

Η αλληλεγγύη σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι το εκ των ων ουκ άνευ. Είναι το μείζον και ουδείς «δικαιούται» να την αρνηθεί, ό,τι κι αν επικαλείται. Όταν ξεκινά ένας αγώνας εργαζομένων, το πρώτο που πρέπει να κάνει είναι να τον στηρίξει. Με δεδομένη τη (γνήσια και όχι υποκριτική) στήριξή σου, μπορείς να καταθέσεις τις απόψεις σου, να κάνεις τις προτάσεις σου ή και την κριτική σου. Αυτά τα λέμε ως γενική βάση και όχι απ' αφορμή το συγκεκριμένο αγώνα και τη συσπείρωση συλλογικοτήτων για τη στήριξή του. Δεν γνωρίζουμε, άλλωστε τα δεδομένα του συγκεκριμένου μετώπου πάλης. Από εκεί και πέρα, υπάρχει το μέγα ζήτημα της οργάνωσης των ταξικών αγώνων, της μορφής που πρέπει να πάρει ο ταξικός συνδικαλισμός στις σημερινές συνθήκες κτλ. κτλ. Θέμα τεράστιο, που θα 'χουμε την ευκαιρία να το συζητήσουμε και την επόμενη Παρασκευή, στη σχετική εκδήλωση που οργανώνεται στην «Κόντρα».

◆ Πρόγραμμα κατάληψης, 12/9 έως 17/9 – Πέμπτη 12/9: Ρεμπέτικο γλέντι (μπυρίτσα, κρασούμπα και ντρίγκι-ντράγκα) – Παρασκευή 13/9: Συλλογική κουζίνα με τους απεργούς του ΕΚΠΑ στην είσοδο της Πανεπιστημιούπολης στην Ούλαφ Πάλμε – Προβολή του ντοκιμαντέρ «Γκας το καταλάβουμε» πάνω στο κίνημα των Κατολήψεων στέγης και τους ανοιχτούς κοινωνικούς χώρους στην Ελλάδα – Σάββατο 14/9: Εκδήλωση-συζήτηση: «Επίθεση στην Εκπαίδευση και Συγκρότηση Πανεκπαιδευτικού Μετώπου» - Πάρτυ (χοροεσπερίδα για την οικονομική ενίσχυση της κατάληψης) – Κυριακή 15/9: Συντονιστική Επιτροπή Κατάληψης – Προβολή της ταινίας «Dr. Stangelove» (Stanley Kubrick, 1964) – Τρίτη 17/9: Συνέλευση του Συλλόγου Φοιτητών Φυσικού – Συντονιστική Επιτροπή Κατάληψης Φυσικού (αφίσα)

Και τη μέρα τι γίνεται, ρε παιδιά; Καμιά εξόρμηση σε καμιά γειτονιά, ας πούμε, ή στο κέντρο της Αθήνας δε θα είχε νόημα; Απλά γλεντάμε και τα λέμε μεταξύ μας και ενδιαμέσως πάμε στη διαδήλωση;

το βιβλίο του Γκίφορντ «Ατίθαση καρδιά: Η ιστορία του Σέιλορ και της Λούλα», ο Λιντς χρησιμοποιεί τη δομή του παραμυθιού. Οι καλοί που ερωτεύονται παρά τις αντιξοές συνθήκες, οι κακοί που τους κυνηγούν και το «χάπι εντ» με τον Σέιλορ να τραγουδά στη Λούλα «Love me tender» στο καπό ενός αυτοκινήτου... Όλα αυτά βέβαια σε ένα φόντο με κύρια χαρακτηριστικά τη βία, το περιθώριο και... το χορό. Μπορεί αυτή η ταινία να μην έχει τη χαρακτηριστική μυστηριώδη ατμόσφαιρα που μας έχει συνηθίσει ο σκηνοθέτης, όμως η αισθητική και το χιούμορ του διαπερνούν κάθε πλάνο της.

Ελένη Π.

Ο 34χρονος Παύλος Φύσσας, ένα εργατόπαιδο-καλλιτέχνης από το Κερατόνι, είναι ο πρώτος Έλληνας που πέφτει νεκρός από επίθεση των νεοναζιστικών ταγμάτων εφόδου. Ο πρώτος Έλληνας, γιατί έχουν προηγηθεί μετανάστες. Αρκετοί μαχαιρώθηκαν, ξυλοκοπήθηκαν, λιντσαρίστηκαν, χωρίς ποτέ να βρεθούν οι δράστες. Μερικοί πέθαναν μετά τις δολοφονικές επιθέσεις που δέχτηκαν, χωρίς και πάλι να βρεθούν οι δράστες.

Στην περίπτωση του Παύλου Φύσσα, όπως και των αφισοκολλητών του Περιεσού, που δέχτηκαν επίθεση

στρώματα κατευθείαν στην αγκαλιά τους.

Ούτε μπορούμε να κάνουμε εκκλήσεις στο κράτος να αντιμετωπίσει τα τάγματα εφόδου, με βάση το νομικό οπλοστάσιο της αστικής δημοκρατίας. Δεν είναι μόνο η κάλυψη που έχουν τα τάγματα εφόδου από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, αλλά και το ότι η αστική δημοκρατία δεν είναι θωρακισμένη έναντι του φασισμού, αλλά έναντι της επανάστασης.

Ούτε ηθικό είναι το πρόβλημα, για να θυμίζουμε συνεχώς στους «παραστρατημένους» ψηφοφόρους ποιους

Να τσακίσουμε τα ναζιστικά τάγματα εφόδου

στο Πέραμα, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν εννιά, το πέπλο της σιωπής έσπασε αναγκαστικά. Αυτή τη φορά δεν είχαμε κάποιον ή κάποιους μετανάστες, το μαχαίρωμα ή ο ξυλοδαρμός των οποίων περνούσε στα φιλιά. Έχουμε οργανωμένη επίθεση ενάντια σε μέλη ενός κοινοβουλευτικού κόμματος, επίσης οργανωμένη επίθεση ενάντια σε μια παρέα αντιφασιστών, που κατέληξε στην εν ψυχρώ δολοφονία ενός γνωστού στην περιοχή αντιφασίστα.

Τα τάγματα εφόδου δεν λογαριάζουν τέτοιες λεπτομέρειες. Μπράβοι της νύχτας, λουμπενναριό, λοβοτομημένα ανθρωποειδή, έχουν σχηματίσει ένα στρατό που θεωρεί πως έχει φτιάσει η ώρα του για κυριαρχία στις γειτονίες. Οι «από πάνω» τους ντοπάρουν και τους κλείνουν το μάτι: εσείς τη δουλειά σας κι εμείς θα βγούμε να καταδικάσουμε τη βία! Γι' αυτό και δε διατάζουν να επιτεθούν σε μέλη ενός κοινοβουλευτικού κόμματος (νεκρός θα μπορούσε να υπάρξει και απ' αυτή την επίθεση), ενώ πολλοί απ' αυτούς ήταν γνωστοί στην περιοχή, γι' αυτό και δεν δι-

στασαν να σκοτώσουν με τρεις μαχαιριές στην καρδιά τον Παύλο Φύσσα, μπροστά στα αδιάφορα μάτια των αστυνομικών που ήταν εκεί!

Ξέρουν ότι το κράτος είναι στο πλευρό τους. Κι όχι μόνο το κράτος με τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς, αλλά το ευρύτερο σύστημα εξουσίας, με τους καπιταλιστές που χρηματοδοτούν παρασκηνακά τα τάγματα εφόδου και τα μίντια που κάνουν δήθεν κοινωνιολογικές αναλύσεις για το «φαινόμενο», για να καταλήξουν στην εξίσωση «των άκρων» και στην καταδίκη της βίας «απ' όπου κι αν προέρχεται», βάζοντας στο ένα άκρο τους νεοναζί και στο άλλο κάθε αγωνιστικό σκίρτημα της εργαζόμενης κοινωνίας και της νεολαίας. Τυχαίο είναι που όλα τα ΜΜΕ έδωσαν βήμα στον εκπρόσωπο των νεοναζί για να «καταδικάσει» τη δολοφονία και να δηλώσει πως «δεν έχουν καμιά σχέση»;

Ακόμη και μετά τα τελευταία δολοφονικά χτυπήματα το επίσημο κράτος έσπευσε να προσφέρει άλλοθι στο νεοναζιστικό μόρφωμα, με τις αστυνομικές έρευνες στα γραφεία του, στο Πέραμα και τα

κεντρικά στην Αθήνα. Λες και υπήρχε περίπτωση να έχουν εκεί στοιχεία που θα τους συνδέουν με τις δολοφονικές επιθέσεις. Λες και δεν ξέρουμε πως παίζεται το παιχνίδι.

Το φαινόμενο έχει αποκτήσει πλέον κοινωνικά χαρακτηριστικά. Εμείς ποτέ δεν το κρύψαμε. Τα νεοναζιστικά τάγματα εφόδου αποθρασύνθηκαν, γιατί μισό εκατομμύριο πολίτες τους ψήφισαν στις τελευταίες εκλογές και υπερδιπλάσιοι δηλώνουν στις δημοσκοπήσεις ότι θα τους ψηφίσουν την επόμενη φορά. Αυτή η κοινωνική στήριξη είναι αποτέλεσμα από τη μια της κρίσης και της εξαθλίωσης και από την άλλη του κάλπικου αντιφασισμού των κυρίαρχων αστικών πολιτικών δυνάμεων. Ποιοι παριστάνουν τους αντιφασίστες; Αυτοί που έχουν αλυσοδέσει τον ελληνικό λαό στο ζυγό της βαρβαρότητας, αυτοί που μακαλεύουν με τους πραιτοριανούς του κράτους κάθε διαδήλωση.

Δεν μπορεί να υπάρξει αντιφασιστική συμμαχία με όλους αυτούς. Αυτό θα ήταν βούτυρο στο ψωμί των νεοναζί. Θα έστελνε τα πιο καθευτηρημένα κοινωνικά

στηρίζουν με την ψήφο τους. Στοιχειώδη ιστορία γνωρίζουν όλοι και πλέον ουδείς μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν γνωρίζει τη δολοφονική δράση των ταγμάτων εφόδου.

Το θέμα μπορούν να το λύσουν μόνο οι αντιφασίστες, ενισχύοντας τα μέτωπα που έχουν δημιουργηθεί σε πολλές γειτονίες και δημιουργώντας νέα παντού. Το μήνυμα που πρέπει να περάσει παντού είναι πως τα νεοναζιστικά τάγματα εφόδου πρέπει να συντριβούν. Πρέπει ν' αντηχησει ξανά το σύνθημα που έριξε το επαναστατικό ΚΚΕ στο Μεσοπόλεμο: κάθε φασιστικό χέρι που σηκώνεται για να χτυπήσει, πρέπει να κόβεται από τη ρίζα!

Ο αντιφασιστικός αγώνας πρέπει να γίνει αναπόσπαστο κομμάτι των ταξικών και λαϊκών αγώνων. Να δεθούν σ' ένα αξεδιάλυτο όλον. Η πλειοψηφία του λαού αισθάνεται οργή και αηδία για αυτά τα ανθρωποειδή που νοσταλγούν την πιο βάρβαρη περίοδο του 20ού αιώνα. Η οργή και η αηδία, όμως, πρέπει να γίνουν υλική δύναμη που θα καθαρίσει τις γειτονίες από τη ναζιστική βρόμα.

Επιλογή μίσους

Μια μέρα πριν από την εν ψυχρώ δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από μέλος των χρυσαυγίτικων ταγμάτων εφόδου, στον απόηχο της επίθεσης που δέχτηκαν οι αφισοκολλητές του Περιεσού στο Πέραμα, ο Πρετεντέρης δημοσίευσε στα «Νέα» μια προφητική επιφυλλίδα με τίτλο «Επιλογή μίσους».

Ο αρθρογράφος με το γνωστό εμετικό ύφος πήρε ένα μίξερ και άρχισε να ρίχνει μέσα τα εγκλήματα των νεοναζί, τις καταλήψεις σχολείων, την αντιπολιτευτική πολιτική ένταση, τις διαδηλώσεις και τις συγκεκριμένες βγάζοντας ένα πολύ που τον ονόμασε «μίσος», για να καταλήξει σ' ένα πρόστυχο συμπέρασμα: «Η επιλογή του μίσους αποτελεί τελικά το κοινό χαρακτηριστικό όσων επιχειρούν από τα δεξιά και τα αριστερά να κατεδαφίσουν τη χώρα ισχυριζόμενοι ότι θα τη φτιάξουν καλύτερη».

Το επόμενο συμπέρασμα έρχεται ως λογικό επακόλουθο: Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις «μια μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων της τάξεως του 60%-65% κάνει πάντα την επιλογή της πολιτικής σταθερότητας και της δημοκρατικής ομαλότητας» και γι' αυτό όσο υπάρχει αυτή η πλειοψηφία «δεν νομίζω ότι απειλείται σοβαρά η χώρα».

Για τη χώρα δεν ξέρουμε, αλλά ο Π. Φύσσας ξεπέρασε το στάδιο της απειλής: άφησε την τελευταία του πνοή σ' ένα πεζοδρόμιο της Αμφιάλης, καρφωμένος από το μαχαίρι ενός νεοναζί. Όσο για τον Πρετεντέρη και τους ομοίους του, έχουν το δικό τους μερίδιο ευθύνης για τη δολοφονική δράση των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου, αφού αυτή η δράση τους βολεύει μια χάρα για να πλασάρουν τη βρόμικη θεωρία τους.

Μια θεωρία που καταλήγει στο ότι οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές, οι μαθητές πρέπει «να κάθονται σ' αυγά τους». Εκλέχτηκε μια κυβέρνηση, εκλέχτηκε μια αντιπολίτευση, αυτές μιλούν πλέον για λογαριασμό του λαού που τις εξέλεξε. Και μιλούν στη Βουλή. Υπάρχει, βέβαια, το δικαίωμα στο συνδικαλισμό, την απεργία, τη διαδήλωση. Αυτά τα δικαιώματα, όμως, πρέπει να ασκούνται σύμφωνα με το νόμο. Όταν ακούγεται το «νόμος είναι το δικίο του εργάτη», τότε έχουμε... «επιλογή μίσους», έχουμε συμπεριφορά ίδια κι απαράλληλη μ' αυτή των νεοναζί, αφού αμφισβητούνται «οι κανόνες της δημοκρατίας».

Αν στύψει κανείς αυτή τη θεωρία για να πάρει το ζουμί της, θα διαπιστώσει ότι αυτό είναι η αφαίρεση κάθε ταξικού στοιχείου, κάθε ταξικού διαχωρισμού. Γι' αυτούς δεν υπάρχουν καπιταλιστές και εργάτες, πλούσιοι και φτωχοί, εκμεταλλευτές και εκμεταλλεόμενοι. Υπάρχουν μόνο πολίτες, «ίσοι έναντι του νόμου», που οφείλουν «θρησκευτικό σεβασμό στο νόμο», ανεξάρτητα από το ότι ο νόμος προστατεύει την εκμετάλλευση και τον ταξικό διαχωρισμό.

Γι' αυτούς η πολιτική βία δεν έχει ταξικό πρόσημο. Είναι ίδια η βία του φασισμού, που θέλει να επιβάλει ένα πιο στυγνό πολιτικό καθεστώς, για να προστατεύσει το ίδιο σύστημα εκμετάλλευσης, με τη βία των εκμεταλλεόμενων και καταπιεζόμενων τάξεων και στρωμάτων, που προσπαθούν ν' απαλλαγούν από το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Και βέβαια, αβανταδόροι των χυδαίων τύπου Πρετεντέρη είναι και όλοι όσοι προβοκατορολογούν συνεχώς ενάντια σε κάθε εκδήλωση λαϊκής αντιβίας και καταδικάζουν τη βία «από όπου κι αν προέρχεται».

ΥΓ: Υπάρχουν και χειρότεροι από τον Πρετεντέρη. Ο υπ' αριθμόν ένα μυστικοσύμβουλος του Σαμαρά Χρύσανθος Λαζαρίδης, το πρωί της δολοφονίας του Φύσσα, εμφανίστηκε στο Mega και προσπάθησε να συμψηφίσει το νεοναζιστικό έγκλημα με τη στάση της Ζωής Κωνσταντοπούλου στη Βουλή! Αποκάλυψε έτσι ποια κέντρα αβαντάρουν τους νεοναζί, για να μπορούν να παίξουν τη θεωρία των «δύο άκρων».

Π.Γ.

Γραφτείτε
συνδρομητές
στην «Κόντρα»

Συνδρομές

Ετήσια 85 ευρώ

Εξάμηνη 45 ευρώ

Λογαριασμός ΕΤΕ: 10087804638

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ISSN 2241-6021

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65. ΤΚ 112 52, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπακατζέλου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διοκίτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Ιερά Οδός 81 - ΑΘΗΝΑ